

משניות סדר מועד

על פי מהדורת הרב דוד אלטאראס ז"ל
שהודפס בשנת ה'תק"ע בעיר פיסא

פה ירושלים יע"א
שנת בכל מועדי ישמרו ואת שבתותי יקדשו לפ"ק

הוצאת חטף-סגול
2023

הובא לדפוס באמצעות \LaTeX ע"י שמעון מונטגיו

תפלת ר' נחוניא בן הקנה שחייב לאומרה כל הנכנס לבית המדרש ללמוד
יהי רצון מלפניך יי אלהי שלא יאָרע דְבַר תְּקֻלָּה עַל יְדֵי וְלֹא אֶכְשֶׁל
בְּדַבֵּר הִלְכָּה וַיִּשְׁמַח בִּי חֲבִירִי וְלֹא אֹמֵר עַל טְהוֹר טָמֵא וְלֹא עַל
טָמֵא טְהוֹר וְלֹא עַל מִתֵּר אֶסוּר וְלֹא עַל אֶסוּר מִתֵּר וְלֹא יִכְשְׁלוּ חֲבִירֵי
בְּדַבֵּר הִלְכָּה וְאַשְׁמַח בָּהֶם:

והאר"י צוק"ל היה אומר אחר תפלה זו שני פסוקים אלו

כִּי יִי יִתֵּן חֲכָמָה מִפִּי דַעַת וְתְבוּנָה:
גַּל עֵינֵי וְאַבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ:

קודם הלימוד

כתוב בספר תוצאות חיים כשפותח הספר ללמוד בו יאמר

הִנְנִי רוֹצֶה לְלַמֹּד כְּדֵי שְׂבִיאוֹנִי תִלְמוּד זֶה לִידי מַעֲשֶׂה וְלִידי מִדּוֹת
יִשְׁרוֹת. וְלִידי דִיעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִיד קֹדֶשׁא בְּרִיךְ
הוא וּשְׂבִינִתִּיה בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוּ. וְיֵהִי נֹעֵם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֶׂה
יְדִינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֶׂה יְדִינוּ כּוֹנֵנָהוּ:

משניות סדר מועד

יש בו י"ב מסכתות וזהו סדורן

א שבת כד פרקים. ב עירובין י פרקים. ג פסחים י פרקים.
ד חגיגה ג פרקים. ה ביצה ה פרקים. ו מועד קטן
ג פרקים. ז ראש השנה ד פרקים. ח יומא ה פרקים.
ט סוכה ה פרקים. י תענית ד פרקים. יא שקלים
ח פרקים. יב מגילה ד פרקים. בין הכל פ"ח פרקים:

אבל כפי סדר תוספת יום טוב כך הוא. שבת. ערובין. פסחים.
שקלים. יומא. סוכה. ביצה. ראש השנה. תענית. מגילה. מועד קטן.
חגיגה. ואלו ואלו דברי אלהים חיים:

מסכת שבת

פרק א

יציאות השבת שתיים שהן ארבע בפנים ושתיים שהן
ארבע בחוץ. כיצד העני עומד בחוץ ובעל
הבית בפנים. פשט העני את ידו לפנים ונתן לתוך ידו
של בעל הבית. או שנטל מתוכה והוציא. העני חייב ובעל
הבית פטור. פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונתן לתוך
ידו של עני. או שנטל מתוכה והכניס. בעל הבית חייב
והעני פטור. פשט העני את ידו לפנים ונטל בעל הבית
מתוכה. או שנתן לתוכה והוציא. שניהם פטורים. פשט
בעל הבית את ידו לחוץ ונטל העני מתוכה. או שנתן
לתוכה והכניס. שניהם פטורים:

ב לא ישב אדם לפני הספר סמוך למנחה. עד שיתפלל.
לא יכנס אדם למרחץ. ולא לבורסקי. ולא לאכול ולא
לדון. ואם התחילו אין מפסיקין. מפסיקין לקריאת שמע.
ואין מפסיקין לתפלה:

ג לא יצא החייט במחטו סמוך לחשכה. שמא ישכח
ויצא. ולא הלבלר בקלמוסו. ולא יפלה את כליו. ולא
יקרא לאור הנר. באמת אמרו. החזן רואה היכן תיגזרות
קוראים. אבל הוא לא יקרא. כיוצא בו לא יאכל הזב עם
הזבה. מפני הרגל עברה:

ד ואלו מן ההלכות שאמרו בעלי חנניה (בן) חזקיה בן גוריון כשעלו לבקרו נמנו ורבו בית שמאי על בית הלל ושמונה עשר דברים גזרו בו ביום:

ה בית שמאי אומרים אין שורין דיו וסממנים וכרשינים אלא כדי שישורו מבעוד יום ובית הלל מתירין:

ו בית שמאי אומרים אין נותנין אונין של פשתן לתוך התנור אלא כדי שיהבילו מבעוד יום ולא את הצמר ליזרה אלא כדי שיקלוט העין ובית הלל מתירין בית שמאי אומרים אין פורשין מצודות חיה ועופות ודגים אלא כדי שיצודו מבעוד יום ובית הלל מתירין:

ז בית שמאי אומרים אין מוכרין לנכרי ואין טוענין עמו ואין מגביהין עליו אלא כדי שיגיע למקום קרוב ובית הלל מתירין:

ח בית שמאי אומרים אין נותנין עורות לעבדן ולא כלים לכובס נכרי אלא כדי שיעשו מבעוד יום ובכללן בית הלל מתירין עם השמש:

ט אמר רבן שמעון בן גמליאל נוהגין היו בית אבא שהיו נותנין כלי לבן לכובס נכרי שלשה ימים קודם לשבת ושזין אלו ואלו שטוענין קורות בית הבד ועגולי הגת:

י אין צולין בשר בצל וביצה אלא כדי שיצולו מבעוד יום אין נותנין פת לתנור עם חשכה ולא חררה על גבי

גַּחְלִים אֵלָא כְּדִי שִׁיקְרָמוּ פְּנִיָּה מִבְּעוּד יוֹם רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
(בֶּן יַעֲקֹב) אוֹמֵר כְּדִי שִׁיקְרוּם הַתַּחֲתוֹן שְׁלָה:

י"א מִשְׁלֵשְׁלִין אֶת הַפֶּסַח בַּתְּנוּרָה עִם חֲשִׁיכָה וּמֵאַחֲזִין אֶת
הָאוֹר בַּמְדוּרָה בֵּית הַמוֹקֵד וּבִגְבוּלֵין כְּדִי שֶׁתֵּאָחֹז הָאוֹר
בְּרֶבֶן רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר (אָף) בִּפְתָּחִין כָּל שֶׁהוּא:

פרק ב

בַּמָּה מְדָלִיקִין וּבַמָּה אֵין מְדָלִיקִין אֵין מְדָלִיקִין לֹא
בְּלֶכֶשׁ וְלֹא בְּחוּסָן וְלֹא בְּכָלֶד וְלֹא בַּפְתִּילִת
הָאֵידִן וְלֹא בַּפְתִּילִת הַמְדָּבֵר וְלֹא בִירוּקָה שְׁעַל פְּנֵי
הַמַּיִם לֹא בְזָפֶת וְלֹא בְשַׁעוּה וְלֹא בְשֶׁמֶן קִיק וְלֹא
בְשֶׁמֶן שְׂרָפָה וְלֹא בְּאַלְיָה וְלֹא בַחֲלָב נָחוּם הַמְדִי אוֹמֵר
מְדָלִיקִין בַּחֲלָב מְבָשֵׁל וַחֲכָמִים אוֹמְרִים אַחַד מְבָשֵׁל
וְאַחַד שְׂאִינוּ מְבָשֵׁל אֵין מְדָלִיקִין בּוֹ:

ב אֵין מְדָלִיקִין בְּשֶׁמֶן שְׂרָפָה בְּיוֹם טוֹב רַבִּי יִשְׁמַעֵאל
אוֹמֵר אֵין מְדָלִיקִין בְּעֵטְרָן מִפְּנֵי כְבוֹד הַשַּׁבָּת וַחֲכָמִים
מִתִּירִין בְּכָל הַשְּׁמָנִים בְּשֶׁמֶן שְׁמִשְׁמִין בְּשֶׁמֶן אֲגוּזִים
בְּשֶׁמֶן צְנוּנוֹת בְּשֶׁמֶן דָּגִים בְּשֶׁמֶן פִּקְעוֹת בְּעֵטְרָן וּבִנְפֹט
רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר אֵין מְדָלִיקִין אֵלָא בְשֶׁמֶן זֵית בְּלֶבֶד:

ג כָּל הַיּוֹצֵא מִן הָעֵץ אֵין מְדָלִיקִין בּוֹ אֵלָא פֶּשֶׁתָן וְכָל
הַיּוֹצֵא מִן הָעֵץ אֵינוֹ מִטְמֵא טוֹמֵאת אֱהָלִים אֵלָא פֶּשֶׁתָן
פְּתִילִת הַבֶּגֶד שֶׁקִּפְלָה וְלֹא הַבִּהְבָּה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר

טמאה ואין מדליקין בה. רבי עקיבא אומר טהורה ומדליקין בה:

ד לא יקוב אדם שפופרת של ביצה. וימלאנה שמן ויתנגנה על פי הנר. בשביל שתהא מנטפת. אפילו היא של חרס. ורבי יהודה מתיר. אבל אם חברה היוצר מתחלה מותר. מפני שהוא כלי אחד. לא ימלא אדם קערה שמן ויתנגנה בצד הנר. ויתן ראש הפתילה בתוכה. בשביל שתהא שואבת. ורבי יהודה מתיר:

ה המכבה את הנר. מפני שהוא מתירא. מפני גזים. מפני לסטים. מפני רוח רעה. ואם בשביל החולה שיישן פטור. כחם על הנר. כחם על השמן. כחם על הפתילה חייב. ורבי יוסי פוטר בכלן. חוץ מן הפתילה מפני שהוא עושה פחם:

ו על שלש עבירות נשים מתות בשעת לדתן. על שאינן זהירות. בנדה. ובחלה. ובהדלקת הנר:

ז שלשה דברים צריך אדם לומר בתוך ביתו ערב שבת עם חשכה. עשרתן. ערבתן. הדליקו את הנר. ספק חשכה ספק אין חשכה. אין מעשרין את הודאי. ואין מטבילין את הכלים. ואין מדליקין את הנרות. אבל מעשרין את הדמאי. ומערבין. וטומנין את החמין:

פרק ג

בִּירָה שֶׁהִסְקוּהָ בְּקֶשׁ וּבִגְבָבָא. נֹתֵנִין עָלֶיהָ תְּבַשִּׁיל.
בִּגְפָת וּבַעֲצִים. לֹא יִתֵּן עַד שְׁיִגְרוּף. אוֹ עַד שְׁיִתֵּן
אֶת הָאֶפֶר. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים חֲמִין אָבֵל לֹא תְבַשִּׁיל.
וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים חֲמִין וְתְבַשִּׁיל. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים
נוֹטְלִין אָבֵל לֹא מַחְזִירִין. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים אֵף מַחְזִירִין:

ב תָּנֹור שֶׁהִסְקוּהוּ בְּקֶשׁ וּבִגְבָבָא. לֹא יִתֵּן בֵּין מֵתוֹכוֹ
בֵּין מַעַל גָּבִיו. כֶּפֶח שֶׁהִסְקוּהוּ בְּקֶשׁ וּבִגְבָבָא. הָרִי הוּא
כְּכִירִים. בִּגְפָת וּבַעֲצִים הָרִי הוּא כְּתָנֹור:

ג אֵין נֹתֵנִין בִּיצָה בְּצַד הַמִּיחָם בְּשָׁבִיל שְׁתַּגְלָגֵל. וְלֹא
יִפְקִיעָנָה בְּסוּדְרִים. וְרַבִּי יוֹסִי מִתִּיר. וְלֹא יִטְמִינָנָה בְּחוּל
וּבְאֵבֶק דְּרָכִים. בְּשָׁבִיל שְׁתַּצָּלָה:

ד מַעֲשֶׂה שֶׁעָשׂוּ אֲנָשֵׁי טְבֵרְיָא. וְהֵבִיאוּ סֵלֹן שֶׁל צוֹנֵן לְתוֹךְ
אִמָּה שֶׁל חֲמִין. אָמְרוּ לָהֶן חֲכָמִים. אִם בְּשֶׁבֶת. כְּחֲמִין
שֶׁהוּחֲמוּ בְּשֶׁבֶת. אֲסוּרִין בְּרַחֲצָה וּבִשְׂתִיָּה. וְאִם בְּיוֹם
טוֹב כְּחֲמִין שֶׁהוּחֲמוּ בְּיוֹם טוֹב. אֲסוּרִין בְּרַחֲצָה וּמִתְרִין
בִּשְׂתִיָּה. מוֹלִיֵּאֵר הַגְּרוּף שׁוֹתֵין הֵימָנוּ בְּשֶׁבֶת. אֲנָטִיכִי אֵף
עַל פִּי שְׁגֻרופָה אֵין שׁוֹתֵין מִמָּנָה:

ה הַמִּחָם שֶׁפָּנָהוּ לֹא יִתֵּן לְתוֹכוֹ צוֹנֵן. בְּשָׁבִיל שְׁיִחֲמוּ. אָבֵל
נֹתֵן הוּא לְתוֹכוֹ. אוֹ לְתוֹךְ הַכּוֹס. כְּדֵי לְהַפְשִׁירָן. הָאֵלֶּפֶס
וְהַקֹּדֶרֶה שֶׁהֵעֲבִירָן מִרְתָּחִין. לֹא יִתֵּן לְתוֹכָן תְּבַלִּין. אָבֵל

נותן הוא לתוך הקערה. או לתוך התמחוי. רבי יהודה
אומר לכל הוא נותן. חוץ מדבר שיש בו חמץ וציר:

אין נותנין כלי תחת הגר לקבל בו את השמן. ואם נתנו
מבעוד יום מתר. ואין נאותין ממנו לפי שאינו מן המוכן.
מטלטלין גר חדש. אבל לא ישן. רבי שמעון אומר כל
הגרות מטלטלין חוץ מן הגר הדולק בשבת. נותנין כלי
תחת הגר לקבל נצוצות. ולא יתן לתוכו מים מפני שהוא
מכבה:

פרק ד

במה טומנין ובמה אין טומנין. אין טומנין לא בגפת.
ולא בזבל. ולא במלח. ולא בסיד. ולא בחול. בין
לחים ובין יבשים. לא בתבן. ולא בזגים. ולא במוכים.
ולא בעשבים בזמן שהן לחים. אבל טומנין בהן כשהן
יבשין. טומנין בכסות. ובפירות. בכנפי יונה. ובנסורת
של חרשים. ובנעורת של פשתן דקה. רבי יהודה אוסר
בדקה ומתיר בגסה:

טומנין בשלחין. ומטלטלין אותן. בגזי צמר. ואין
מטלטלין אותן. כיצד הוא עושה. נוטל את הכסוי והן
נופלות. רבי אלעזר בן עזריה אומר קפה מטה על צדה
ונוטל. שמא יטול ואינו יכול להחזיר. וחכמים אומרים
נוטל ומחזיר. לא כשהו מבעוד יום. לא יכסנו משתחשך.

כִּסְהוּ וְנִתְגַּלָּהּ מִתֵּר לְכִסּוֹתָיו מִמֶּלֶא אֶת הַקִּיתוֹן וְנוֹתָן
לְתַחַת הַכֶּרֶ אוֹ תַּחַת הַכֶּסֶת:

פרק ה

בַּמָּה בַּהֶמָּה יוֹצְאָהּ וּבַמָּה אֵינָה יוֹצְאָהּ יוֹצֵא הַגָּמֶל
בְּאַפְסָר וְנֹאקָה בְּחָטָם וְלִבְדָּקִים בְּפֶרוֹמְכִיָּא
וְסוֹס בְּשִׁיר וְכֹל בְּעֵלֵי הַשִּׁיר יוֹצְאִים בְּשִׁיר וְנִמְשָׁכִים
בְּשִׁיר וּמִזִּין עָלֶיהֶן וְטוֹבְלִין בַּמָּקוֹמָן:

^ב חֲמוֹר יוֹצֵא בְּמִרְדַּעַת בְּזִמָּן שֶׁהִיא קְשׁוּרָה לוֹ זָכָרִים
יוֹצְאִין לְבוֹבִין רַחֲלוֹת יוֹצְאוֹת שְׁחוּזוֹת כְּבוֹלוֹת וְכַבּוּנוֹת
הָעֲזִים יוֹצְאוֹת צְרוּרוֹת רַבִּי יוֹסִי אוֹסֵר בְּכֶלֶן חוּץ מִן
הָרַחֲלִין הַכְּבוּנוֹת רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר עֲזִים יוֹצְאוֹת צְרוּרוֹת
לִיָּבֶשׁ אֲבָל לֹא לַחֲלָב:

^ג וּבַמָּה אֵינָה יוֹצְאָהּ לֹא יֵצֵא גָמֶל בְּמִטּוֹטְלָתָּהּ לֹא עֶקֶד
וְלֹא רָגוּל וְכֵן שָׂאֵר כָּל הַבְּהֵמוֹת לֹא יִקְשׁוּר גָּמְלִים זֶה
בְּזֶה וְיִמְשׁוּךְ אֲבָל מִכְנִיס חֲבָלִים לְתוֹךְ יָדוֹ וְיִמְשׁוּךְ וּבִלְבַד
שֶׁלֹא יִכְרוֹךְ:

^ד אֵין חֲמוֹר יוֹצֵא בְּמִרְדַּעַת בְּזִמָּן שֶׁאֵינָה קְשׁוּרָה לוֹ וְלֹא
בְּזוּג אֶף עַל פִּי שֶׁהוּא פָּקוּק וְלֹא בְּסֶלֶם שֶׁבְּצוּאָרוֹ וְלֹא
בְּרִצּוּעָה שֶׁבְּרָגְלוֹ וְאֵין הַתְּרַנְגּוּלִין יוֹצְאִין בְּחוּטִין וְלֹא
בְּרִצּוּעוֹת שֶׁבְּרָגְלֵיהֶם וְאֵין הַזָּכָרִים יוֹצְאִין בְּעִגְלָה שֶׁתַּחַת
הָאֵלֶּיָּה שֶׁלֶּהֶן וְאֵין הַרַחֲלִים יוֹצְאוֹת חֲנוּנוֹת וְאֵין הָעֶגֶל

יוצא בגימזון. ולא פרה בעזר הקופד. ולא ברצועה שבין
קרניה. פרתו של רבי אלעזר בן עזריה היתה יוצאה
ברצועה שבין קרניה. שלא ברצון חכמים:

פרק ו

במה אשה יוצאה. ובמה אינה יוצאה. לא תצא אשה
לא בחוטי צמר. ולא בחוטי פשתן. ולא ברצועות
שבראשה. ולא תטבול בהן עד שתתרחם. ולא בטוטפת.
ולא בסנבוטין בזמן שאינן תפורין. ולא בכבול לרשות
הרבים. ולא בעיר של זהב. ולא בקטלא. ולא בגזמים. ולא
בטבעת שאין עליה חותם. ולא במחט שאינה נקובה.
ואם יצאה אינה חייבת חטאת:

ב לא יצא האיש בסנדל המסמר. ולא ביחיד בזמן שאין
ברגלו מכה. ולא בתפלין. ולא בקמיע בזמן שאינה מן
הממחה. לא בשריון. ולא בקסדא. ולא במגפים. ואם
יצא אינו חייב חטאת:

ג לא תצא אשה במחט הנקובה. ולא בטבעת שיש
עליה חותם. ולא בכוליארא. ולא בכובלת. ולא בצלוחית
של פלייטון. ואם יצאה חייבת חטאת. דברי רבי מאיר.
וחכמים פוטרין בכובלת ובצלוחית של פלייטון:

ד לא יצא האיש לא בסיף. ולא בקשת. ולא בתריס. ולא
באלה. ולא ברומח. ואם יצא חייב חטאת. רבי אליעזר

אומר תכשיטין הן לו וחכמים אומרים אינן אלא לגנאי.
שנאמר וכתתו חרבותם לאתים וחניתותיהם למזמרות.
לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה. בירית
טהורה ויוצאים בה בשבת. כבלים טמאין ואין יוצאין
בהן בשבת:

ה יוצאת אשה בחוטי שער בין משלה בין משל חברתה.
בין משל בהמה בטוטפת ובסנבוטין בזמן שהם תפורין.
בכבול ובפאה נכרית לחצר. במזוך שבאזנה ובמזוך
שבסנדלה ובמזוך שהתקינה לנדתה. בפלפל ובגרגיר
מלח. ובכל דבר שתתן לתוך פיה. ובלבד שלא תתן
לכתחלה בשבת. ואם נפל לא תחזיר. שן תותבת. ושן
של זזה. רבי מתיר. וחכמים אוסרים:

י יוצאין בסלע שעל הצינית. הבנות (קטנות). יוצאות
בחוטין. ואפילו בקסמין שבאזניהם. ערביות יוצאות
רעולות. ומדינות פרופות. וכל אדם. אלא שדברו חכמים
בהוה:

י פורפת על האבן. ועל האגוז. ועל המטבע. ובלבד שלא
תפרוץ לכתחלה בשבת:

ה הקטע יוצא בקב שלו. דברי רבי מאיר. ורבי יוסי אוסר.
ואם יש לו בית קבול פתותים טמא. סמוכות שלו טמאין
מדרס. ויוצאין בהן בשבת. ונכנסין בהן בעזרה. כסא

וסמוכות שלו טמאין מדרס. ואין יוצאין בהן בשבת. ואין נכנסין בהן בעזרה. אנקטמין טהורים. ואין יוצאין בהן:

ט הבנים יוצאים בקשרים. ובני מלכים בזוגין. וכל אדם. אלא שדברו חכמים בהווה:

י יוצאין בביצת החרגול. ובשן שועל. ובמסמר מן הצלוב. משום רפואה. דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים אף בחול אסור. משום דרכי האמורי:

פרק ז

כלל גדול אמרו בשבת. כל השוכח עקר שבת. ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה. אינו חייב אלא חטאת אחת. היודע עקר שבת. ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה. חייב על כל שבת ושבת. היודע שהוא שבת. ועשה מלאכות הרבה. בשבתות הרבה. חייב על כל אב מלאכה ומלאכה. העושה מלאכות הרבה מעין מלאכה אחת. אינו חייב אלא חטאת אחת:

ב אבות מלאכות ארבעים חסר אחת. הזורע. והחורש. והקוצר. והמעמר. הדש. והזרה. הבורר. הטוחן. והמרקד. והלש. והאופה. הגוזז את הצמר. המלבנו. והמנפצו. והצובעו. והטווה. והמסד. והעושה שתי בתי גירין. והאורג שני חוטין. והפוצע שני חוטין. והקושר והמתיר. והתופר שתי תפירות. הקורע על מנת לתפור

שְׁתֵּי תַפְּרִירוֹת־הַצֵּד צָבִי־הַשּׁוֹחֲטִין וְהַמִּפְּשִׁיטִין הַמּוֹלְחוֹ
וְהַמַּעֲבֵד אֶת עֹזְרוֹ וְהַמּוֹחֲקוֹ וְהַמַּחֲתִּכּוֹ הַכּוֹתֵב שְׁתֵּי
אוֹתִיּוֹת וְהַמּוֹחֵק עַל מְנַת לְכַתּוֹב שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת הַבּוֹנֶה
וְהַסּוֹתֵר הַמְּכַבֶּה וְהַמְּבַעֵר הַמְּכֶה בַּפִּטִּישׁ הַמוֹצִיא
מִרְשׁוֹת לְרִשּׁוֹת הָרִי אֱלוֹ אֲבוֹת מְלָאכּוֹת אַרְבָּעִים חֹסֵר
אַחַת:

ג וְעוֹד כָּלֵל אַחֵר אָמְרוּ כָּל הַכָּשֶׁר לְהַצְנִיעַ וּמַצְנִיעִין
כְּמוֹהוּ וְהוֹצִיאוּ בַשַּׁבָּת חֵיִיב עָלָיו חֲטָאֵת וְכָל שְׁאֵינּוּ
כָּשֶׁר לְהַצְנִיעַ וְאִין מַצְנִיעִין כְּמוֹהוּ וְהוֹצִיאוּ בַשַּׁבָּת אֵינּוּ
חֵיִיב אֱלָא הַמַּצְנִיעַ:

ד הַמוֹצִיא תֵּבֶן כְּמֵלֶא פִי פָּרָה עֵצָה כְּמֵלֶא פִי גָמֶל
עֶמֶר כְּמֵלֶא פִי טָלָה עֲשָׂבִים כְּמֵלֶא פִי גָדִי עָלִי שׁוֹם
וְעָלִי בְּצָלִים לַחִים כְּגִרוּגְרָת יְבֵשִׁים כְּמֵלֶא פִי גָדִי וְאִין
מַצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה מִפְּנֵי שְׁלֹא שׁוּוּ בְּשִׁיעוּרֵיהֶן הַמוֹצִיא
אוֹכְלִים כְּגִרוּגְרָת חֵיִיב וּמַצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה מִפְּנֵי
שְׁשׁוּוּ בְּשִׁיעוּרֵיהֶן חוּץ מִקְלִיפֵיהֶן וְגִרְעִינֵיהֶן וְעוֹקְצִיהֶן
וְסוֹכֵן וּמִרְסָנִין רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר חוּץ מִקְלִיפֵי עֲדָשִׁים
שֶׁמֶת בְּשִׁלּוֹת עִמָּהֶן:

פרק ח

הַמוֹצֵיא יֵזֵן כְּדֵי מְזִיגַת הַכּוֹס. חֵלֶב כְּדֵי גְמִיעָה. דְּבִשׁ
כְּדֵי לִיתֵן עַל הַפֶּתִית. שֶׁמֶן כְּדֵי לְסוּךְ אֶבֶר
קָטָן. מִים כְּדֵי לְשׁוּף בָּהֶם אֶת הַקִּילּוֹר. וּשְׂאֵר כָּל הַמְשָׁקִין
בְּרַבִּיעִית. וְכָל הַשּׁוֹפְכִין בְּרַבִּיעִית. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר
כֹּלֵן בְּרַבִּיעִית. וְלֹא אֹמְרוּ כָּל הַשִּׁיעוּרִין הִלְלוּ. אֲלֵא
לְמַצְנִיעִיהֶן:

^ב הַמוֹצֵיא חֵבֶל כְּדֵי לַעֲשׂוֹת אֶזֶן לְקָפָה. גָּמִי כְּדֵי לַעֲשׂוֹת
תְּלָאִי לְנֶפֶה וְלִכְבָּרָה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר כְּדֵי לְטוֹל מִמֶּנּוּ
מִדַּת מִנְעַל לְקָטָן. נֵיִיר כְּדֵי לְכַתּוֹב עָלָיו קֶשֶׁר מוֹכְסִין.
וְהַמוֹצֵיא קֶשֶׁר מוֹכְסִין חֵיִיב. נֵיִיר מַחוּק כְּדֵי לְכַרוֹךְ עַל
פִּי צְלוּחִית קֶטְנָה שֶׁל פְּלִיטוֹן:

^ג עוֹר כְּדֵי לַעֲשׂוֹת קָמִיעַ. קֶלֶף כְּדֵי לְכַתּוֹב עָלָיו פְּרָשָׁה
קֶטְנָה שֶׁבִּתְּפִלִּין. שְׁהִיא שְׁמַע יִשְׂרָאֵל. (דּוֹכְסוֹסְטוֹס כְּדֵי
לְכַתּוֹב מְזוּזָה.) דִּין כְּדֵי לְכַתּוֹב שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת. כָּחוּל כְּדֵי
לְכַחוּל עֵין אַחַת:

^ד דָּבֶק כְּדֵי לִתֵּן בְּרֹאשׁ הַשִּׁבְשֶׁבֶת. זָפֶת וְגִפְרִית כְּדֵי
לַעֲשׂוֹת נֶקֶב. שַׁעוּה כְּדֵי לִתֵּן עַל פִּי נֶקֶב קָטָן. חֲרִסִּית
כְּדֵי לַעֲשׂוֹת פִּי כּוֹר שֶׁל צוֹרְפֵי זָהָב. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר כְּדֵי
לַעֲשׂוֹת פֶּטְפוּט. סוֹבִין כְּדֵי לִתֵּן עַל פִּי כּוֹר שֶׁל צוֹרְפֵי זָהָב.
סִיד כְּדֵי לְסוּד אֶצְבַּע קֶטְנָה שֶׁבִּבְנוֹת. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר
כְּדֵי לַעֲשׂוֹת כִּלְכּוּל. רַבִּי נַחֲמִיא אוֹמֵר כְּדֵי לְסוּד אֲנָדִיפִי:

ה' אַדְמָה כְּחוֹתָם הַמְרָצוּפִין. דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָא. וְחֲכָמִים
 אֹמְרִים כְּחוֹתָם הָאִיגְרוֹת. זָבֵל וְחוֹל הִדֵּק כְּדִי לְזַבֵּל קָלַח
 שֶׁל כְּרוּב. דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָא. וְחֲכָמִים אֹמְרִים כְּדִי לְזַבֵּל
 כְּרִישָׁא. חוֹל הֶגֶס כְּדִי לִתֵּן עַל מְלֵא כַף סִיד. קִנָּה כְּדִי
 לַעֲשׂוֹת קוֹלְמוֹס. וְאִם הָיָה עָב אוֹ מְרָסֶס. כְּדִי לְבָשֵׁל בּוֹ
 בִיצָה קָלָה שְׁבִייעִים. טְרוּפָה וְנִתּוּנָה בְּאַלְפָס:

י' עֶצֶם כְּדִי לַעֲשׂוֹת תְּרוּדָה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר כְּדִי לַעֲשׂוֹת
 מִמֶּנּוּ חֵף. זְכוּכִית כְּדִי לִגְרוֹר בּוֹ רֹאשׁ הַכֶּרֶפֶר. צְרוֹר אוֹ
 אֶבֶן כְּדִי לְזָרוֹק בְּעוֹף. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר כְּדִי
 לְזָרוֹק בְּבִהְמָה:

י' חֶרֶס כְּדִי לִתֵּן בֵּין פָּצִים לְחִבְרֵיו. דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי
 מֵאִיר אוֹמֵר כְּדִי לְחַתּוֹת בּוֹ אֶת הָאוֹר. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר
 כְּדִי לְקַבֵּל בּוֹ רְבִיעִית. אָמַר רַבִּי מֵאִיר אֵף עַל פִּי שְׁאִין
 רְאִיָּה לְדַבֵּר זָכָר לְדַבֵּר. שְׁנֵאֲמַר וְלֹא יִמָּצֵא בְּמִכְתָּתוֹ חֶרֶשׁ
 לְחַתּוֹת אֵשׁ מִיְקוּד. אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹסִי מִשֵּׁם רְאִיָּה. וְלַחֲשׂוֹף
 מִים מִגִּבָּא:

פרק ט

אמר רבי עקיבא מנין לעבודה זרה שמטמאה במשא כנדה שנאמר תזרם כמו דוה צא תאמר לו מה נדה מטמאה במשא אף עבודה זרה מטמאה במשא:

ב מנין לספינה שהיא טהורה שנאמר דרך אניה בלב ים מנין לערוגה שהיא ששה על ששה טפחים שזורעין בתוכה חמשה זרעונין ארבעה בארבע רוחות הערוגה ואחד באמצע שנאמר כי כארץ תוציא צמחה וכגנה זרועיה תצמיח זרעה לא נאמר אלא זרועיה:

ג מנין לפולטת שכבת זרע ביום השלישי שהיא טמאה שנאמר היו נבונים לשלשת ימים מנין שמרחיצין את המילה ביום השלישי שחל להיות בשבת שנאמר ויהי ביום השלישי בהיותם בואבים מנין שקושרין לשון של זהורית בראש שער המשתלח שנאמר אם יהיו חטאיכם בשנים בשלג ילבינו:

ד מנין לסיכה שהיא כשתיה ביום הכיפורים אף על פי שאין ראיה לדבר זכר לדבר שנאמר ותבא כמים בקרבן וכשמן בעצמותיו:

ה המוציא עצים כדי לבשל ביצה קלה תבלין כדי לתבל ביצה קלה ומצטרפין זה עם זה קליפי אגוזים קליפי רמונים איסטיס ופואה כדי לצבוע בהן בגד

קִטָּן בְּסִבְכָּהּ מִי רִגְלִים נָתַר וּבֹרִית קְמוּלִיא וְאַשְׁלָג
כְּדִי לִכְבֵּס בָּהֶן בָּגַד קִטָּן בְּסִבְכָּה רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר כְּדִי
לְהַעֲבִיר עַל הַכֶּתֶם:

י פִּלְפֹּלֶת כָּל שֶׁהוּא וְעֵטָרָן כָּל שֶׁהוּא מִיָּנִי בְּשָׁמִים וּמִיָּנִי
מִתְּכוּת כָּל שֶׁהוּא מֵאֲבָנֵי הַמִּזְבֵּחַ וּמֵעֵפֶר הַמִּזְבֵּחַ מִקֶּק
סָפְרִים וּמִקֶּק מִטְּפָחוֹתֵיהֶם כָּל שֶׁהוּא שְׂמֻצְנִיעִים אוֹתָן
לְגוֹנָן רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אִף הַמוֹצִיא מִמֶּשֶׁמֶשׁ עֲבוֹדַת
אֱלִילִים כָּל שֶׁהוּא שְׁנֵאָמַר וְלֹא יִדְבַק בִּידָד מֵאוֹמָה מִן
הַחֵרֶם:

י הַמוֹצִיא קֶפֶת הָרוֹכֵלִין אִף עַל פִּי שֵׁישׁ בָּהּ מִיָּנִין
הַרְבֵּה אֵינּוּ חַיִּיב אֲלָא חֲטָאת אַחַת זֶרְעוֹנִי גְּנֵה פָחוֹת
מִכְּרוֹגֶרֶת רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בְּתִירָה אוֹמֵר חֲמִשָּׁה זֶרַע
קְשׁוּאִין שָׁנִים זֶרַע דְּלוּעִין שָׁנִים זֶרַע פּוֹל הַמְצָרִי שָׁנִים
חֲגָב חֵי (טְהוֹר) כָּל שֶׁהוּא מֵת כְּרוֹגֶרֶת צְפוּרֶת כְּרָמִים
בֵּין חֵיהָ בֵּין מֵתָה כָּל שֶׁהוּא שְׂמֻצְנִיעִין אוֹתָהּ לְרִפּוּאָה
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אִף הַמוֹצִיא חֲגָב חֵי טָמֵא כָּל שֶׁהוּא
שְׂמֻצְנִיעִין אוֹתוֹ לִקְטָן לְשִׁחוּק בּוֹ:

פרק י

הַמִּצְוֵה לְזַרְעַ וּלְדוֹגְמָא וּלְרְפוּאָה וְהוֹצִיאוֹ בְּשַׁבָּת
חַיִּיב בְּכָל שֶׁהוּא וְכָל אָדָם אֵין חַיִּיב עָלָיו אֲלָא
כְּשִׁיעוּרוֹ חֲזַר וְהִכְנִיסוּ אֵינּוּ חַיִּיב אֲלָא כְּשִׁיעוּרוֹ:

^ב הַמוֹצִיא אוֹכְלִין וְנִתְּנָן עַל הָאֶסְקָפָה בֵּין שְׁחֹזַר וְהוֹצִיֶּאן
בֵּין שֶׁהוֹצִיֶּאן אַחֵר פָּטוּר מִפְּנֵי שֶׁלֹּא עָשָׂה מְלָאכְתּוֹ בְּבֵת
אֶחָת קָפָה שֶׁהִיא מְלֵאָה פִּירוֹת וְנִתְּנָה עַל אֶסְקָפָה
הַחִיצוֹנָה אִף עַל פִּי שְׂרֹב הַפִּירוֹת מִבַּחוּץ פָּטוּר עַד
שִׁיּוּצִיא אֶת כָּל הַקָּפָה:

^ג הַמוֹצִיא בֵּין בִּימִינוֹ בֵּין בְּשִׁמְאָלוֹ בְּתוֹךְ חִיקוֹ אוֹ עַל
כֶּתֶף אוֹ חַיִּיב שְׁכֹן מִשָּׂא בְּנֵי קֶהֱתָ כְּלֹאֲחֵר יָדוֹ בְּרָגְלוֹ
בְּפִיו וּבִמְרָקוֹ בְּאֶזְנוֹ וּבִשְׁעָרוֹ וּבַפּוֹנְדָתוֹ וּפִיָּה לְמִטָּה
בֵּין פּוֹנְדָתוֹ לְחִלּוֹקוֹ וּבִשְׁפַת חִלּוֹקוֹ בְּמִנְעָלוֹ בְּסִנְדָּלוֹ
פָּטוּר שֶׁלֹּא הוֹצִיא כְּדֶרֶךְ הַמוֹצִיֶּאין:

^ד הַמִּתְכַּוֵּן לְהוֹצִיא לְפָנָיו וּבָא לוֹ לְאַחֲרָיו פָּטוּר
לְאַחֲרָיו וּבָא לוֹ לְפָנָיו חַיִּיב בְּאַמַּת אָמְרוֹ הָאִשָּׁה
הַחוּגֶרֶת בְּסִינֵר בֵּין מִלְּפָנֶיהָ וּבֵין מִלְּאַחֲרֶיהָ חַיִּיבֶת שְׁכֹן
רְאוּי לְהִיּוֹת חוּזֵר רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אִף מִקְבְּלֵי פֶתַח קֵין:

^ה הַמוֹצִיא כֶּכֶר לְרִשּׁוֹת הָרִבִּים חַיִּיב הוֹצִיאוּהוּ שְׁנַיִם
פָּטוּרִין לֹא יָכוֹל אֶחָד לְהוֹצִיאוֹ וְהוֹצִיאוּהוּ שְׁנַיִם חַיִּיבִין
וְרַבִּי שְׁמַעוֹן פּוֹטֵר הַמוֹצִיא אוֹכְלִין פָּחוֹת מִכְּשִׁיעוּר בְּכָלִי:

פֶּטוּר אֶף עַל הַכְּלִי שֶׁהַכְּלִי טִפְּלָה לוֹ אֶת הַחֵי בַּמָּטָה.
 פֶּטוּר אֶף עַל הַמָּטָה שֶׁהַמָּטָה טִפְּלָה לוֹ אֶת הַמֵּת בַּמָּטָה
 חֵיִיב וְכֵן כְּזֵית מִן הַמֵּת וְכֵזֵית מִן הַנְּבִלָה וְכַעֲדָשָׁה מִן
 הַשָּׂרֵץ חֵיִיב וְרַבִּי שְׁמַעוֹן פּוֹטֵר:

י הַנוֹטֵל צִפְרָנָיו זֶה בְּזוֹ אוֹ בְּשֵׁנָיו וְכֵן שְׁעָרוֹ וְכֵן שְׁפָמוֹ
 וְכֵן זָקְנוֹ וְכֵן הַגּוֹדֶלֶת וְכֵן הַכוֹחֶלֶת וְכֵן הַפּוֹקֶסֶת רַבִּי
 אֱלִיעֶזֶר מַחֲיִיב וַחֲכָמִים אוֹסְרִין מִשּׁוּם שְׁבוּת הַתּוֹלֵשׁ
 מֵעֵצִין נָקוֹב חֵיִיב וְשֹׁאֵינוֹ נָקוֹב פֶּטוּר וְרַבִּי שְׁמַעוֹן פּוֹטֵר
 בְּזֶה וּבָזֶה:

פרק יא

הַזּוֹרֵק מִרְשׁוֹת הַיָּחִיד לְרְשׁוֹת הָרַבִּים מִרְשׁוֹת הָרַבִּים
 לְרְשׁוֹת הַיָּחִיד חֵיִיב מִרְשׁוֹת הַיָּחִיד לְרְשׁוֹת
 הַיָּחִיד וּרְשׁוֹת הָרַבִּים בְּאִמְצָע רַבִּי עֲקִיבָא מַחֲיִיב
 וַחֲכָמִים פּוֹטְרִין:

ב כֵּיצַד שְׁתֵּי גְזוּזָטְרֹאוֹת זֶה כְּנֶגֶד זֶה בְּרְשׁוֹת הָרַבִּים
 הַמוֹשִׁיט וְהַזּוֹרֵק מִזֶּה לָזֶה פֶּטוּר הָיוּ שְׁתֵּיהֶן בְּדִיּוֹטָא אַחַת
 הַמוֹשִׁיט חֵיִיב וְהַזּוֹרֵק פֶּטוּר שֶׁכֵּךְ הָיְתָה עֲבוּדַת הַלְוִיִּם
 שְׁתֵּי עֲגָלוֹת זֶה אַחֵר זֶה בְּרְשׁוֹת הָרַבִּים מוֹשִׁיטִין הַקָּרְשִׁים
 מִזֶּה לָזֶה אֲבָל לֹא זוֹרְקִין חוּלִית הַבּוֹר וְהַסֹּלַע שֶׁהֵן גְּבוּהִין
 עֲשָׂרָה וָרַחֲבָן אַרְבָּעָה הַנוֹטֵל מֵהֶן וְהַנּוֹתֵן עַל גִּבָּן חֵיִיב
 פָּחוֹת מִכֵּן פֶּטוּר:

ג' הזורק ארבע אמות בפתל. למעלה מעשרה טפחים.
 בזורק באויר. למטה מעשרה טפחים. בזורק בארץ.
 הזורק בארץ ארבע אמות חייב זרק לתוך ארבע אמות.
 ונתגלגל חוץ לארבע אמות פטור. חוץ לארבע אמות.
 ונתגלגל לתוך ארבע אמות חייב:

ד' הזורק בים ארבע אמות פטור. אם היה רקק מים
 וירשות הרבים מהלכת בו. הזורק לתוכו ארבע אמות
 חייב. וכמה הוא רקק מים. פחות מעשרה טפחים. רקק
 מים וירשות הרבים מהלכת בו. הזורק בתוכו ארבע
 אמות חייב:

ה' הזורק מן הים ליבשה. ומן היבשה לים. ומן הים
 לספינה. ומן הספינה לים. ומן הספינה לחברתה. פטור.
 ספינות קשורות זו בזו. מטלטלין מזו לזו. אם אינן
 קשורות. אף על פי שמקפות. אין מטלטלין מזו לזו:

ו' הזורק ונזכר לאחר שייצתה מידו. קלטה אחר. קלטה
 כלב. או שנשרפה. פטור. זרק לעשות חבורה. בין באדם.
 ובין בבבהמה. ונזכר עד שלא נעשית חבורה פטור. זה
 הכלל. כל חייבי חטאות אינן חייבין. עד שתהא תחלתן
 וסופן שגגה. תחלתן שגגה וסופן זדון. תחלתן זדון וסופן
 שגגה. פטורין עד שתהא תחלתן וסופן שגגה:

פרק יב

הבונה • כִּמָּה יִבְנֶה וִיְהֵא חַיִּיב. הַבּוֹנֶה כָּל שְׁהוּא •
וְהַמְסִיתָ • וְהַמָּכָה בַּפְּטִישׁ • וּבַמַּעֲצָד • וְהַקּוֹדֵחַ
כָּל שְׁהוּא • חַיִּיב • זֶה הַכָּלִל • כָּל הָעוֹשֶׂה מְלָאכָה וּמְלָאכָתוֹ
מִתְקַיֵּימָת בְּשַׁבָּת • חַיִּיב • רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר
אִף הַמָּכָה בַּקּוֹרְנָס עַל הַסֵּדֶן בְּשַׁעַת מְלָאכָה חַיִּיב • מִפְּנֵי
שֶׁהוּא כֹמֶתֶקֶן מְלָאכָה:

^א הַחוֹרֵשׁ כָּל שְׁהוּא • הַמְנַבֵּשׁ • וְהַמְקַרְסֵם • וְהַמְזָרֵר כָּל
שְׁהוּא • חַיִּיב • הַמְלַקֵּט עֵצִים • אִם לְתֵקֶן כָּל שֶׁהוּא • אִם
לְהַסִּיק כְּדֵי לְבַשֵּׁל בִּיצָה קֹלֶה • הַמְלַקֵּט עֲשָׂבִים • אִם לְתֵקֶן
כָּל שְׁהוּא • אִם לְבַהֲמָה • כִּמְלֵא פִי גְדִי:

^ב הַכּוֹתֵב שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת • בֵּין בִּימִינוֹ • בֵּין בְּשִׁמְאֵלוֹ • בֵּין מִשֵּׁם
אֶחָד • בֵּין מִשְׁתֵּי שְׁמוֹת • בֵּין מִשְׁתֵּי סִמְמָנוֹת • בְּכָל לָשׁוֹן
חַיִּיב • אָמַר רַבִּי יוֹסִי לֹא חִיְּבוּ שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת אֶלָּא מִשּׁוּם
רוּשָׁם • שֶׁכַּךְ הָיוּ כּוֹתְבִין עַל קֶרְשֵׁי הַמִּשְׁכָּן • לִידַע אִיזוֹ בֶּן
זוּגוֹ • אָמַר רַבִּי (יְהוּדָה) מְצִינוּ שֵׁם קָטָן מִשֵּׁם גָּדוֹל • שֵׁם
מִשְׁמַעוֹן וּשְׁמוּאֵל • נַח מִנְחוֹר • דָּן מִדְּנִיָּאל • גָּד מִגְּדִיאֵל:

^ג הַכּוֹתֵב שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת בְּהֶעֱלֵם אֶחָד • חַיִּיב • כָּתַב בְּדִיּוֹ •
בְּסֵם • בְּסִקְרָא • בְּקוּמוֹס • וּבְקִנְקִנְתּוֹס • וּבְכָל דְּבַר שְׁהוּא
רוּשָׁם • עַל שְׁנֵי כּוֹתְלֵי זָוִיּוֹת • וְעַל שְׁנֵי לִוְחֵי פִנְקָס • וְהוּן
נִהְיִין זֶה עִם זֶה חַיִּיב • הַכּוֹתֵב עַל בִּשְׁרוֹ חַיִּיב • הַמְסִיר
עַל בִּשְׁרוֹ • רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְחַיִּיב חֲטָאֵת • וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ פּוֹטֵר:

ה כתב במשקין. במי פירות. באבב דרכים. באבב הסופרים. ובכל דבר שאינו מתקיים. פטור. לאחר ידו. ברגלו. בפיו. ובמרפיקו. כתב אות אחת סמוך לכתב. וכתב על גבי כתב. נתפון לכתוב ח"ת וכתב שני זי"ן. אחת בארץ ואחת בקורה. כתב על שתי כותלי הבית. על שני דפי פנקס. ואין נהגין זה עם זה. פטור. כתב אות אחת נוטריקון. רבי יהושע בן בתירא מחייב וחכמים פוטרין:

י הכותב שתי אותיות בשתי העלמות. אחת שחרית ואחת בין הארבעים. רבן גמליאל מחייב וחכמים פוטרין:

פרק יג

רבי אליעזר אומר האורג שלשה חוטין בתחלה ואחת על האריגה חייב. וחכמים אומרים בין בתחלה בין בסוף שיעורו שני חוטין:

ב העושה שתי בתי גירין. בגירין. בקירוס. בגפה. בכברה. ובסל חייב. והתופר שתי תפירות. והקורע על מנת לתפור שתי תפירות:

ג הקורע בחמתו. ועל מתו. וכל המקלקלן פטורין. והמקלקל על מנת לתקן. שיעורו כמתקן:

ד שיעור המלבן. והמנפץ. והצובע. והטווה. כמלא רוחב הסיט כפול. והאורג שני חוטין. שיעורו כמלא הסיט:

ה רבי יהודה אומר. הצד צפור למגדל. וצבי לבית.
חייב. וחכמים אומרים. צפור למגדל. וצבי לבית. ולחצר
ולביבין. רבן שמעון בן גמליאל אומר לא כל הביבין
שוין. זה הכלל. כל המחסר צידה פטור. ושאינו מחסר
צידה חייב:

י צבי שנכנס לבית ונעל אחד בפניו. חייב. נעלו שנים
פטורין. לא יכול אחד לנעול. ונעלו שנים. חייבין. ורבי
שמעון פוטר:

י יושב האחד על הפתח ולא מלאהו. יושב השני ומלאהו.
השני חייב. יושב הראשון על הפתח ומלאהו. ובא השני
וישב בצדו. אף על פי שעמד הראשון והלך לו. הראשון
חייב. והשני פטור. הא למה זה דומה. לנועל את ביתו
לשמרו. ונמצא צבי שמור בתוכו:

פרק יד

שמנה שרצים האמורים בתורה. הצדן והחובל בהן
חייב. ושאר שקצים ורמשים. החובל בהן פטור.
הצדן לצורך. חייב. ושלא לצורך. פטור. חיה ועוף
שברשותו. הצדן פטור. והחובל בהן. חייב:

ב אין עושין הילמי בשבת. אבל עושה הוא את מי מלח.
וטובל בהן פתו. ונותן לתוך התבשיל. אמר רבי יוסי.

והלא הוא הילמי בין מרבה ובין מועט ואלו הן מי מלח
המתרין נותן שמן בתחלה לתוך המים או לתוך המלח:

^ג אין אוכלין איזוב יון בשבת לפי שאינו מאכל בריאים.
אבל אוכל הוא את יועזר ושזתה אבוב רועה כל
האוכלין אוכל אדם לרפואה וכל המשקין שזתה חוץ
ממי דקלים וכוס עקרים מפני שהן לירוקה אבל שזתה
הוא מי דקלים לצמא וסד שמן עקרין שלא לרפואה:

^ד החושש בשניו לא יגמע בהן את החמץ אבל מטביל
הוא כדרכו ואם נתרפא נתרפא החושש במתניו לא
יסוד יין וחמץ אבל סד הוא את השמן ולא שמן ורד.
בני מלכים סכין שמן ורד על מכותיהן שכן דרכם לסוד
בחול רבי שמעון אומר כל ישראל בני מלכים הם:

פרק טו

אלו קשרים שחייבין עליהן קשר הגמלין וקשר
הספגין וכשם שהוא חייב על קשורין כך הוא חייב
על התרין רבי מאיר אומר כל קשר שהוא יכול להתירו
באחת מידיו אין חייבין עליו:

^ה יש לך קשרים שאין חייבין עליהן כקשר הגמלין
וכקשר הספגין קושרת אשה מפתח חלוקה וחוטי
סבבא ושל פסיקיא ורצועות מנעל וסנדל ונודות יין
ושמן וקדרה של בשר רבי אליעזר בן יעקב אומר

קוֹשְׁרִין לִפְנֵי הַבֵּהמָה בְּשִׁבִּיל שְׁלֹא תֵצֵא קוֹשְׁרִין דְּלִי
בְּפִסְקִיָּא אָבֵל לֹא בְּחֶבֶל רַבִּי יְהוּדָה מְתִיר כָּלֵל אָמַר
רַבִּי יְהוּדָה כָּל קֶשֶׁר שְׁאִינוּ שֶׁל קִימָא אֵין חֵיִיבִין עָלָיו:

^א מְקַפְּלִין אֶת הַכֵּלִים אֶפִּילוּ אַרְבָּעָה וַחֲמִשָּׁה פְּעָמִים
וּמַצִּיעִין אֶת הַמְטוֹת מִלִּילֵי שַׁבָּת לְשַׁבָּת אָבֵל לֹא מִשַּׁבָּת
לְמוֹצָאֵי שַׁבָּת רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר מְקַפְּלִין אֶת הַכֵּלִים
וּמַצִּיעִין אֶת הַמְטוֹת מִיוֹם הַכַּפּוּרִים לְשַׁבָּת וְחֻלְבֵי שַׁבָּת
קֹרְבִין בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים (אָבֵל לֹא שֶׁל יוֹם הַכַּפּוּרִים
בְּשַׁבָּת) רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר לֹא שֶׁל שַׁבָּת קֹרְבִין בְּיוֹם
הַכַּפּוּרִים וְלֹא שֶׁל יוֹם הַכַּפּוּרִים קֹרְבִין בְּשַׁבָּת:

פרק טז

כָּל כְּתָבִי הַקֹּדֶשׁ מִצִּילִין אוֹתָן מִפְּנֵי הַדְּלִיקָה בֵּין שְׁקוּרִין
בֶּהָן וּבֵין שְׁאִין קוּרִין בֶּהָן וְאֵף עַל פִּי שְׁכֶתוּבִים בְּכָל
לְשׁוֹן טְעוּנִים גְּנִיזָה וּמִפְּנֵי מָה אֵין קוּרִין בֶּהֶם מִפְּנֵי בְטוּל
בֵּית הַמִּדְרָשׁ מִצִּילִין תִּיק הַסֵּפֶר עִם הַסֵּפֶר וְתִיק הַתְּפִלִּין
עִם הַתְּפִלִּין וְאֵף עַל פִּי שֵׁשׁ בְּתוֹכָן מְעוֹת וְלִהְיוֹן מִצִּילִין
אוֹתָן לְמַבּוּי שְׁאִינוּ מְפָלֵשׁ בֶּן בְּתִירָא אוֹמֵר אֵף לְמַפְלָשׁ:

^ב מִצִּילִין מְזוֹן שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת הָרָאוּי לְאָדָם לְאָדָם הָרָאוּי
לְבִהמָה לְבִהמָה בִּיצֵד גִּפְלָה דְּלִיקָה בְּלִילֵי שַׁבָּת מִצִּילִין
מְזוֹן שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת בְּשַׁחֲרִית מִצִּילִין מְזוֹן שְׁתֵּי סְעוּדוֹת:

בַּמִּנְחָה מְזוֹן סְעוּדָה אַחַת. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר לְעוֹלָם מְצִילִין
מְזוֹן שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת:

ג' מְצִילִין סֵל מֵלֹא כִכְרוֹת. וְאֵף עַל פִּי שֵׁישׁ בּוֹ מֵאָה
סְעוּדוֹת. וְעֵגוּל שֶׁל דְּבִילָה. וְחֻבִּית שֶׁל יִין. וְאוֹמֵר לְאַחֲרִים
בּוֹאוּ וְהַצִּילוּ לָכֶם. וְאִם הָיוּ פְּקָחִין. עוֹשִׂין עִמּוֹ חֲשָׁבוֹן אַחֵר
הַשָּׁבֶת. לְהִיכֵן מְצִילִין אוֹתָן. לְחַצֵּר הַמְּעוֹרְבֶת. בֶּן בְּתִירָא
אוֹמֵר אֵף לְשֹׁאֵינָה מְעוֹרְבֶת:

ד' וְלִשְׁם מוֹצִיא כָּל כָּלִי תִשְׁמִישׁוֹ. וְלוֹבֵשׁ כָּל מָה שֶׁיִּכּוֹל
לְלַבּוֹשׁ. וְעוֹטֵף כָּל מָה שֶׁיִּכּוֹל לְעֵטוֹף. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר
שְׁמוֹנָה עָשָׂר בָּלִים. וְחוֹזֵר וְלוֹבֵשׁ וּמוֹצִיא. וְאוֹמֵר לְאַחֲרִים
בּוֹאוּ וְהַצִּילוּ עִמִּי:

ה' רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן נָנָס אוֹמֵר. פּוֹרְסִין עוֹר שֶׁל גְּדִי. עַל גְּבִי
שִׂידָה תִּיבָה וּמִגְדָּל שְׂאֲחָז בָּהֶן אֶת הָאוֹר. מִפְּנֵי שֶׁהוּא
מִחֲרָד. וְעוֹשִׂין מַחִיצָה בְּכָל הַבָּלִים. בֵּין מְלֵאִים בֵּין רִיקָנִים.
בְּשִׁבִיל שֶׁלֹּא תַעֲבוֹר הַדְּלִיקָה. רַבִּי יוֹסִי אוֹסֵר בְּכָלִי חָרָס
חֲדָשִׁים מְלֵאִים מִיָּם. לְפִי שֶׁאֵין יְכוּלִין לְקַבֵּל אֶת הָאוֹר.
וְהֵן מִתְּבַקְעִין וּמִכֻּבִּין אֶת הַדְּלִיקָה:

ו' נִכְרֵי שְׂבָא לְכַבּוֹת. אֵין אוֹמְרִין לוֹ כֶּכָּה וְאֵל תְּכַבֶּה. מִפְּנֵי
שֶׁאֵין שְׁבִיתָתוֹ עֲלֵיהֶן. אֲבָל קָטָן שְׂבָא לְכַבּוֹת. אֵין שׁוֹמְעִין
לוֹ. מִפְּנֵי שֶׁשְּׁבִיתָתוֹ עֲלֵיהֶן:

י' כּוּפִין קְעָרָה עַל גְּבֵי הַנֵּר. בְּשִׁבִּיל שְׁלֹא תֵאָחֲזוּ בַקּוֹרָה.
וְעַל צוּאָה שֶׁל קָטָן. וְעַל עֲקָרָב שְׁלֹא תִשּׁוּדֶה. אָמַר רַבִּי
יְהוּדָה מַעֲשֶׂה בָּא לִפְנֵי רַבִּן יוֹחָנָן בֶּן זִכְאִי בְּעָרָב. וְאָמַר
חֹזֵשֶׁנִּי לוֹ מַחֲטָאת:

ח" נָכְרִי שֶׁהִדְלִיק אֶת הַנֵּר מִשְׁתַּמֵּשׁ לְאוֹרוֹ יִשְׂרָאֵל. וְאִם
בְּשִׁבִּיל יִשְׂרָאֵל. אֲסוּר. מִלֹּא מִים לְהַשְׁקוֹת בְּהֶמְתּוֹ.
מִשְׁקָה אַחֲרָיו יִשְׂרָאֵל. וְאִם בְּשִׁבִּיל יִשְׂרָאֵל. אֲסוּר. עֲשֶׂה
גּוֹי כָּבֶשׂ לִירֵד בּוֹ. יוֹרֵד אַחֲרָיו יִשְׂרָאֵל. וְאִם בְּשִׁבִּיל
יִשְׂרָאֵל אֲסוּר. מַעֲשֶׂה בְּרַבֵּן גְּמְלִיאֵל וְזֻקְנִים שֶׁהָיוּ בְּאֵין
בְּסָפִינָה. וְעֲשֶׂה גּוֹי כָּבֶשׂ לִירֵד בּוֹ. וַיֵּרְדּוּ בּוֹ. רַבֵּן גְּמְלִיאֵל
וְזֻקְנִים:

יום ו

פרק יז

כָּל הַבָּלִים נִיטְלִים בְּשַׁבָּת וְדִלְתוּתֵיהֶן עִמָּהֶן אֵף עַל פִּי
שְׁנַת־פָּרְקוֹ בְּשַׁבָּת שְׁאִינָן דּוֹמִין לְדִלְתוֹת הַבֵּית לְפִי
שְׁאִינָן מִן הַמוֹכֵן:

ב גוֹטֵל אָדָם קָרַנְס לְפַצֵּעַ בּוֹ אֶת הָאֲגוּזִים וְקָרְדוֹם לְחַתוֹךְ
בּוֹ אֶת הַדְּבִילָה מְגִירָה לְגִרּוֹר בָּהּ אֶת הַגְּבִינָה מְגִרִיפָה
לְגִרּוֹף בָּהּ אֶת הַגְּרוֹגְרוֹת אֶת הָרַחַת וְאֶת הַמְּזִלֵּג לְתַת
עָלָיו (פֶּת) לְקָטֵן אֶת הַכּוֹשׁ וְאֶת הַכַּרְכָּר לְתַחֲבּוֹב בּוֹ מַחֲטָה
שֶׁל יָד לְטוֹל בּוֹ אֶת הַקּוֹץ וְשֶׁל סְקָאִים לְפַתּוֹחַ בּוֹ אֶת
הַדִּלְתָּ:

א קָנָה שֶׁל זֵיתִים אִם יֵשׁ קֶשֶׁר בְּרֹאשׁוֹ מִקְבֵּל טְמֵאָה וְאִם
לֹא אֵינוֹ מִקְבֵּל טְמֵאָה בֵּין כֶּךָ וּבֵין כֶּךָ נִטֵּל בְּשַׁבָּת:

ד (רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר) כָּל הַבָּלִים נִטְלִין חוּץ מִן הַמָּסֶר
הַגָּדוֹל וַיִּתֵּד שֶׁל מַחֲרִישָׁה כָּל הַבָּלִים נִטְלִין לְצוֹרֵךְ וְשֶׁלֹּא
לְצוֹרֵךְ רַבִּי נַחֲמִיָּה אוֹמֵר אֵין נִטְלִין אֲלָא לְצוֹרֵךְ:

ה כָּל הַבָּלִים הַנִּטְלִין בְּשַׁבָּת שֶׁבְּרִיהֶן נִטְלִין (עִמָּהֶן)
וּבִלְבָד שֶׁיְהִיו עוֹשִׂין מַעֲיִן מִלֵּאכָה שֶׁבְּרִי עֲרֵבָה לְכֶסוֹת
בָּהֶן אֶת פִּי הַחֲבִית שֶׁבְּרִי זְכוּכִית לְכֶסוֹת בָּהֶן אֶת פִּי
הַפֶּךְ רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר וּבִלְבָד שֶׁיְהִיו עוֹשִׂין מַעֲיִן מִלֵּאכָתָן:

שְׁבִרֵי עֲרִיבָה לְצוּק לְתוֹכָן מִקֶּפֶה וְשִׁבְרֵי זְכוּכִית לְצוּק
לְתוֹכָן שָׁמֶן:

^י הָאֶבֶן שֶׁבִּקְרוּיָהּ אִם מְמַלְאִין בָּהּ וְאִינָה נּוֹפֶלֶת מְמַלְאִין
בָּהּ וְאִם לֹא אֵין מְמַלְאִין בָּהּ זְמוּרָה שֶׁהִיא קְשׁוּרָה
בְּטַפִּיחַ מְמַלְאִין בָּהּ בַּשַּׁבָּת:

^י פֶּקֶק הַחֲלוּן רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר בְּזֶמֶן שֶׁהוּא קְשׁוּר וְתִלְוִי
פּוֹקֶקִין בּוֹ וְאִם לֹא אֵין פּוֹקֶקִין בּוֹ וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים בֵּין
כֶּךָ וּבֵין כֶּךָ פּוֹקֶקִין בּוֹ:

^ח כָּל כְּסוּיֵי הַפְּלִים שֵׁישׁ לָהֶם בֵּית אַחִיזָה נְטִלִים (עֲמָהֶן)
בַּשַּׁבָּת אָמַר רַבִּי יוֹסִי בִּמָּה דְּבָרִים אֲמוּרִים בְּכִסּוּיֵי
הַקְּרָקְעוֹת אֲבָל בְּכִסּוּיֵי הַפְּלִים בֵּין כֶּךָ וּבֵין כֶּךָ נְטִלִים
בַּשַּׁבָּת:

פרק יח

מִפְּנֵין אֲפִילוֹ אַרְבַּע וְחֲמֵשׁ קוֹפּוֹת שֶׁל תֶּבֶן וְשֶׁל תְּבוּאָה
מִפְּנֵי הָאוֹרְחִים וּמִפְּנֵי בְּטוּלַת בֵּית הַמְּדֻרָשׁ אֲבָל
לֹא אֶת הָאוֹצֵר מִפְּנֵין תְּרוּמָה טְהוֹרָה וּדְמָאִי וּמַעֲשֵׂר
רֵאשׁוֹן שֶׁנִּטְלָה תְּרוּמָתוֹ וּמַעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקֹּדֶשׁ שֶׁנִּפְדּוּ
וְהַתְּרֻמוֹס הַיָּבֵשׁ מִפְּנֵי שֶׁהוּא מֵאָכֵל לַעֲנִיִּים אֲבָל לֹא
אֶת הַטֶּבֶל וְלֹא אֶת מַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן שֶׁלֹּא נִטְלָה תְּרוּמָתוֹ
וְלֹא אֶת מַעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקֹּדֶשׁ שֶׁלֹּא נִפְדּוּ וְלֹא אֶת הַלּוֹף:

ולא את החרדל רבן שמעון בן גמליאל מתיר בלוף מפני
שהוא מאכל עורבין:

ב חבילי קש וחבילי עצים וחבילי זרדים אם התקינו
למאכל בהמה מטלטלין אותן ואם לאו אין מטלטלין
אותן כופין את הסל לפני האפרוחים כדי שיעלו וירדו
תרנגולת שברחה דוחין אותה עד שתכנס מדדין עגלין
וסייחין (ברשות הרבים) אשה מדדה את בנה אמר רבי
יהודה אימתי בזמן שהוא נוטל אחד ומניח אחד אבל
אם היה גורר אסור:

ג אין מילדין את הבהמה ביום טוב אבל מסעדין ומילדין
את האשה בשבת וקורין לה חכמה ממקום למקום
ומחללין עליה את השבת וקושרין את הטבור רבי יוסי
אומר אף חותכין וכל צרכי מילה עושין בשבת:

פרק יט

רבי אליעזר אומר אם לא הביא כלי מערב שבת מביא
בשבת מגלה ובסכנה מכסהו על פי עדים ועוד
אמר רבי אליעזר כורתים עצים לעשות פחמין לעשות
(כלי) ברזל כלל אמר רבי עקיבא כל מלאכה שאפשר
לעשותה מערב שבת אינה דוחה את השבת ושאי
אפשר לעשותה מערב שבת דוחה את השבת:

ב עוֹשִׁין כָּל צָרְכֵי מִלָּה בַּשַּׁבָּת מוֹחֲלִין וּפּוֹרְעִין וּמוֹצְצִין וְנוֹתְנִין עָלֶיהָ אִיסְפְּלָגִית וְכֻמוֹן אִם לֹא שָׁחַק מֵעֶרֶב שַׁבָּת לֹעֵס בְּשֵׁנָיו וְנוֹתֵן אִם לֹא טָרַף יַיִן וְשֶׁמֶן מֵעֶרֶב שַׁבָּת יִנָּתֵן זֶה בַּעֲצָמוֹ וְזֶה בַּעֲצָמוֹ וְאֵין עוֹשִׁין לָהּ חֲלוּק לְכַתְּחֻלָּהּ אֲבָל כּוֹרֵךְ עָלֶיהָ סְמִרְטוּט אִם לֹא הִתְקִין מֵעֶרֶב שַׁבָּת כּוֹרֵךְ עַל אֶצְבָּעוֹ וּמֵבִיא וְאֵפִילוֹ מַחְצֵר אַחֲרָת:

ג מְרַחֲצִין אֶת הַקָּטָן בֵּין לִפְנֵי הַמִּלָּה וּבֵין לְאַחֵר הַמִּלָּה וּמוֹזְלִפִּין עָלָיו בֵּיד אֲבָל לֹא בִכְלִי רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה אוֹמֵר מְרַחֲצִין אֶת הַקָּטָן בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי שְׁחַל לְהִיּוֹת בַּשַּׁבָּת שֶׁנֶּאֱמַר וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְּהִיּוֹתָם כּוֹאֲבִים סִפֵּק וְאַנְדְּרוֹגִינוֹס אֵין מְחַלְלִין עָלָיו אֶת הַשַּׁבָּת וְרַבִּי יְהוּדָה מְתִיר בְּאַנְדְּרוֹגִינוֹס:

ד מִי שֶׁהָיוּ לוֹ שְׁתֵּי תִינוּקוֹת אֶחָד לְמוֹל אַחֵר הַשַּׁבָּת וְאֶחָד לְמוֹל בַּשַּׁבָּת וְשָׁכַח וּמָל אֶת שֵׁל אַחֵר הַשַּׁבָּת בַּשַּׁבָּת חַיִּיב אֶחָד לְמוֹל בְּעֶרֶב שַׁבָּת וְאֶחָד לְמוֹל בַּשַּׁבָּת וְשָׁכַח וּמָל אֶת שֵׁל עֶרֶב שַׁבָּת בַּשַּׁבָּת רַבִּי אֶלְיָעָזָר מְחַיִּיב חֲטָאת וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ פּוֹטֵר:

ה קָטָן נִמּוֹל לְשִׁמוּנָהּ וּלְתַשְׁעָהּ וּלְעֶשְׂרָהּ וּלְאַחַד עָשָׂר וּלְשָׁנִים עָשָׂר לֹא פָחוֹת וּלֹא יוֹתֵר הָא פִּיֶּצֶד כְּדַרְכּוֹ לְשִׁמוּנָהּ נוֹלָד לְבֵין הַשְּׁמָשׁוֹת נִמּוֹל לְתַשְׁעָהּ בֵּין הַשְּׁמָשׁוֹת שֵׁל עֶרֶב שַׁבָּת נִמּוֹל לְעֶשְׂרָהּ יוֹם טוֹב לְאַחֵר הַשַּׁבָּת נִמּוֹל לְאַחַד עָשָׂר שְׁנֵי יָמִים טוֹבִים שֵׁל רֹאשׁ

השנה. נמול לשנים עשר. קטן החולה. אין מזהלן אותו
עד שיבריא:

¹ יאלו הן ציצין המעכבין את המילה. בשור החופה את
רוב העטרה. ואינו אוכל בתרומה. ואם היה בעל בשור
מתקנו מפני מראית העין. מל ולא פרע את המילה. כאלו
לא מל:

פרק כ

רבי אליעזר אומר תולין את המשמרת ביום טוב.
ונותנין לתלויה בשבת. וחכמים אומרים אין תולין
את המשמרת ביום טוב. ואין נותנין לתלויה בשבת. אבל
נותנין לתלויה ביום טוב:

² נותנין מים על גבי שמרים בשביל שיצלו. ומצננין את
היין בסודרין. ובכפיפה מצרית. ונותנין ביצה במסנגת של
חרדל. ועושין אנומלין בשבת. רבי יהודה אומר בשבת
בכוס. ביום טוב בלגין. ובמועד בחבית. רבי צדוק אומר
הכל לפי האורחין:

³ אין שורין את החלתית בפושרין. אבל נותן לתוך החמץ.
ואין שורין את הפרשינין ולא שפין אותן אבל נותן לתוך
הכברה. או לתוך הכלכלה. אין כוברים את התבן בכברה.
ולא יתננו על גבי מקום גבוה. בשביל שירד המוץ. אבל
נוטל הוא בכברה. ונותן לתוך האבוס:

י גורפין מלפני הפטם ומסלקין לצדדין מפני הרעי דברי רבי דוסא וחכמים אוסרים נוטלין מלפני בהמה זו ונותנין לפני בהמה זו בשבת:

ה הקש שעל גבי המטה לא ינענענו בידו אבל מנענעו בגופו ואם היה מאכל בהמה או שהיה עליו כר או סדין מנענעו בידו מכבש של בעלי בתים מתירין אבל לא כובשין ושל כובסין לא יגע בו רבי יהודה אומר אם היה מותר מערב שבת מתיר את כלו ושומטו:

פרק כא

נוטל אדם את בנו והאבן בידו וכלכלה והאבן בתוכה ומטלטלין תרומה טמאה עם הטהורה ועם החולין רבי יהודה אומר אף מעלין את המדמע באחד ומאה:

ב האבן שעל פי החבית מטה על צדה והיא נופלת היתה בין החביות מגביהה ומטה על צדה והיא נופלת מעות שעל הכר נוער את הכר והן נופלות היתה עליו לשלשית מקנחו בסמרטוט היתה של עור נותנין עליה מים עד שתכלה:

ג בית שמאי אומרים מגביהין מן השלחן עצמות וקליפין ובית הלל אומרים נוטל את הטבלא פלה ומנערה מעבירין מעל השלחן פירורין פחות מכוזית ושער של

אֶפּוֹנִים. וְשֹׁעַר עֲדָשִׁים. מִפְּנֵי שֶׁהוּא מֵאֲכָל בְּהֵמָה. סְפּוֹג
אִם יֵשׁ לוֹ עוֹר בֵּית אֲחִיזָה. מְקַנְחִין בּוֹ. וְאִם לֹא אֵין
מְקַנְחִין בּוֹ. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים בֵּין כֶּךָ וּבֵין כֶּךָ נִטֵּל בְּשַׁבָּת.
וְאֵינוֹ מִקְבֵּל טוֹמְאָה:

פרק כב

חֲבִית שֶׁנִּשְׁבְּרָה. מְצִילִין הֵימָנָה מִזֶּזֶן שֶׁלֹּשׁ סְעוּדוֹת
וְאוֹמֵר לְאַחֲרֵים בּוֹאוּ וְהַצִּילוּ לָכֶם. וּבִלְבָד שֶׁלֹּא
יִסְפּוֹג. אֵין סוֹחֲטִין אֶת הַפִּירוֹת לְהוֹצִיא מֵהֶן מִשְׁקִין. וְאִם
יֵצְאוּ מִעֲצָמָן אֲסוּרִים. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אִם לֹאֻכְלִים.
הַיּוֹצֵא מֵהֶן מוֹתֵר. וְאִם לְמִשְׁקִין. הַיּוֹצֵא מֵהֶן אֲסוּר. חֲלוֹת
דְּבַשׁ שֶׁרִסְקוֹן מִעֲרַב שַׁבָּת. וַיֵּצְאוּ מִעֲצָמָן אֲסוּרִים. וְרַבִּי
אֵלִיעֶזֶר מַתִּיר:

ב כָּל שֶׁבֶא בְּחֻמִּין מִעֲרַב שַׁבָּת. שׁוֹרִים אוֹתוֹ בְּחֻמִּין
בְּשַׁבָּת. וְכָל שֶׁלֹּא בָּא בְּחֻמִּין מִעֲרַב שַׁבָּת. מְדִיחִין אוֹתוֹ
בְּחֻמִּין בְּשַׁבָּת. חוּץ מִן הַמְּלִיחַ הַיָּשֵׁן (וְדָגִים מְלֻוּחִים
קִטְנִים). וְקוֹלִיס הָאֶסְפָּנִין שֶׁהִדְחָתָן זֶה הֵיא גִמְרָה מְלֹאכְתָּן:

ג שׁוֹבֵר אָדָם אֶת הַחֲבִית. לֹאֻכֹּל הֵימָנָה גְרוּגְרוֹת. וּבִלְבָד
שֶׁלֹּא יִתְכַּוֵּן לַעֲשׂוֹת כְּלִי. וְאֵין נֹקְבִים מְגוּפָה שֶׁל חֲבִית
דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. וְחֻכָּמִים מַתִּירִין. וְלֹא יִקְבְּנָה מַצָּדָה. וְאִם
הִיתָה נְקוּבָה. לֹא יִתֵּן עָלֶיהָ שַׁעוּה. מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְמַרְחֵה.
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה מַעֲשֵׂה בָּא לִפְנֵי רַבִּין יוֹחָנָן בֶּן זִכְאִי בְּעֶרְבֵי.
וְאָמַר חוֹשֵׁשְׁנִי לוֹ מַחֲטָאָה:

י נֹתֵנִין תְּבַשִּׁיל לְתוֹךְ הַבּוֹר. בְּשֶׁבִיל שְׂיָהָא שְׁמוּר. וְאֵת
הַמֵּים הַיָּפִים בָּרָעִים. בְּשֶׁבִיל שְׂיַצְנוּ. וְאֵת הַצּוֹנֵן בַּחֲמָה.
בְּשֶׁבִיל שְׂיַחֲמוּ. מִי שֶׁנִּשְׁרָו כָּלִיו בַּדֶּרֶךְ בַּמֵּים. מִהֶלֶךְ בָּהֶן
וְאֵינוֹ חוֹשֵׁשׁ. הִגִּיעַ לְחֹצֵר הַחִיצוֹנָה. שׁוֹטְחֵן בַּחֲמָה אֲבָל
לֹא כִנְגַד הָעָם:

ה הָרוֹחֵץ בְּמֵי מַעְרָה. וּבְמֵי טְבֵרְיָא. וְנִסְתַּפֵּג אֶפְּלוֹ
בְּעֶשֶׂר אֱלֻנְטִיאוֹת. לֹא יֵבִיאֻם בִּידּוֹ. אֲבָל עֲשֶׂרָה בְּנֵי
אָדָם מִסְתַּפְּגִין בְּאֱלֻנְטִית אַחַת. פְּנִיָּהֶם יְדֵיהֶם וְרַגְלֵיהֶם.
וּמִבִּיאִין אוֹתָן בִּידּוֹ:

י סָכִין וּמִמְשָׁמֶשִׁין (בְּבְנֵי מַעִים) אֲבָל לֹא מִתַּעֲמָלִים וְלֹא
מִתְגַּרְדִּין. אֵין יוֹרְדִים לְקוֹרְדִימָה. וְאֵין עוֹשִׂין אֶפִיקִטוּזִין.
וְאֵין מַעֲצִבִין אֶת הַקָּטָן. וְאֵין מַחֲזִירִים אֶת הַשֶּׁבֶר. מִי
שֶׁנִּפְרָקָה יָדוֹ אוֹ רַגְלוֹ. לֹא יִטְרַפֵּם בְּצוֹנֵן. אֲבָל רוֹחֵץ הוּא
כְּדֶרְכּוֹ. וְאֵם נִתְרַפָּא נִתְרַפָּא:

פרק כג

שׁוֹאֵל אָדָם מִחֲבִירוֹ כְּדֵי יֵזֶן וְכְדֵי שְׁמֹן וּבִלְבָד שְׁלֹא
 יֹאמֶר לוֹ הַלּוֹיֵנִי וְכֵן הָאִשָּׁה מִחֲבֵרְתָּהּ כְּכָרוֹת.
 וְאִם אֵינוּ מֵאֲמִינוּ מִנִּיחַ טְלִיתוֹ אֶצְלוֹ וְעוֹשָׂה עִמּוֹ חֶשְׁבֹן
 לְאַחֵר שַׁבָּת וְכֵן עָרַב פֶּסַח בִּירוּשָׁלַיִם שָׁחַל לִהְיוֹת
 בְּשַׁבָּת מִנִּיחַ טְלִיתוֹ אֶצְלוֹ וְנוֹטֵל אֶת פֶּסְחוֹ וְעוֹשָׂה עִמּוֹ
 חֶשְׁבֹן לְאַחֵר יוֹם טוֹב:

ב מוֹנֶה אָדָם אֶת אוֹרְחָיו וְאֶת פְּרָפְרוֹתָיו מִפִּיּוֹ אֲבָל לֹא מִן
 הַכֶּתֶב וּמִפִּיס עִם בָּנָיו וְעִם בְּנֵי בֵיתוֹ עַל הַשְּׁלָחֵן וּבִלְבָד
 שְׁלֹא יִתְכַּוֵּן לַעֲשׂוֹת מְנָה גְדוֹלָה כְּנֶגֶד קִטְנָה מִשּׁוּם קִבְיָא
 וּמִטִּילִין חֲלָשִׁים עַל הַקִּדְּשִׁים בְּיוֹם טוֹב אֲבָל לֹא עַל
 הַמְּנוֹת:

ג לֹא יִשְׁכּוֹר (אָדָם) פּוֹעֲלִים בְּשַׁבָּת וְלֹא יֹאמֶר אָדָם
 לְחֲבִירוֹ לִשְׁכּוֹר לוֹ פּוֹעֲלִים אֵין מִחֲשִׁיכִין עַל הַתְּחוּם
 לִשְׁכּוֹר פּוֹעֲלִים וּלְהִבִּיא פִּירוֹת אֲבָל מִחֲשִׁיד הוּא
 לְשִׁמּוֹר וּמִבִּיא פִּירוֹת בִּידוֹ כָּלֵל אָמַר אָבָא שְׂאוּל כָּל
 שְׂאֵנִי זָכָאִי בְּאֻמִּירְתּוֹ רְשָׁאִי אֲנִי לְהַחֲשִׁיד עָלָיו:

ד מִחֲשִׁיכִין עַל הַתְּחוּם לְפָקַח עַל עֶסְקִי כֹלָה וְעַל עֶסְקִי
 הַמֵּת לְהִבִּיא לוֹ אֶרֶז וְתַכְרִיכִין גּוֹי שֶׁהִבִּיא חֲלִילִין
 בְּשַׁבָּת לֹא יִסְפּוֹד בָּהֶן יִשְׂרָאֵל אֵלֹא אִם כֵּן בָּאוּ מִמָּקוֹם
 קְרוֹב עָשׂוּ לוֹ אֶרֶז וְחִפְרוּ לוֹ קֶבֶר יִקְבֵּר בּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִם
 בְּשִׁבִּיל יִשְׂרָאֵל לֹא יִקְבֵּר בּוֹ עוֹלָמִית:

ה עוֹשִׂין כָּל צָרְכֵי הַמֶּת. סָכִין וּמְדִיחִין אוֹתוֹ. וּבִלְבָד שֶׁלֹּא יִזְזוּ בּוֹ אֲבָר. שׁוֹמְטִין אֶת הַכֶּר מִתַּחְתָּיו. וּמְטִילִין אוֹתוֹ עַל הַחוּל בְּשֶׁבִיל שְׂמִיתִין. קוֹשְׁרִין אֶת הַלְּחִי. לֹא שְׂעֵלָה אֲלֵא שֶׁלֹּא יוֹסִיף. וְכֵן קוֹרֶה שְׁנֵשְׁבָרָה. סוֹמְכִין אוֹתָהּ בְּסַפְסָל. אוֹ בְּאֲרוֹכוֹת הַמָּטָה. לֹא שְׂתַעֲלָה. אֲלֵא שֶׁלֹּא תוֹסִיף. אֵין מְאֻמָּצִין אֶת הַמֶּת בְּשֵׁבֶת. וְלֹא בַחוּל עִם יְצִיאַת נֶפֶשׁ. וְהַמְאֻמָּץ עִם יְצִיאַת הַנֶּפֶשׁ. הָרִי זֶה שׁוֹפֵךְ דָּמִים:

פרק כד

מִי שֶׁהֶחֱשִׁיד לֹו בְּדֶרֶךְ. נוֹתֵן כִּיסוֹ לַנֶּכְרִי. וְאִם אֵין עִמּוֹ נֶכְרִי מֵנִיחוֹ עַל הַחֲמוֹר. הִגִּיעַ לְחָצֵר הַחִיצוֹנָה. נוֹטֵל אֶת הַכֵּלִים הַנֶּטְלִין בְּשֵׁבֶת. וְשֹׁאֵינָן נֶטְלִין בְּשֵׁבֶת. מִתִּיר אֶת הַחֲבָלִים וְהַשָּׂקִים נוֹפְלִין מֵאֲלֵיהֶן:

ב מִתִּירִין פָּקִיעֵי עֲמִיר לִפְנֵי בְּהֵמָה. וּמִפְסָפְסִין אֶת הַכִּיפִין. אֲבָל לֹא אֶת הַזִּירִין. אֵין מְרַסְקִין לֹא אֶת הַשַּׁחַת. וְלֹא אֶת הַחֲרוּבִין. לִפְנֵי בְּהֵמָה בֵּין דָּקָה וּבֵין גָּסָה. רַבִּי יְהוּדָה מִתִּיר בַּחֲרוּבִין לְדָקָה:

ג אֵין אוֹבְסִין אֶת הַגָּמֶל. וְלֹא דוֹרְסִין. אֲבָל מְלַעֲיטִין. וְאֵין מְמָרִים הָעֵגְלִין אֲבָל מְלַעֲיטִין. וּמִהַלְקִטִין לְתַרְנַגּוּלִים. וְנוֹתְנִים מִים לְמוֹרְסָן. אֲבָל לֹא גוֹבְלִים. וְאֵין נוֹתְנִין מִים לִפְנֵי דְבוּרִים. וְלִפְנֵי יוֹנִים שֶׁבְּשׁוּבָךְ. אֲבָל נוֹתְנִין לִפְנֵי אוֹוִזִין וְתַרְנַגּוּלִים. וְלִפְנֵי יוֹנֵי הַרְדִּיסִיּוֹת:

י' מַחֲתִכִּין אֶת הַדְּלוּעִין לִפְנֵי הַבֶּהֱמָה. וְאֵת הַנִּבְלָה לִפְנֵי
הַכְּלָבִים. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אִם לֹא הָיְתָה נִבְלָה מֵעֶרֶב
שַׁבָּת. אֲסוּרָה. לְפִי שְׁאִינָה מִן הַמוֹכֵן:

ה' מְפִירִין גְּדָרִים בְּשַׁבָּת. וְנִשְׁאָלִין לְגְדָרִים שֶׁהֵן לְצוּרָה
הַשַּׁבָּת. וּפּוֹקְקִים אֶת הַמָּאוֹר. וּמוֹדְדִין אֶת הַמְטָלִית. וְאֵת
הַמְקָוָה. וּמַעֲשֶׂה בִימֵי אָבִיו שֶׁל רַבִּי צְדוֹק. וּבִימֵי אָבִא
שְׁאוּל בֶּן בְּטָנִית. שֶׁפָּקְקוּ אֶת הַמָּאוֹר בְּטַפִּיחַ. וְקִשְׁרוּ
אֶת הַמְקִידָה בְּגָמִי. לִידַע. אִם יֵשׁ בְּגִיגִית פּוֹתַח טַפַּח
אִם לֹאוֹ. וּמַדְבְּרִיהֶם לְמַדְנוּ. שֶׁפּוֹקְקִין. וּמוֹדְדִין. וְקוֹשְׁרִין
בְּשַׁבָּת: סליק

מסכת עירובין

פרק א

מבוי שהוא גבוה. למעלה מעשרים אמה ימעט. רבי יהודה אומר אינו צריך. והרחב מעשר אמות ימעט. ואם יש לו צורת פתח. אף על פי שהוא רחב מעשר אמות אין צריך למעט:

ב הכשר מבוי. בית שמאי אומרים לחי וקורה. ובית הלל אומרים לחי או קורה. רבי אליעזר אומר לחיין. משום רבי ישמעאל אמר תלמיד אחד לפני רבי עקיבא. לא נחלקו בית שמאי ובית הלל על מבוי שהוא פחות מארבע אמות. שהוא נתר או בלחי או בקורה. על מה נחלקו. על רחב מארבע אמות ועד עשר. שבית שמאי אומרים לחי וקורה. ובית הלל אומרים או לחי או קורה. אמר רבי עקיבא על זה ועל זה נחלקו:

ג הקורה שאמרו רחבה כדי לקבל אריח. ואריח חצי לבנה של שלשה טפחים. דיה לקורה שתהא רחבה טפח. כדי לקבל אריח לארבו:

ד רחבה כדי לקבל אריח ובריאה כדי לקבל אריח. רבי יהודה אומר רחבה אף על פי שאינה בריאה:

ה היתה של קש או של קנים. רואין אותה כאלו היא של מתכת. עקומה. רואין אותה כאלו היא פשוטה. עגולה.

רואין אותה כאלו היא מרבעת. כל שיש בהקיפו שלשה
טפחים. יש בו רוחב טפח:

י לחיין שאמרו. גבהן עשרה טפחים. ורחבן ועבין כל
שהוא. רבי יוסי אומר רחבן שלשה טפחים:

י בכל עושין לחיין. אפילו בדבר שיש בו רוח חיים. ורבי
יוסי אומר. ומטמא משום גלל. ורבי מאיר מטהר. וכותבין
עלין גטי נשים. ורבי יוסי הגלילי פוסל:

ח שיירה שחנתה בבקעה והקיפונה בכלי בהמה.
מטלטלין בתוכה. ובלבד שיהא גדר גבוה עשרה טפחים.
ולא יהו פרצות יתרות על הבנין. כל פרצה שהיא כעשר
אמות מתרת. מפני שהיא כפתח. יתר מכאן אסור:

ט מקיפין שלשה חבלים זה למעלה מזה. וזה למעלה מזה.
ובלבד שלא יהא בין חבל לחבירו שלשה טפחים. שיעור
חבלים ועובין יתר על טפח. כדי שיהא הכל עשרה
טפחים:

י מקיפין בקנים ובלבד שלא יהא בין קנה לחבירו שלשה
טפחים. בשיירה דברו. דברי רבי יהודה. ונחכמים אומרים
לא דברו בשיירה אלא בהווה. כל מחיצה שאינה של
שתי ושל ערב אינה מחיצה. דברי רבי יוסי בר יהודה.
ונחכמים אומרים משני דברים. ארבעה דברים פטרו

בַּמַּחֲנֶה מְבִיאִין עֵצִים מִכָּל מָקוֹם וּפְטוּרִים מִרְחִיצַת
יָדִים וּמִדְמָאֵי וּמִלְעָרֵב:

פרק ב

עוֹשִׂין פֶּסֶין לְבִירָאוֹת אַרְבַּעַה דְּיוֹמְדִין נִרְאִין כְּשִׁמְנָה
דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה רַבִּי מֵאִיר אֹמֵר שְׁמֶנָה נִרְאִין
כְּשֵׁנִים עֶשֶׂר אַרְבַּעַה דְּיוֹמְדִין וְאַרְבַּעַה פְּשׁוּטִים גָּבֵהֶן
עֲשָׂרָה טַפָּחִים וְרַחְבֵּן שֶׁשָּׁה וְעַבְיָן כָּל שֶׁהוּא וּבִינֵיהֶן
כַּמֶּלֶא שְׁתֵּי רִבְקוֹת שֶׁל שָׁלֹשׁ שָׁלֹשׁ בָּקָר דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר
רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר שֶׁל אַרְבַּע אַרְבַּע קְשׁוּרוֹת וְלֹא מוֹתָרוֹת
אַחַת נִכְנָסֶת וְאַחַת יוֹצֵאָה:

^ב מוֹתֵר לְהִקְרִיב לְבָאֵר וּבִלְבָד שֶׁתִּהְיֶה פֶּרֶה רֹאשָׁה וְרִבָּה
בְּפָנִים וְשׁוֹתָהּ מוֹתֵר לְהִרְחִיק כָּל שֶׁהוּא וּבִלְבָד שִׁירָבָה
בַּפֶּסֶין:

^ג רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר עַד בֵּית סְאֲתִים אָמְרוּ לוֹ לֹא אָמְרוּ
בֵּית סְאֲתִים אֶלָּא לַגָּנָה וְלַקֶּרֶף אָבֵל אִם הָיָה דִּיר
אוֹ סֹהַר אוֹ מִקְצָה אוֹ חֲצֵר אָפִילוּ בֵּית חֲמִשָּׁת כּוּרִין
אָפִילוּ בֵּית עֲשָׂרָה כּוּרִין מוֹתֵר וּמוֹתֵר לְהִרְחִיק כָּל שֶׁהוּא
וּבִלְבָד שִׁירָבָה בַּפֶּסֶין:

^ד רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר אִם הָיְתָה דֶּרֶךְ (הַרְבִּים) מִפְּסִיקְתָּן
יִסְלְקָנָה לְצַדְדֵּין וְחֻכָּמִים אֹמְרִים אֵינוֹ צָרִיךְ אֶחָד בּוֹר
הַרְבִּים וּבָאֵר הַרְבִּים וּבָאֵר הַיָּחִיד עוֹשִׂין לָהֶן פֶּסֶין אָבֵל

לְבוֹר הַיְחִיד עוֹשִׁין לוֹ מְחִיצָה גְבוּהָה עֲשָׂרָה טַפָּחִים. דְּבָרֵי
 רַבִּי עֲקִיבָא. רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בֶּבְאֵי אוֹמֵר אֵין עוֹשִׁין פֶּסֶן
 אֶלָּא לְבֵאֵר הָרַבִּים בְּלֶבֶד. וְלִשְׂאֵר עוֹשִׁין חֲגוּרָה גְבוּהָה
 עֲשָׂרָה טַפָּחִים:

ה' וְעוֹד אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בֶּבְאֵי. הַגָּנָה וְהַקְרָפָּף שֶׁהִיא
 שְׁבָעִים אַמָּה וְשִׁירִיִּים. עַל שְׁבָעִים אַמָּה וְשִׁירִיִּים. מִקְפָּת
 גָּדֵר גְבוּהָה עֲשָׂרָה טַפָּחִים. מְטִלְטֵל בְּתוֹכָהּ. וּבְלֶבֶד שִׁישׁ
 בָּהּ שׁוֹמְרִיהָ אוֹ בֵּית דִּירָה אוֹ שֶׁתְּהֵא סְמוּכָה לְעִיר. רַבִּי
 יְהוּדָה אוֹמֵר אֶפִּילוּ אֵין בָּהּ אֶלָּא בּוֹר וְשִׁיחַ וּמַעְרָה.
 מְטִלְטֵלִין בְּתוֹכָהּ. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר אֶפִּילוּ אֵין בָּהּ אֶחָד
 מִכָּל אֵלוֹ מְטִלְטֵלִין בְּתוֹכָהּ. וּבְלֶבֶד שֶׁיֵּהָא בָּהּ שְׁבָעִים
 אַמָּה וְשִׁירִיִּים. עַל שְׁבָעִים אַמָּה וְשִׁירִיִּים. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
 אוֹמֵר אִם הִיְתָה אֶרְכָּה יִתֵּר עַל רְחֻבָּהּ אֶפִּילוּ אַמָּה אַחַת.
 אֵין מְטִלְטֵלִין בְּתוֹכָהּ. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר אֶפִּילוּ אֶרְכָּה פִּי
 שְׁנַיִם בְּרֻחֻבָּהּ מְטִלְטֵלִין בְּתוֹכָהּ:

י' אָמַר רַבִּי אֱלִעָאִי שְׁמַעְתִּי מִרַבִּי אֱלִיעֶזֶר. אֶפִּילוּ הִיא
 כְּבֵית כּוֹר. וְכֵן שְׁמַעְתִּי מִמֶּנּוּ אֲנָשִׁי חָצֵר שֶׁשָּׂכַח אֶחָד
 מֵהֶן. וְלֹא עִירַב. בֵּיתוֹ אֲסוּר מִלְּהַכְנִיס וּמִלְּהוֹצִיא לוֹ. אֲבָל
 לָהֶם מוֹתֵר. וְכֵן שְׁמַעְתִּי מִמֶּנּוּ שִׁיּוּצָאִין בְּעַקְרָבָנִין בְּפֶסֶח.
 וְחִזְרָתִי עַל כָּל תַּלְמִידָיו וּבִקְשָׁתִי לִי חֵבֶר וְלֹא מָצָאתִי:

פרק ג

בבבּל מְעַרְבִין ומשַׁתְּתִפִּין. חוץ מן הַמִּים וּמִן הַמֶּלֶח.
 וְהַכֹּל נֶקַח בְּכֶסֶף מַעֲשֵׂר חוץ מן הַמִּים וּמִן הַמֶּלֶח.
 הַנּוֹדֵר מִן הַמְּזוּז. מוֹתֵר בְּמֶלֶח וּבַמִּים. מְעַרְבִין לְנֹזֵר בֵּין
 וּלְיִשְׂרָאֵל בַּתְּרוּמָה. סוֹמְכוֹס אוֹמֵר בַּחוּלִין. וְלִכְהֵן בְּבֵית
 הַפֶּרֶס. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אֲפִילוּ בְּבֵית הַקְּבֵרוֹת. מִפְּנֵי
 שֵׁיכּוֹל לִילֵךְ לַחוּץ וּלְאָכּוֹל:

^ב מְעַרְבִין בְּדִמְאֵי. וּבַמַּעֲשֵׂר רֹאשׁוֹן שֶׁנִּטְלָה תְּרוּמָתוֹ.
 וּבַמַּעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקֹּדֶשׁ שֶׁנִּפְדּוּ. וְהַכֹּהֲנִים בַּחֲלָה
 (וּבַתְּרוּמָה). אָבֵל לֹא בְּטָבֵל. וְלֹא בַּמַּעֲשֵׂר רֹאשׁוֹן שֶׁלֹּא
 נִטְלָה תְּרוּמָתוֹ. וְלֹא בַּמַּעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקֹּדֶשׁ שֶׁלֹּא נִפְדּוּ.
 הַשּׁוֹלֵחַ עִירובו בִּיד חֵרֶשׁ שׁוֹטֵה וְקָטָן. וּבִיד מִי שֶׁאִינוֹ
 מוֹדֶה בְּעִירובו. אִינוֹ עִירוב. וְאִם אָמַר לְאַחַד לְקַבֵּלוֹ
 מִמֶּנּוּ. הֵרִי זֶה עִירוב:

^ג נִתְּנוּ בְּאֵילָן לְמַעֲלָה מַעֲשֶׂרָה טְפָחִים. אֵין עִירובו עִירוב.
 לְמַטָּה מַעֲשֶׂרָה טְפָחִים עִירובו עִירוב. נִתְּנוּ בַּבּוֹר אֲפִילוּ
 עֶמּוֹק מֵאָה אַמָּה. עִירובו עִירוב. נִתְּנוּ בְּרֹאשׁ הַקֶּנֶה אוֹ
 בְּרֹאשׁ הַקֶּנֶדֶס. בְּזֶמֶן שֶׁהוּא תְּלוּשׁ וְנָעוּץ. אֲפִילוּ גְבוּהָה
 מֵאָה אַמָּה. הֵרִי זֶה עִירוב. נִתְּנוּ בַּמַּגָּדֵל וְנָעַל בְּפָנָיו. וְאָבַד
 הַמַּפְתָּח. הֵרִי זֶה עִירוב. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר אִם אִינוֹ יוֹדֵעַ
 שֶׁהַמַּפְתָּח בַּמָּקוֹמוֹ אִינוֹ עִירוב:

י נִתְּגַלְגַּל חוּץ לַתַּחֲנוּם וְנִפְּל עָלָיו גֵּל אִם נִשְׂרַף אִם תִּרְוּמָה וְנִטְמָאָה מִבְּעוֹד יוֹם אֵינוֹ עִרּוּב מִשְׁחָשִׁיכָה הֲרִי זֶה עִרּוּב אִם סֶפֶק רַבִּי מֵאִיר וְרַבִּי יְהוּדָה אוֹמְרִים הֲרִי זֶה חֹמֶר גָּמֵל רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמְרִים סֶפֶק עִרּוּב כָּשֵׁר אָמַר רַבִּי יוֹסִי אֲבָטוּלְמוֹס הָעִיד מִשּׁוּם חֲמֻשָּׁה זִקְנִים עַל סֶפֶק עִרּוּב שְׁכָשֵׁר:

ה מתנה אדם על ערובו ואומר: אם באו גוים מן המזרח עירובי למערב מן המערב עירובי למזרח אם באו מכאן ומכאן למקום שארצה אלך לא באו לא מכאן ולא מכאן הריני כבני עירי אם בא חכם מן המזרח עירובי למזרח מן המערב עירובי למערב בא מכאן ומכאן למקום שארצה אלך לא מכאן ולא מכאן הריני כבני עירי רבי יהודה אומר אם היה אחד מהן רבו ילך אצל רבו ואם היו שניהם רבותיו למקום שירצה ילך:

י רבי אליעזר אומר יום טוב הסמוך לשבת בין מלפניה ובין מלאחריה מערב אדם שני ערובין ואומר ערובי הראשון למזרח והשני למערב הראשון למערב והשני למזרח עירובי הראשון והשני כבני עירי עירובי השני והראשון כבני עירי וחכמים אומרים מערב לרוח אחת או אינו מערב כל עקר או מערב לשני ימים או אינו מערב כל עקר ביצד יעשה מוליכו בראשון ומחשיך עליו ונוטלו ובא לו בשני מחשיך עליו ואוכלו ונמצא משתכר בהליכתו ומשתכר בעירובו נאכל בראשון:

עירוב לראשון ואינו עירוב לשני. אמר רבי אליעזר מזדים אתם לי שהם שתי קדושות:

י' רבי יהודה אומר ראש השנה שהיה ירא שמא תתעבר. מערב אדם שני ערובין. ואומר עירובי בראשון למזרח. ובשני למערב. בראשון למערב. ובשני למזרח. עירובי בראשון. ובשני כבני עירי. עירובי בשני. ובראשון כבני עירי. ולא הודו לו חכמים:

י"א ועוד אמר רבי יהודה מתנה אדם על הפלפלה ביום טוב ראשון ואוכלה בשני. וכן ביצה שנולדה בראשון. תאכל בשני. ולא הודו לו חכמים:

ט' רבי דוסא בן הרפינס אומר העובר לפני התיבה ביום טוב ראשון של ראש השנה. אומר החליצנו יי אלהינו את יום ראש החדש הזה. אם היום אם למחר. ולמחר הוא אומר. אם היום אם אמש. ולא הודו לו חכמים:

פרק ד

מִי שֶׁהוֹצִיאוּהוּ גוֹיִם. אוֹ רוּחַ רָעָה. אֵין לוֹ אֶלָּא אַרְבַּע
אֲמוֹת. הִחֲזִירוּהוּ. כְּאִלוֹ לֹא יָצָא. הוֹלִיכוּהוּ לָעִיר
אַחֲרָתָּה. נִתְּנוּהוּ בְּדִיר. אוֹ בְּסֹהַר. רַבֵּן גַּמְלִיאֵל וְרַבִּי אֶלְעָזָר
בֶּן עֲזַרְיָה אוֹמְרִים מִהֲלֹךְ אֶת כָּלָה. רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ וְרַבִּי
עֲקִיבָא אוֹמְרִים אֵין לוֹ אֶלָּא אַרְבַּע אֲמוֹת. מַעֲשֶׂה שֶׁבָּאוּ
מִפְּרָנְדִּיסִים. וְהִפְלִיגָה סְפִינָתָם בֵּינֵם. רַבֵּן גַּמְלִיאֵל וְרַבִּי
אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה הָלְכוּ אֶת כָּלָה. רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ וְרַבִּי עֲקִיבָא
לֹא זָזוּ מֵאַרְבַּע אֲמוֹת. שָׂרְצוּ לְהַחֲמִיר עַל עֲצָמָן:

^ב פֶּעַם אַחַת לֹא נִכְנְסוּ לַנֶּמֶל עַד שֶׁחֲשִׁיכָה. אָמְרוּ לוֹ לְרַבֵּן
גַּמְלִיאֵל. מָה אָנוּ לִירֹד. אָמַר לָהֶן מִתָּרִים אַתֶּם. שֶׁכָּבֶד
הָיִיתִי מִסֵּתֶכֶל. וְהֵינּוּ בְּתוֹךְ הַתְּחוּם עַד שֶׁלֹּא חֲשִׁיכָה:

^ג מִי שֶׁיָּצָא בְּרִשּׁוֹת. וְאָמְרוּ לוֹ כָּבֵד נַעֲשֶׂה מַעֲשֶׂה. יֵשׁ לוֹ
אֱלֹפִים אִמָּה לְכָל רוּחַ. אִם הָיָה בְּתוֹךְ הַתְּחוּם. כְּאִלוֹ לֹא
יָצָא. שֶׁכָּל הַיּוֹצֵאִים לְהַצִּיל חוֹזְרִין לְמִקְוָמָן:

^ד מִי שֶׁיָּשֵׁב בְּדֶרֶךְ. וְעָמַד וְרָאָה וְהָרִי הוּא סָמוּךְ לָעִיר.
(הוֹאִיל) וְלֹא הָיְתָה כְּוִנָּתוֹ לִכְדֹּ לֹא יִכְנֹס. דְּבַרִּי רַבִּי מֵאִיר.
וְרַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר יִכְנֹס. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה מַעֲשֶׂה הָיָה.
וְנִכְנֹס רַבִּי טַרְפוֹן בְּלֹא מִתְכַּוֵּן:

^ה מִי שֶׁיָּשָׁן בְּדֶרֶךְ וְלֹא יָדַע שֶׁחֲשִׁיכָה. יֵשׁ לוֹ אֱלֹפִים אִמָּה
לְכָל רוּחַ. דְּבַרִּי רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים אֵין לוֹ

אֵלָא אַרְבַּע אַמּוֹת. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר וְהוּא בְּאַמְצָעָן. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר לְאַיִזָּה רוּחַ שְׂרָצָה יֵלֵךְ. וּמוֹדָה רַבִּי יְהוּדָה שְׂאֵם בֶּרֶר לוֹ שְׂאִינוּ יָכוֹל לַחְזוֹר בּוֹ:

י הָיוּ שְׁנַיִם מְקַצְתִּי אַמּוֹתָיו שֶׁל זֶה בְּתוֹךְ אַמּוֹתָיו שֶׁל זֶה. מְבִיאִין וְאוֹכְלִין בְּאַמְצָע. וּבִלְבָד שְׁלֹא יוֹצִיא זֶה מִתּוֹךְ שְׁלוֹ. לְתוֹךְ שֶׁל חֲבֵרוֹ. הָיוּ שְׁלֹשָׁה. וְהָאֻמְצָעִי מְבֹלַע בִּינְהֵן. הוּא מוֹתֵר עִמָּהֶן. וְהֵם מוֹתֵרִין עִמּוֹ. וְשְׁנַיִם הַחִיצוֹנִים אֲסוּרִין זֶה עִם זֶה. אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן לָמָּה הִדְבֵּר דּוֹמָה לְשִׁלְשׁ חֲצֵרוֹת הַפְּתוּחוֹת זֹלִזוּ. וּפְתוּחוֹת לְרִשּׁוֹת הָרַבִּים. עִירְבוּ שְׁתֵּיהֶן עִם הָאֻמְצָעִית הִיא מוֹתֵרֶת עִמָּהֶן וְהֵם מוֹתֵרִים עִמָּהּ. וְשְׁתֵּי הַחִיצוֹנוֹת אֲסוּרוֹת זֹלִזוּ עִם זֹלִזוּ:

י מִי שֶׁבָּא בַּדֶּרֶךְ וַחֲשָׁכָה לוֹ וְהָיָה מְכִיר אֵילָן אוֹ גֵּדֶר. וְאָמַר שְׁבִיתִתִּי תַּחְתָּיו. לֹא אָמַר כָּלוּם. שְׁבִיתִתִּי בְּעֶקְרוֹ מִהֲלֵךְ מִמָּקוֹם רִגְלָיו וְעַד עֶקְרוֹ אֲלָפִים אָמָּה. וּמִעֶקְרוֹ וְעַד בֵּיתוֹ אֲלָפִים אָמָּה. נִמְצָא מִהֲלֵךְ מִשְׁחָשִׁיכָה אַרְבַּעַת אֲלָפִים אָמָּה:

י אִם אֵינוֹ מְכִיר. אוֹ שְׂאִינוֹ בָּקִי בַּהֲלָכָה. וְאָמַר שְׁבִיתִתִּי בְּמִקְוִמִי. זָכָה לוֹ מִקְוִמוֹ אֲלָפִים אָמָּה לְכָל רוּחַ עֲגוּלוֹת. דְּבַרִּי רַבִּי חֲנִינָא בֶּן אֲנָטִיגְנוֹס. וַחֲכָמִים אוֹמְרִים מְרַבְּעוֹת כְּטַבָּלָא מְרַבְּעֵת. כְּדִי שִׁיְהֵא נִשְׁכָּר אֶת הַזְּוִיוֹת:

ט וְזוֹ הִיא שֶׁאָמְרוּ הָעַנִּי מְעַרְבַּ בְּרִגְלָיו. אָמַר רַבִּי מֵאִיר אֲנִי אֵין לָנוּ אֵלָא עָנִי. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אֶחָד עָנִי וְאֶחָד

עָשִׂיר שָׁלֹא אָמְרוּ מֵעֶרְבִין בַּפֶּתֶּי. אֵלֶּא לְהַקֵּל עַל הָעֹשִׂיר.
שָׁלֹא יֵצֵא וְיַעֲרֵב בְּרִגְלָיו:

מִי שִׁיָּצֵא לִילָד לָעִיר שֶׁמֵּעֶרְבִין בָּהּ וְהִחֲזִירוּ חֲבִירוֹ. הוּא
מוֹתֵר לִילָד וְכָל בְּנֵי הָעִיר אֲסוּרִין. דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי
מֵאִיר אוֹמֵר כָּל שֶׁהוּא יָכוֹל לָעֶרֶב וְלֹא עָרֵב. הֲרִי זֶה חֲמַר
גָּמֹל:

מִי שִׁיָּצֵא חוּץ לְתַחוּם אֲפִילוֹ אִמָּה אַחַת. לֹא יִכָּנֵס. רַבִּי
אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר שְׁתֵּים יִכָּנֵס. שְׁלֹשׁ לֹא יִכָּנֵס. מִי שֶׁהִחֲשִׁיד
(לֹא) חוּץ לְתַחוּם אֲפִילוֹ אִמָּה אַחַת לֹא יִכָּנֵס. רַבִּי שִׁמְעוֹן
אוֹמֵר אֲפִילוֹ חֲמֵשׁ עֲשָׂרָה אֲמוֹת יִכָּנֵס. שְׂאִין הַמְּשׁוּחוֹת
מִמָּצִין אֶת הַמְּדוֹת מִפְּנֵי הַטּוֹעִין:

פרק ה

כִּי־צֵד מֵעֶרְבִין אֶת הָעָרִים. בֵּית נִכְנָס בֵּית יוֹצֵא. פָּגוּם
נִכְנָס פָּגוּם יוֹצֵא. הָיוּ שָׁם גְּדוּדֵי־זֶה גְּבוּהוֹת עֲשָׂרָה
טַפָּחִים. וְגִשְׁרִים וּנְפֹשׁוֹת שֵׁשׁ בָּהֶן בֵּית דִּירָה. מוֹצִיאִין
אֶת הַמְּדָה כְּנֻגְדֵּן. וְעוֹשִׂין אוֹתָהּ כִּמְיִן טַבָּלָא מְרַבֵּעַת. כְּדִי
שְׂיֵהָא נִשְׁכָּר אֶת הַזְּוִיּוֹת:

נֹתְנִין קַרְפָּף לָעִיר דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים לֹא
אָמְרוּ קַרְפָּף. אֵלֶּא בֵּין שְׁתֵּי עִירוֹת. אִם יֵשׁ לָזוֹ שְׁבָעִים
אִמָּה וְשִׁירִים. וְלָזוֹ שְׁבָעִים אִמָּה וְשִׁירִים. עוֹשֶׂה קַרְפָּף
לְשִׁתִּיהֶן. לְהִיוֹתֵן כְּאֶחָת:

ג וכן שלש כפרים המשלשין אם יש בין שנים החיצונים
מאה וארבעים ואחד ושליש עשה אמצעי את שלשתן.
להיותן באחד:

ד אין מודדין אלא בחבל של חמשים אמה. לא פחות
ולא יותר. ולא ימדוד אלא כנגד לבו. היה מודד והגיע
לגיא. או לגדר. מבליע וחוזר למדתו. הגיע להר. מבליע
וחוזר למדתו. ובלבד שלא יצא חוץ לתחום. אם אינו יכול
להבליע. בזו אמר רבי דוסתאי בר ינאי משום רבי מאיר
שמעתי שמקדיין בהרים:

ה אין מודדין אלא מן הממחה. רבה למקום אחד. ומיעט
למקום אחר. שומעין למקום שרבה. רבה אחד ומיעט
אחר. שומעין למרבה. אפילו עבד אפילו שפחה נאמנים
לומר עד כאן תחום שבת. שלא אמרו חכמים את הדבר
להחמיר אלא להקל:

ו עיר של יחיד ונעשית של רבים. מערבין את כלה. ושל
רבים ונעשית של יחיד. אין מערבין את כלה. אלא אם כן
עשה חוצה לה כעיר חדשה שביהודה שיש בה חמשים
דיורים. דברי רבי יהודה. רבי שמעון אומר שלש חצרות
של שני בתים:

ז מי שהיה במזרח ואמר לבנו ערב לי במערב. במערב
ואמר לבנו ערב לי במזרח. אם יש הימנו ולביתו אלפים
אמה ולעירובו יותר מכאן. מותר לביתו ואסור לערובו.

לְעֵרוּבוֹ אֲלָפִים אִמָּה וּלְבֵיתוֹ יוֹתֵר מִכָּאן. אָסוּר לְבֵיתוֹ
וּמוֹתֵר לְעֵרוּבוֹ. הַנּוֹתֵן אֶת עֵרוּבוֹ בְּעֶבְרָה שֶׁל עִיר. לֹא
עֲשֶׂה וְלֹא כָלוּם. נִתְּנוּ חוּץ לְתַחוּם אֲפִילוֹ אִמָּה אַחַת. מֵה
שֶׁנֶּשְׁכַּר הוּא מִפְסִיד:

ח אֲנָשִׁי עִיר גְּדוּלָּה מְהֻלְכִין אֶת כָּל עִיר קִטְנָה. וְאֵין אֲנָשִׁי
עִיר קִטְנָה. מְהֻלְכִין אֶת כָּל עִיר גְּדוּלָּה. כִּיצַד. מִי שֶׁהָיָה
בְּעִיר גְּדוּלָּה. וְנָתַן אֶת עֵרוּבוֹ בְּעִיר קִטְנָה. בְּעִיר קִטְנָה
וְנָתַן אֶת עֵרוּבוֹ בְּעִיר גְּדוּלָּה. מְהֻלֵּךְ אֶת כָּלָהּ. וְחוּצָה לָהּ
אֲלָפִים אִמָּה. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר אֵין לוֹ אֵלָּא מִמָּקוֹם עֵרוּבוֹ
אֲלָפִים אִמָּה:

ט אָמַר לָהֶן רַבִּי עֲקִיבָא. אֵי אַתֶּם מוֹדִים לִי בְּנוֹתֵן עֵרוּבוֹ
בְּמַעֲרָה. שְׂאִין לוֹ מִמָּקוֹם עֵרוּבוֹ. אֵלָּא אֲלָפִים אִמָּה.
אָמְרוּ לוֹ. אֵימָתִי. בְּזֶמֶן שְׂאִין בָּהּ דִּיּוּרִין. אֲבָל יֵשׁ בָּהּ
דִּיּוּרִין מְהֻלֵּךְ אֶת כָּלָהּ. וְחוּצָה לָהּ אֲלָפִים אִמָּה. גִּמְצָא
קַל תּוֹכָה מֵעַל גְּבָהּ. וְלִמּוּדָּהּ שְׂאֵמְרוּ נּוֹתֵנִין לוֹ אֲלָפִים
אִמָּה. שְׂאֵפִילוֹ סוֹף מִדָּתוֹ כָּלָה בְּמַעֲרָה:

פרק ו

הָדָר עִם נֶכְרִי בְּחֶצֶר. אוֹ עִם מִי שֶׁאֵינוֹ מוֹדֶה בְּעֶרֶוב.
הָרִי זֶה אוֹסֵר עָלָיו. (דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר). רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר לְעוֹלָם אֵינוֹ אוֹסֵר עַד שֶׁיְהוּ שְׁנֵי יִשְׂרָאֵלִים
אוֹסְרִין זֶה עַל זֶה:

^ב אָמַר רַבֵּן גַּמְלִיאֵל מַעֲשֶׂה בְּצִדּוּקִי אֶחָד שֶׁהָיָה דֶּרַע עִמָּנוּ
בְּמִבּוֹי בִּירוּשָׁלַיִם. וְאָמַר לָנוּ אַבָּא. מָה־רוֹ וְהוֹצִיאוּ אֶת
(כָּל) הַכֵּלִים לַמִּבּוֹי עַד שֶׁלֹּא יוֹצִיא וַיֵּאסֹר עֲלֵיכֶם. רַבִּי
יְהוּדָה אוֹמֵר בְּלִשׁוֹן אַחֵר. מָה־רוֹ וַעֲשׂוּ צְרִיכִים בְּמִבּוֹי
עַד שֶׁלֹּא יוֹצִיא וַיֵּאסֹר עֲלֵיכֶם:

^ג אֲנָשִׁי חֶצֶר שֶׁשָּׁכַח אֶחָד מֵהֶן וְלֹא עִירַב. בֵּיתוֹ אָסוּר
מִלְּהַכְנִיס וּמִלְּהוֹצִיא לוֹ וְלָהֶם. וְשִׁלָּהֶם מוֹתָרִים לוֹ וְלָהֶם.
נִתְּנוּ לוֹ רְשׁוּתָן. הוּא מוֹתָר וְהֵן אֲסוּרִין. הֵיוּ שְׁנַיִם אוֹסְרִים
זֶה עַל זֶה. שֶׁאֶחָד נֹתֵן רְשׁוּת. וְנוֹטֵל רְשׁוּת. שְׁנַיִם נֹתְנִים
רְשׁוּת וְאֵין נֹטְלִים רְשׁוּת:

^ד מֵאִמְתִּי נֹתֵנִין רְשׁוּת. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים מִבְּעוֹד יוֹם.
וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים מִשְׁחֲשִׁיכָה. מִי שֶׁנָּתַן רְשׁוּתוֹ וְהוֹצִיא.
בֵּין בְּשׁוּגָג. בֵּין בְּמִזִּיד. הָרִי זֶה אוֹסֵר דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי
יְהוּדָה אוֹמֵר בְּמִזִּיד אוֹסֵר. בְּשׁוּגָג אֵינוֹ אוֹסֵר:

ה בעל הבית שהיה שותף לשכניו. לזה ביין. ולזה ביין. אינם צריכים לערב. לזה ביין. ולזה בשמן צריכין לערב. רבי שמעון אומר אחד זה ואחד זה אינן צריכין לערב:

י חמש חבורות ששבתו בטרקלין אחד. בית שמאי אומרים עירוב לכל חבורה וחבורה. ובית הלל אומרים עירוב אחד לכלן. ומודים בזמן שמקצתן שרויין בחדרים. או בעליות. שהן צריכין עירוב לכל חבורה וחבורה:

י האחין השותפים שהיו אוכלין על שלחן אביהם. וישנים בבתיהם. צריכין עירוב לכל אחד ואחד. לפיכך אם שכח אחד מהם ולא עירב. מבטל את רשותו. אימתי בזמן שמוזליכין ערובין למקום אחר. אבל אם היה עירוב בא אצלן. או שאין עמהם דיוורין בחצר. אינן צריכין לערב:

ח חמש חצרות פתוחות זו לזו. ופתוחות למבוי. עירבו בחצרות ולא נשתתפו במבוי. מותרין בחצרות ואסורין במבוי. ואם נשתתפו במבוי. מותרין כאן וכאן. עירבו בחצרות ונשתתפו במבוי. ושכח אחד מבני חצר ולא עירב. מותרין כאן וכאן. (שכח אחד) מבני מבוי ולא נשתתף. מותרין בחצרות ואסורין במבוי. שהמבוי לחצרות כחצר לבתים:

ט שתי חצרות זו לפנים מזו. ערבה הפנימית ולא ערבה החיצונה. הפנימית מותרת והחיצונה אסורה. החיצונה ולא הפנימית. שתייהן אסורות. ערבה זו לעצמה וזו

לַעֲצָמָהּ זו מוֹתֶרֶת בִּפְנֵי עֲצָמָהּ וְזו מוֹתֶרֶת בִּפְנֵי עֲצָמָהּ.
רַבִּי עֲקִיבָא אוֹסֵר (אֵת) הַחִיצוֹנָה שֶׁדְּרִיסַת הָרֶגֶל
אוֹסֶרְתָּהּ וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים אֵין דְּרִיסַת הָרֶגֶל אוֹסֶרְתָּהּ:

י' שֶׁכַּח אֶחָד מִן הַחִיצוֹנָה וְלֹא עֶרֶב הַפְּנִימִית מוֹתֶרֶת.
וְהַחִיצוֹנָה אֲסוּרָה (שֶׁכַּח אֶחָד) מִן הַפְּנִימִית וְלֹא עֶרֶב.
שְׁתֵּיהֶן אֲסוּרוֹת נִתְּנוּ עִירוּבָן בְּמָקוֹם אֶחָד וְשֶׁכַּח אֶחָד
בֵּין מִן הַפְּנִימִית בֵּין מִן הַחִיצוֹנָה וְלֹא עֶרֶב שְׁתֵּיהֶן
אֲסוּרוֹת וְאִם הָיוּ שֵׁל יְחִידִים אֵין צְרִיכִין לָעֶרֶב:

פרק ז

חֲלוּן שְׁבִין שְׁתֵּי חֲצוֹת אֶרְבָּעָה עַל אֶרְבָּעָה בְּתוֹךְ
עֶשְׂרֵה מַעֲרְבִין שְׁנַיִם וְאִם רָצוּ מַעֲרְבִין אֶחָד.
פָּחוֹת מֵאֶרְבָּעָה עַל אֶרְבָּעָה אוֹ לְמַעַלָּה מֵעֶשְׂרֵה מַעֲרְבִין
שְׁנַיִם וְאִין מַעֲרְבִין אֶחָד:

ב' כְּתֹל שְׁבִין שְׁתֵּי חֲצוֹת גְּבוּהָ עֶשְׂרֵה וּרְחָב אֶרְבָּעָה.
מַעֲרְבִין שְׁנַיִם וְאִין מַעֲרְבִין אֶחָד הָיוּ בְּרֹאשׁוֹ פִּירוֹת אֱלוֹ
עוֹלִין מִכָּאן וְאוֹכְלִין וְאֱלוֹ עוֹלִין מִכָּאן וְאוֹכְלִין וּבִלְבָד
שֶׁלֹא יוֹרִידוּ לְמַטָּה נִפְרָץ הַכְּתֹל עַד עֶשֶׂר אַמּוֹת מַעֲרְבִין
שְׁנַיִם וְאִם רָצוּ מַעֲרְבִין אֶחָד מִפְּנֵי שֶׁהוּא כְּפֶתַח יוֹתֵר
מִכָּאן מַעֲרְבִין אֶחָד וְאִין מַעֲרְבִין שְׁנַיִם:

ג חריץ שבין שתי חצרות. עמוק עשרה ורחב ארבעה מערבין שנים ואין מערבין אחד. אפילו מלא קש או תבן. מלא עפר או צורות מערבין אחד ואין מערבין שנים:

ד נתן עליו נסר (שהיא) רחבה ארבעה טפחים. וכן שתי גזזטראות זו כנגד זו מערבין שנים. ואם רצו מערבין אחד. פחות מכאן. מערבין שנים ואין מערבין אחד:

ה מתבן שבין שתי חצרות גבוה עשרה טפחים. מערבין שנים ואין מערבין אחד. אלו מאכילין מכאן. ואלו מאכילין מכאן. נתמעט התבן מעשרה טפחים. מערבין אחד ואין מערבין שנים:

ו כיצד משתתפין במבוי מניח את החבית. ואומר הרי זו לכל בני מבוי. ומזכה להן על ידי בנו ובתו הגדולים. ועל ידי עבדו ושפחתו העברים ועל ידי אשתו. אבל אינו מזכה לא על ידי בנו ובתו הקטנים. ולא על ידי עבדו ושפחתו הפנענים. מפני שיצן כידו:

ז נתמעט האכל. מוסיף ומזכה. ואין צריך להודיע. נתוספו עליהן. מוסיף ומזכה וצריך להודיע:

ח כמה הוא שעורו. בזמן שהן מרבין. מזון שתי סעודות לכלם. בזמן שהן מועטין כגרוגרות להוצאת שבת לכל אחד ואחד:

ט אמר רבי יוסי במה דברים אמורים בתחילת ערוב.
אבל בשירי ערוב כל שהוא ולא אמרו לערב בחצרות.
אלא כדי שלא לשבח את התינוקות:

י בכל מערבין ומשתתפין חוץ מן המים ומן המלח דברי
רבי אליעזר רבי יהושע אומר כפר הוא ערוב. אפילו
מאפה סאה והיא פרוסה אין מערבין בה. כפר באיסר
והוא שלם מערבין בו:

יא גזתן אדם מעה לחנוני ולנחתום כדי שיזכה לו
בערוב דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים לא זכו לו
מעותיו ומודים בשאר כל האדם שזכו לו מעותיו שאין
מערבין לאדם אלא מדעתו. אמר רבי יהודה במה דברים
אמורים בערובי תחומין. אבל בערובי חצרות. מערבין
לדעתו ושלא לדעתו. לפי שזכין לאדם שלא בפניו ואין
חבין לאדם שלא בפניו:

פרק ח

כיצד משתתפין בתחומין מניח את החבית. ואומר
הרי זו לכל בני עירי לכל מי שילך לבית האבל.
או לבית המשתה. כל שקבל עליו מבעוד יום. מותר.
משתחשך אסור. שאין מערבין משתחשך:

^ב במה הוא שיעורו. מזון שתי סעודות לכל אחד. מזונו
לחול ולא לשבת. דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר
לשבת ולא לחול. וזה וזה מתכונן להקל. רבי יוחנן בן
ברוקא אומר מכפר בפונדיון. מארבע סאין בסלע. רבי
שמעון אומר שתי ידות לכפר משלש לקב. חציה לבית
המנגע. וחצי חציה לפסול את הגויה:

^ג אנשי חצר ואנשי מרפסת ששכחו ולא ערבו. כל שגבוה
עשרה טפחים למרפסת. פחות מכאן לחצר. חוליות
הבור והסלע שהן גבוהים עשרה טפחים. למרפסת.
פחות מכאן לחצר. במה דברים אמורים בסמוכה. אבל
במפלגת. אפילו היא גבוהה עשרה טפחים לחצר. ואיזו
היא סמוכה. כל שאינה רחוקה ארבעה טפחים:

^ד הנותן את עירובו בבית שער אכסדרה ומרפסת. אינו
עירוב. והדר שם אינו אוסר עליו. בבית התבן. ובבית
הבקר. ובבית העצים. ובבית האצרות. הרי זה עירוב.
והדר שם אוסר (עליו). רבי יהודה אומר אם יש שם
תפיסת יד של בעל הבית. אינו אוסר עליו:

ה' הַמְנִיחַ בֵּיתוֹ וְהִלֵּךְ לְשָׁבוֹת בְּעִיר אַחֲרֶת. אֶחָד נִכְרִי וְאֶחָד יִשְׂרָאֵל הָרִי זֶה אוֹסֵר. דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אֵינוֹ אוֹסֵר. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר נִכְרִי אוֹסֵר. יִשְׂרָאֵל אֵינוֹ אוֹסֵר. שְׁאִין דֶּרֶךְ יִשְׂרָאֵל לָבֹא בַּשַּׁבָּת. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר אֲפִילוֹ הִנִּיחַ בֵּיתוֹ וְהִלֵּךְ לְשָׁבוֹת אֲצֵל בְּתוֹ בְּאוֹתָהּ הָעִיר אֵינוֹ אוֹסֵר. שֶׁכָּבֵר הִסִּיעַ מִלְּבֹו:

י' בּוֹר שְׁבִין שְׁתֵּי חֲצֵרוֹת. אֵין מִמְּלֵאִין מִמֶּנּוּ בַּשַּׁבָּת אֲלָא אִם כֵּן עָשׂוּ לוֹ מְחִיצָה גְבוּהָה עֲשָׂרָה טַפָּחִים. בֵּין (מִלְּמַעְלָה) בֵּין מִלְּמַטָּה. בֵּין מִתּוֹךְ אוֹגְנוֹ. רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים מִלְּמַטָּה. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים מִלְּמַעְלָה. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה לֹא תִהְיֶה מְחִיצָה גְדוּלָּה מִן הַכֶּתֶל שְׁבִינִיָּהֶם:

י' אַמַּת הַמַּיִם שֶׁהִיא עוֹבֶרֶת בְּחֶצֶר. אֵין מִמְּלֵאִין הֵימָנָה בַּשַּׁבָּת. אֲלָא אִם כֵּן עָשָׂה לָהּ מְחִיצָה גְבוּהָה עֲשָׂרָה טַפָּחִים בִּכְנִיסָהּ וּבִיצִיאָהּ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר כֶּתֶל שְׁעָל גְּבֵה תְּדוֹן מִשּׁוֹם מְחִיצָה. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה מַעֲשֶׂה בְּאַמָּה שֶׁל אָבֵל שֶׁהָיוּ מִמְּלֵאִין מִמֶּנָּה עַל פִּי זִקְנִים בַּשַּׁבָּת. אָמְרוּ לוֹ מִפְּנֵי שֶׁלֹא הָיָה בָּהּ כְּשִׁיעוֹר:

ח' גִּזְזוּטְרָא שֶׁהִיא לְמַעְלָה מִן הַמַּיִם. אֵין מִמְּלֵאִין הֵימָנָה בַּשַּׁבָּת. אֲלָא אִם כֵּן עָשׂוּ לָהּ מְחִיצָה גְבוּהָה עֲשָׂרָה טַפָּחִים. בֵּין מִלְּמַעְלָה בֵּין מִלְּמַטָּה. וְכֵן שְׁתֵּי גִזְזוּטְרָאוֹת זֹ

לְמַעַלָּה מִזֹּז־עָשׂוּ לְעֵלְיוֹנָה וְלֹא עָשׂוּ לְתַחְתּוֹנָה־לְתַחְתּוֹנָה
וְלֹא לְעֵלְיוֹנָה־שְׁתִּיהֶן אֲסוּרוֹת עַד שִׁיעָרְבוּ:

ט חֲצֵר שֶׁהִיא פְּחוּתָהּ מֵאַרְבַּע אַמּוֹת־אֵין שׁוֹפְכִין בְּתוֹכָהּ
מִים בְּשַׁבָּת אֲלֵא אִם בֵּן עָשׂוּ לָהּ עוֹקָה מִחֻזְקַת סְאִתִּים־
מִן הַנֶּקֶב וּלְמִטָּה־בֵּין מִבְּחוּץ בֵּין מִבְּפָנִים־אֲלֵא שֶׁמִּבְּחוּץ
צָרִיד לְקַמּוֹר־מִבְּפָנִים אֵין צָרִיד לְקַמּוֹר:

י רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר בֵּיב שֶׁהוּא קַמּוֹר אַרְבַּע
אַמּוֹת בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים־שׁוֹפְכִין לְתוֹכוֹ מִים בְּשַׁבָּת־
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים אֲפִילוּ גָּג אוֹ חֲצֵר מֵאָה אִמָּה־לֹא יִשְׁפּוֹךְ
עַל פִּי הַבֵּיב־אֲבָל שׁוֹפֵךְ הוּא עַל הַגָּג וְהַמִּים יוֹרְדִין לַבֵּיב־
הַחֲצֵר וְהָאֲכַסְדֵּרָה מִצְטָרְפִין לְאַרְבַּע אַמּוֹת:

יא (וְכֵן) שְׁתֵּי דְיוֹטָאוֹת זֹז כְּנֶגֶד זֹז־מִקְצָתָן עָשׂוּ עוֹקָה־
וּמִקְצָתָן לֹא עָשׂוּ עוֹקָה־אֶת שֶׁעָשׂוּ עוֹקָה מוֹתְרִין־אֶת
שֶׁלֹא עָשׂוּ עוֹקָה אֲסוּרִין:

פרק ט

כָּל גָּזוֹת הָעִיר רְשׁוֹת אֶחָד. וּבִלְבָּד שְׁלֹא יִהְיֶה גַּג גְּבוּהָ
עֲשָׂרָה אוֹ נְמוּד עֲשָׂרָה. דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכָּמִים
אוֹמְרִים כָּל אֶחָד וְאֶחָד רְשׁוֹת בִּפְנֵי עֲצָמוֹ. רַבִּי שְׁמַעוֹן
אוֹמֵר אֶחָד גָּזוֹת וְאֶחָד חֲצֵרוֹת וְאֶחָד קַרְפִּיפּוֹת רְשׁוֹת
אֶחָד לְכָלִּים שֶׁשָּׁבְתוּ לְתוֹכָן. אֲבָל לֹא לְכָלִּים שֶׁשָּׁבְתוּ
בְּתוֹךְ הַבַּיִת:

ב גַּג גָּדוֹל סָמוּךְ לְקֶטֶן. הַגָּדוֹל מוֹתֵר. וְהַקָּטָן אֲסוּר. חֲצֵר
גְּדוֹלָה שֶׁנִּפְרָצָה לְקֶטְנָה. גְּדוֹלָה מוֹתֵרֶת. וְקֶטְנָה אֲסוּרָה.
מִפְּנֵי שֶׁהִיא כְּפֶתַחַה שֶׁל גְּדוֹלָה. חֲצֵר שֶׁנִּפְרָצָה לְרְשׁוֹת
הָרַבִּים. הַמְכַנִּים מִתּוֹכָה לְרְשׁוֹת הַיָּחִיד אוֹ מִרְשׁוֹת הַיָּחִיד
לְתּוֹכָה חֵיב. דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים מִתּוֹכָה
לְרְשׁוֹת הָרַבִּים אוֹ מִרְשׁוֹת הָרַבִּים לְתּוֹכָה פָּטוּר מִפְּנֵי
שֶׁהִיא כְּכַרְמָלִית:

ג חֲצֵר שֶׁנִּפְרָצָה לְרְשׁוֹת הָרַבִּים מִשְׁתֵּי רוּחוֹתֶיהָ. וְכֵן בֵּית
שֶׁנִּפְרָץ מִשְׁתֵּי רוּחוֹתָיו. וְכֵן מְבוֹי שֶׁנִּטְלוּ קוֹרוֹתָיו. אוֹ
לְחֵייוֹ מוֹתֵרִין בְּאוֹתָהּ שַׁבָּת. וְאֲסוּרִין לְעֵתִיד לְבֹא. דְּבָרֵי
רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר אִם מוֹתֵרִין לְאוֹתָהּ שַׁבָּת.
מוֹתֵרִין לְעֵתִיד לְבֹא. וְאִם אֲסוּרִין לְעֵתִיד לְבֹא. אֲסוּרִין
לְאוֹתָהּ שַׁבָּת:

ד הַבּוֹנֶה עָלֶיהָ עַל גְּבֵי שְׁתֵּי בָתִּים. וְכֵן גִּשְׁרִים הַמְּפֹלְשִׁים.
מְטִלְטִלִין תַּחְתֵּיהֶן בְּשַׁבָּת. דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. וְחֻכָּמִים

אוֹסְרִין. וְעוֹד אָמַר רַבִּי יְהוּדָה מְעַרְבִין לְמַבּוּי הַמִּפְלֵשׁ.
וְחֻכָּמִים אוֹסְרִין:

פרק י

הַמוֹצֵא תַּפְלִין. מְכַנִּסֵּן זוּג זוּג. רֶבֶן גְּמֵלִיאל אוֹמֵר
שְׁנַיִם שְׁנַיִם. בְּמָה דְּבָרִים אָמוּרִים בִּישָׁנוֹת.
אָבֵל בַּחֲדָשׁוֹת. פֶּטוּר. מִצָּאֵן צִבְתִּים אוֹ כְּרִיכוֹת. מַחֲשִׁיד
עָלֶיהֶן וּמִבִּיאֵן. וּבִסְכָּנָה מְכַסֵּן וְהוֹלֵךְ לוֹ:

ב רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר נוֹתֵנָן לַחֲבִירוֹ וְחֲבִירוֹ לַחֲבִירוֹ עַד
שְׁמַגִּיעַ לַחֲצֵר הַחִיצוֹנָה. וְכֵן בָּנוּ נוֹתְנוֹ לַחֲבִירוֹ וְחֲבִירוֹ
לַחֲבִירוֹ אֶפִּילוֹ מֵאָה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר נוֹתֵן אָדָם חֲבִית
לַחֲבִירוֹ וְחֲבִירוֹ לַחֲבִירוֹ. אֶפִּילוֹ חוּץ לַתְּחוּם. אָמְרוּ לוֹ לֹא
תִּהְלֹךְ זוֹ יוֹתֵר מִרְגְּלֵי בַּעֲלֶיהָ:

ג הָיָה קוֹרָא בַּסֵּפֶר עַל הָאֶסְקוּפָה וְנִתְגַּלְגַּל הַסֵּפֶר מִידּוֹ.
גוֹלְלוֹ אֶצְלוֹ. הָיָה קוֹרָא בְּרֹאשׁ הַגָּג וְנִתְגַּלְגַּל הַסֵּפֶר מִידּוֹ.
עַד שֶׁלֹּא הִגִּיעַ לַעֲשָׂרָה טַפָּחִים. גוֹלְלוֹ אֶצְלוֹ. מִשֶּׁהִגִּיעַ
לַעֲשָׂרָה טַפָּחִים הוֹפְכוּ עַל הַפֶּתֶב. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר
אֶפִּילוֹ אֵין מְסַלֵּק מִן הָאָרֶץ אֶלָּא כְּמֵלֵא מַחֲט. גוֹלְלוֹ אֶצְלוֹ.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר אֶפִּילוֹ בָּאָרֶץ עֲצָמוֹ. גוֹלְלוֹ אֶצְלוֹ. שְׁאִין
לֶךְ דְּבַר מְשׁוּם שְׁבוּת. עוֹמֵד בַּפָּנִי כְּתָבִי הַקֹּדֶשׁ:

ד זִיז שְׁלִפְנֵי הַחֲלוּץ. נוֹתֵנִין עָלָיו וְנוֹטְלִין מִמֶּנּוּ בַּשָּׁבֶת. עוֹמֵד
אָדָם בְּרִשּׁוֹת הַיָּחִיד. וּמְטִיל בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים. בְּרִשּׁוֹת

הַרְבֵּים וּמִטְלִיל בְּרִשּׁוֹת הַיְּחִיד. וּבִלְבָּד שֶׁלֹּא יוֹצִיא חוּץ
מֵאַרְבַּע אַמּוֹת:

ה' לֹא יַעֲמֹד אָדָם בְּרִשּׁוֹת הַיְּחִיד. וַיִּשְׁתֵּין בְּרִשּׁוֹת הַרְבֵּים.
בְּרִשּׁוֹת הַרְבֵּים וַיִּשְׁתֵּין בְּרִשּׁוֹת הַיְּחִיד. וְכֵן לֹא יִרְזַק רַבִּי
יְהוּדָה אֲמַר אֵף מִי שֶׁנִּתְּלַשׁ רֶקֶוּ בִּפְיוֹ. לֹא יִהְיֶה אַרְבַּע
אַמּוֹת עַד שִׁירֹק:

י' לֹא יַעֲמֹד אָדָם בְּרִשּׁוֹת הַיְּחִיד. וַיִּשְׁתֶּה בְּרִשּׁוֹת הַרְבֵּים.
בְּרִשּׁוֹת הַרְבֵּים וַיִּשְׁתֶּה בְּרִשּׁוֹת הַיְּחִיד. אֲלֵא אִם כֵּן הַכֵּנִיס
רֹאשׁוֹ וְרַבּוֹ. לְמָקוֹם שֶׁהוּא שׁוֹתֶה. וְכֵן בִּגְתָּ. קוֹלֵט אָדָם מִן
הַמִּזְחִילָה לְמִטָּה מַעֲשֶׂרָה טַפָּחִים. וּמִן הַצְּנוּר. מִכָּל מָקוֹם
שׁוֹתֶה:

י' בּוֹר בְּרִשּׁוֹת הַרְבֵּים. וְחִלְתּוֹ גְּבוּהָה עֲשָׂרָה טַפָּחִים. חֲלוֹן
שֶׁעַל גִּבּוֹ. מִמֶּלְאִין הֵימָנוּ בְּשַׁבָּת. אֲשֶׁפָּה בְּרִשּׁוֹת הַרְבֵּים
גְּבוּהָה עֲשָׂרָה טַפָּחִים חֲלוֹן שֶׁעַל גִּבָּה שׁוֹפֵכִין לְתוֹכָהּ מִים
בְּשַׁבָּת:

ח' אֵילָן שֶׁהוּא מִסֵּד עַל הָאָרֶץ. אִם אֵין נֹפֵו גְבוּהָ מִן הָאָרֶץ
שְׁלֹשָׁה טַפָּחִים מִטְלִילִים תַּחְתָּיו. שֶׁרָשׁוֹ גְבוּהִין מִן
הָאָרֶץ שְׁלֹשָׁה טַפָּחִים. לֹא יֵשֵׁב עָלֶיהֶן. הַדֵּלֶת שֶׁבִּמְקָצָהּ.
וְחֻדְקִים שֶׁבִּפְרָצָהּ. וּמַחְצָלוֹת. אֵין נוֹעֲלִין בָּהֶן. אֲלֵא אִם
כֵּן גְבוּהִים מִן הָאָרֶץ:

ט לא יַעֲמֹד אָדָם בְּרִשּׁוֹת הַיָּחִיד וַיִּפְתַּח בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים.
 בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים וַיִּפְתַּח בְּרִשּׁוֹת הַיָּחִיד אֶלָּא אִם בֵּן עֲשָׂה
 מַחֲצֵה גְבוּהָה עֲשָׂה טַפְחִים דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר אָמְרוּ לוֹ
 מַעֲשֵׂה בְשׁוֹק שֶׁל פְּטָמִים שֶׁהִיא בִירוּשָׁלַיִם שֶׁהִיוּ נוֹעְלִין
 וּמַנִּיחִין אֶת הַמִּפְתָּח בַּחֲלוֹן שֶׁעַל גְּבִי הַפֶּתַח רַבִּי יוֹסִי
 אֹמֵר שׁוֹק שֶׁל צִמְרִים הִיא:

י נָגַר שֵׁישׁ בְּרֹאשׁוֹ גִּלְסָטְרָא רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹסֵר וְרַבִּי יוֹסִי
 מְתִיר אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מַעֲשֵׂה בְּבֵית הַכֶּנֶסֶת שֶׁבִּטְבְּרִיא
 שֶׁהִיוּ נוֹהֲגִין בּוֹ הֵתֵר עַד שֶׁבָּא רַבֵּן גַּמְלִיאֵל וְהַזְקֵנִים
 וְאָסְרוּ לָהֶן רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר אֲסוּר נִהְגוּ בָּהּ בָּא רַבֵּן
 גַּמְלִיאֵל וְהַזְקֵנִים וְהִתִּירוּ לָהֶם:

יא נָגַר הַנֶּגֶרֶר נוֹעְלִים בּוֹ בַּמִּקְדָּשׁ אָבֵל לֹא בַּמִּדְיָנָה
 וְהַמִּנָּח כָּאֵן וְכָאֵן אֲסוּר רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר הַמִּנָּח (מִתֵּר)
 בַּמִּקְדָּשׁ וְהַנֶּגֶרֶר בַּמִּדְיָנָה:

יב מַחֲזִירִין צִיר הַתַּחְתּוֹן בַּמִּקְדָּשׁ אָבֵל לֹא בַּמִּדְיָנָה
 וְהַעֲלִיֹן כָּאֵן וְכָאֵן אֲסוּר רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר הַעֲלִיֹן
 בַּמִּקְדָּשׁ וְהַתַּחְתּוֹן בַּמִּדְיָנָה:

יג מַחֲזִירִין רְטִיָּה בַּמִּקְדָּשׁ אָבֵל לֹא בַּמִּדְיָנָה אִם בַּתַּחֲלָה
 כָּאֵן וְכָאֵן אֲסוּר קוֹשְׁרִין נִימָא בַּמִּקְדָּשׁ אָבֵל לֹא בַּמִּדְיָנָה
 אִם בַּתַּחֲלָה כָּאֵן וְכָאֵן אֲסוּר חוֹתְכִין יְבֵלֶת בַּמִּקְדָּשׁ אָבֵל
 לֹא בַּמִּדְיָנָה וְאִם בְּכָלִי כָּאֵן וְכָאֵן אֲסוּר:

י" כהן שֶׁלָקָה בְּאַצְבָּעוֹ כּוֹרֵךְ עָלָיו גָּמִי בַּמִּקְדָּשׁ אֲבָל לֹא
בַּמִּדְיָנָה אִם לְהוֹצִיא דָם כָּאֵן וְכֵאֵן אֲסוּר בּוֹזְקִין מֶלֶח עַל
גִּבֵּי הַכֶּבֶשׂ בְּשֶׁבִיל שְׂלֹא יַחְלִיקוּ וּמִמְלֵאִין מִבּוֹר הַגּוֹלָה
וּמִבּוֹר הַגָּדוֹל בַּגִּלְגָּל בְּשַׁבָּת וּמִבְּאֵר הַקָּר בַּיּוֹם טוֹב:

טו שָׂרֵץ שֶׁנִּמְצָא בַּמִּקְדָּשׁ כִּהֵן מוֹצִיאוֹ בְּהִמְיָנוֹ שְׂלֹא
לְשֵׁהוֹת אֶת הַטְּמְאָה דְּבָרֵי רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן בְּרוּקָא רַבִּי
יְהוּדָה אוֹמֵר בְּצִבָּת שֶׁל עֵץ שְׂלֹא לְרִבּוֹת אֶת הַטְּמְאָה
מִהֵיכָן מוֹצִיִּימֵן אוֹתוֹ מִן הַהֵיכָל וּמִן הָאוֹלָם וּמִבֵּין הָאוֹלָם
וְלִמְזִבַּח דְּבָרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן נָנָס רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר מְקוֹם
שְׁחִיבִין עַל זְדוֹנוֹ כָּרַת וְעַל שְׁגָגָתוֹ חֲטָאת מִשֶּׁם מוֹצִיִּימֵן
אוֹתוֹ וּשְׂאֵר כָּל הַמְּקוֹמוֹת כּוֹפִין עָלָיו פֶּסֶכְתָּר רַבִּי שְׁמַעוֹן
אוֹמֵר מְקוֹם שֶׁהִתִּירוּ לָךְ חֲכָמִים מִשְׁלָךְ נִתְּנוֹ לָךְ שְׂלֹא
הִתִּירוּ לָךְ אֶלָּא מִשּׁוֹם שְׁבוֹת: סליק

מסכת פסחים

יום ז

פרק א

אור לארבעה עשר בודקין את החמץ לאור הנר. כל מקום שאין מכניסין בו חמץ. אין צריך בדיקה. ולמה אמרו שתי שורות במרתף. מקום שמכניסין בו חמץ. בית שמאי אומרים שתי שורות על פני כל המרתף. ובית הלל אומרים שתי שורות החיצונות שהן העליונות:

^ב אין חוששין שמא גררה חלדה מבית לבית וממקום למקום. דאם בן מחצר לחצר ומעיר לעיר. אין לדבר סוף:

^ג רבי יהודה אומר בודקין אור ארבעה עשר ובארבעה עשר שחרית. ובשעת הביעור. וחכמים אומרים לא בדק אור ארבעה עשר. יבדוק בארבעה עשר. לא בדק בארבעה עשר. יבדוק בתוך המועד. לא בדק בתוך המועד. יבדוק לאחר המועד. ומה שמשיר יניחנו בצנעא כדי שלא יהא צריך בדיקה אחריו:

^ד רבי מאיר אומר אוכלין כל חמש ושורפין בתחלת שש רבי יהודה אומר אוכלין כל ארבע. ותולין כל חמש. ושורפין בתחלת שש:

ה וְעוֹד אָמַר רַבִּי יְהוּדָה שְׁתֵּי חִלּוֹת שֶׁל תּוֹדָה פְּסוּלוֹת
וּמוֹנָחוֹת עַל גַּג הָאֶצְטֵבָא כָּל זְמַן שְׁמוֹנָחוֹת כָּל הָעַם
אוֹכְלִין נִטְלָה אַחַת תּוֹלִין לֹא אוֹכְלִין וְלֹא שׁוֹרְפִין נִטְלוּ
שְׁתֵּיהֶן הִתְחִילוּ כָּל הָעַם שׁוֹרְפִים רַבֵּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר
חֹלִין נֶאֱכָלִין כָּל אַרְבַּע וְתִרְוּמָה כָּל חֲמִשׁ וְשׁוֹרְפִין
בִּתְחִלַּת שֵׁשׁ:

י רַבִּי חֲנִינָא סָגַן הַכֹּהֲנִים אוֹמֵר מִימֵיהֶן שֶׁל כֹּהֲנִים לֹא
נִמְנְעוּ מִלְשָׂרוֹף אֶת הַבָּשָׂר שֶׁנִּטְמָא בְּוֹלֵד הַטְּמָאָה עִם
הַבָּשָׂר שֶׁנִּטְמָא בְּאָב הַטְּמָאָה אִף עַל פִּי שְׁמוֹסִיפִין
טְמָאָה עַל טְמֵאתוֹ הוֹסִיף רַבִּי עֲקִיבָא וְאָמַר מִימֵיהֶם שֶׁל
כֹּהֲנִים לֹא נִמְנְעוּ מִלְהַדְלִיק אֶת הַשֶּׁמֶן שֶׁנִּפְסַל בְּטָבוֹל יוֹם
בֶּינָר שֶׁנִּטְמָא בְּטָמֵא מֵת אִף עַל פִּי שְׁמוֹסִיפִין טְמָאָה עַל
טְמֵאתוֹ:

י אָמַר רַבִּי מֵאִיר מִדְּבָרֵיהֶם לְמַדְּנוּ שְׁשׁוֹרְפִין תִּרְוּמָה
טְהוֹרָה עִם הַטְּמָאָה בַּפֶּסַח אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹסִי אֵינָהּ
הִיא הַמִּדָּה וּמוֹדִים רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ שְׁשׁוֹרְפִין
זוֹ לְעֶצְמָהּ וְזוֹ לְעֶצְמָהּ עַל מָה נִחְלָקוּ עַל הַתְלוּיָהּ וְעַל
הַטְּמָאָה שְׂרַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר תִּשְׂרַף זוֹ לְעֶצְמָהּ וְזוֹ
לְעֶצְמָהּ וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר שְׁתֵּיהֶן בְּאַחַת:

פרק ב

כָּל שְׁעָה שְׁמוּתָר לֶאֱכֹל מֵאֲכִיל לְבִהְמָה לַחֲיָה וְלַעוֹפֹת.
וּמוֹכְרוֹ לְנֹכְרִי וּמוֹתָר בִּהְנֵאתוֹ עֶבֶר זְמָנוֹ אָסוּר
בִּהְנֵאתוֹ וְלֹא יִסִּיק בּוֹ תַנּוּר וְכִירִים רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר
אֵין בִּיעוּר חֶמֶץ אֲלֹא שְׂרָפָה וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים אֵף מִפֶּרֶר
וְזוּרָה לְרוּחַ אוֹ מִטִּיל לַיִם:

^א חֶמֶץ שֶׁל נֹכְרִי שֶׁעֶבֶר עָלָיו הַפֶּסַח מוֹתָר בִּהְנֵאתָה וְשֶׁל
יִשְׂרָאֵל אָסוּר בִּהְנֵאתָה שֶׁנֶּאֱמַר לֹא יֵרָאֶה לְךָ שְׂאוֹר:

^ג נֹכְרִי שֶׁהִלּוּהוּ אֶת יִשְׂרָאֵל עַל חֶמְצוֹ אַחֵר הַפֶּסַח מוֹתָר
בִּהְנֵאתָה וְיִשְׂרָאֵל שֶׁהִלּוּהוּ אֶת הַנֹּכְרִי עַל חֶמְצוֹ אַחֵר
הַפֶּסַח אָסוּר בִּהְנֵאתָה חֶמֶץ שֶׁנִּפְלָה עָלָיו מִפּוֹלַת הָרִי הוּא
כְּמִבּוֹעֵר רֶבֶן שֶׁמַּעֲזֵן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר כָּל שְׂאִין הַפֶּלֶב
יָכוֹל לַחֲפֹשׁ אַחֲרָיו:

^ד הָאוֹכֵל תְּרוּמַת חֶמֶץ בַּפֶּסַח בְּשׁוּגָג מְשֻׁלֵּם קֶרֶן וְחֶמֶשׁ
בְּמִזִּיד פֶּטוּר מִתְּשֻׁלוּמִּים וּמִדְּמֵי עֲצִים:

^ה אֵלּוּ דְּבָרִים שֶׁאָדָם יוֹצֵא בָהֶן יָדֵי חוֹבָתוֹ בַּפֶּסַח בְּחֻטִּים
וּבְשְׁעוּרִין בַּפֶּסֶם וּבְשִׁפּוֹן וּבְשִׁפּוֹן וְיוֹצֵאִין
בְּדָמָאִי וּבְמַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן שֶׁנִּטְלָה תְּרוּמָתוֹ וּבְמַעֲשֵׂר שְׁנִי
וְהַקֹּדֶשׁ שֶׁנִּפְדּוּ וְהַפְּהָגִים בַּחֲלָה וּבִתְרוּמָה אֲבָל לֹא
בְּטָבֵל וְלֹא בְּמַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן שֶׁלֹּא נִטְלָה תְּרוּמָתוֹ וְלֹא
בְּמַעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקֹּדֶשׁ שֶׁלֹּא נִפְדּוּ חֲלוֹת תּוֹדָה וְרִקְיָי נְזִיר:

עֲשָׂאן לְעַצְמוֹ· אֵין יוֹצֵאִין בָּהֶן· עֲשָׂאן לְמִכּוּר בְּשׁוּק· יוֹצֵאִין
בָּהֶן:

י וְאֵלוּ יִרְקוֹת שְׂאֵדָם יוֹצֵא בָּהֶן יְדֵי חֻבְתּוֹ בְּפֶסַח· בַּחֲזֶרֶת·
וּבְעוֹלָשִׁין· וּבִתְמָכָא· וּבַחֲרָבִינָא· וּבַמְרוֹר· יוֹצֵאִין בָּהֶן
בֵּין לַחִין בֵּין יְבֻשִׁין· אֲבָל לֹא כְבוּשִׁין· וְלֹא שְׁלוּקִין· וְלֹא
מִבְשָׁלִין· וּמִצְטָרְפִין לַכּוֹזִית· וְיוֹצֵאִין בְּקֶלַח שְׁלֵהֶן· וּבִדְמָאִי·
וּבַמַּעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן שֶׁנִּטְלָה תְּרוּמָתוֹ· וּבַמַּעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקֹּדֶשׁ
שֶׁנִּפְדּוּ:

י אין שורין את המרסן לתַרְנְגוּלִים· אֲבָל חוֹלְטִין· הָאִשָּׁה
לֹא תִשְׂרֶה אֶת הַמֶּרְסֵן שֶׁתּוֹלִיד בִּידָה לְמֶרְחֵץ· אֲבָל שֶׁפָּה
הִיא עַל בְּשָׂרָה יָבֵשׁ· וְלֹא יִלְעוֹס אָדָם חֲטִין וַיִּנִּיחַ עַל מִכְתּוֹ
בְּפֶסַח· מִפְּנֵי שֶׁהֵן מַחְמִיצוֹת:

י"א אין נותנין קמח לתוֹךְ הַחֲרוּסָה אוֹ לְתוֹךְ הַחֲרָדֵל· וְאִם
נָתַן יֹאכֵל מִיד· וְרַבִּי מֵאִיר אוֹסֵר· אֵין מִבְשָׁלִין אֶת הַפֶּסַח
לֹא בַמַּשְׁקִין וְלֹא בְּמֵי פִירוֹת· אֲבָל סָכִין וּמִטְבִּילִין אוֹתוֹ
בָּהֶן· מִי תִשְׁמִישׁוּ שֶׁל נַחֲתוֹם יִשְׁפְּכוּ· מִפְּנֵי שֶׁהֵן מַחְמִיצִין:

פרק ג

אלו עוברין בפסח כותח הבבלי ושכר המדי וחמץ
האדומי וזיתום המצרי וזומן של צבעים ועמילן
של טבחים וקולן של סופרים רבי אליעזר אומר אף
תכשיטי נשים זה הכלל כל שהוא ממין דגן הרי זה עובר
בפסח הרי אלו באזהרה ואין בהן משום כרת:

^א בצק שבסדקי עריבה אם יש כזית במקום אחד חייב
לבער פחות מכאן בטל במיעוטו וכן לענין הטמאה אם
מקפיד עליו חוצץ ואם רוצה בקיומו הרי הוא כעריבה
בצק החרש אם יש פיוצא בו שהחמיץ הרי זה אסור:

^ג כיצד מפרישין חלה בטמאה ביום טוב רבי אליעזר
אומר לא תקרא לה שם עד שתאפה (רבי יהודה)
בן בתירא אומר תטיל בצונן אמר רבי יהושע לא זה
הוא חמץ שמזהרים עליו בבל יראה ובבל ימצא אלא
מפרישתה ומניחתה עד הערב ואם החמיצה החמיצה:

^ד רבן גמליאל אומר שלש נשים לשות באחת ואופות
בתנור אחד זו אחר זו וחכמים אומרים שלש נשים
עוסקות בבצק אחת לשה ואחת עורכת ואחת אופה
רבי עקיבא אומר לא כל הנשים ולא כל העצים ולא כל
התנורים שוין זה הכלל תפח תלטוש בצונן:

ה' שִׁיאֹר יִשְׂרָף וְהָאוֹכֵל פָּטוֹר סְדוּק יִשְׂרָף וְהָאוֹכֵל חַיֵּב כָּרַת אֵיזֵהוּ שִׁיאֹר בְּקֶרְנֵי חֲגָבִים סְדוּק שְׁנֵתֶּעְרְבוּ סְדָקִיו זֶה בְּזֶה דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה וְחֲכָמִים אוֹמְרִים זֶה וְזֶה הָאוֹכֵל חַיֵּב כָּרַת וְאֵיזֵהוּ שִׁיאֹר כָּל שֶׁהִכְסִיפוּ פָּנָיו בְּאָדָם שֶׁעָמְדוּ שְׁעֲרוֹתָיו:

י' אֲרַבְעָה עָשָׂר שָׁחַל לִהְיוֹת בְּשַׁבָּת מְבַעְרִים אֶת הַכֹּל מִלִּפְנֵי הַשַּׁבָּת דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר וְחֲכָמִים אוֹמְרִים בְּזִמְנָן רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בַּר צְדוּק אוֹמֵר תְּרוֹמָה מִלִּפְנֵי שַׁבָּת וְחוֹלִין בְּזִמְנָן:

י' הַהוֹלֵךְ לְשַׁחוּט אֶת פֶּסָחוֹ וְלִמּוֹל אֶת בְּנוֹ וְלֵאכּוֹל סְעוּדַת אִירוֹסִין בְּבֵית חָמִיו וְנִזְכָּר שֵׁישׁ לוֹ חֶמֶץ בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ אִם יָכוֹל לְחַזּוֹר וּלְבַעַר וְלְחַזּוֹר לְמַצּוֹתוֹ יִחַזּוֹר וַיִּבְעַר וְאִם לֹא מְבַטֵּל בִּלְבֹד לְהַצִּיל מִן הַגֵּיס וּמִן הַנֶּהֱרַר (וּמִן הַלִּסְטִים) וּמִן הַדְּלִיקָה וּמִן הַמְּפּוֹלֶת יִבְטֵל בִּלְבֹד וּלְשִׁבּוֹת שְׁבִיתַת הָרִשּׁוֹת יִחַזּוֹר מִיָּד:

י" וְכֵן מִי שֶׁצָּא מִירוּשָׁלַיִם וְנִזְכָּר שֵׁישׁ בְּיָדוֹ בֶּשֶׂר קָדֵשׁ אִם עָבַר צוּפִים שׁוֹרְפוֹ בְּמִקְוָמוֹ וְאִם לֹא חוֹזֵר וְשׁוֹרְפוֹ לִפְנֵי הַבִּירָה מַעְצֵי הַמַּעֲרָכָה וְעַד כַּמָּה הֵן חוֹזְרִין רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר זֶה וְזֶה בְּכַבִּיצָה רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר זֶה וְזֶה בְּכַזִּית וְחֲכָמִים אוֹמְרִים בֶּשֶׂר קָדֵשׁ בְּכַזִּית וְחֶמֶץ בְּכַבִּיצָה:

פרק ד

מָקוֹם שֶׁנִּהְגוּ לַעֲשׂוֹת מְלָאכָה בְּעֶרְבֵי פֶסַחִים עַד חֲצוֹת.
 עוֹשִׂין. מָקוֹם שֶׁנִּהְגוּ שְׁלֹא לַעֲשׂוֹת. אֵין עוֹשִׂין.
 הַהוּלֵךְ מִמָּקוֹם שֶׁעוֹשִׂין לְמָקוֹם שֶׁאֵין עוֹשִׂין. אוּ מִמָּקוֹם
 שֶׁאֵין עוֹשִׂין לְמָקוֹם שֶׁעוֹשִׂין. נוֹתֵנִין עָלָיו חֲמֵרֵי מָקוֹם
 שֶׁיֵּצֵא מִשָּׁם. וְחֲמֵרֵי מָקוֹם שֶׁהֵלֵךְ לָשֵׁם. וְאֵל יִשְׁנֶה אָדָם
 מִפְּנֵי הַמַּחְלֻקָּת:

^ב כִּיּוֹצֵא בּוֹ הַמוֹלִיד פִּירוֹת שְׂבִיעִית מִמָּקוֹם שֶׁכָּלוּ. לְמָקוֹם
 שֶׁלֹּא כָלוּ. אוּ מִמָּקוֹם שֶׁלֹּא כָלוּ לְמָקוֹם שֶׁכָּלוּ. חֵיב לְבַעַר.
 רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר. אוֹמְרִים לוֹ צֵא וְהָבֵא לָךְ אֵף אֶתָּה:

^ג מָקוֹם שֶׁנִּהְגוּ לְמַכּוֹר בְּהֶמָּה דָּקָה לְגוֹזִים מוֹכְרִין. מָקוֹם
 שֶׁנִּהְגוּ שְׁלֹא לְמַכּוֹר. אֵין מוֹכְרִין. וּבְכָל מָקוֹם אֵין מוֹכְרִין
 לָהֶם בְּהֶמָּה גֹּסָה. עֲגָלִים וְסִיחִים. שְׁלָמִים וְשְׁבוּרִין. רַבִּי
 יְהוּדָה מַתִּיר בְּשְׁבוּרָה. בֶּן בִּתְרִיא מַתִּיר בְּסוֹס:

^ד מָקוֹם שֶׁנִּהְגוּ לֶאֱכֹל צְלִי בְּלִילֵי פֶסַחִים. אוֹכְלִין. מָקוֹם
 שֶׁנִּהְגוּ שְׁלֹא לֶאֱכֹל. אֵין אוֹכְלִין. מָקוֹם שֶׁנִּהְגוּ לְהַדְלִיק
 אֶת הַנֵּר בְּלִילֵי יוֹם הַכַּפּוּרִים. מְדַלִּיקִין. מָקוֹם שֶׁנִּהְגוּ שְׁלֹא
 לְהַדְלִיק. אֵין מְדַלִּיקִין. וּמְדַלִּיקִין בְּבִתִּי כְּנִסְיוֹת. וּבְבִתִּי
 מְדַרְשׁוֹת. וּבִמְבוֹאוֹת הָאֵפִלִּים. וְעַל גְּבֵי הַחוֹלִים:

^ה מָקוֹם שֶׁנִּהְגוּ לַעֲשׂוֹת מְלָאכָה בְּתַשְׁעָה בָּאָב. עוֹשִׂין.
 מָקוֹם שֶׁנִּהְגוּ שְׁלֹא לַעֲשׂוֹת. אֵין עוֹשִׂין. וּבְכָל מָקוֹם

תלמידי חכמים בטלים רבן שמעון בן גמליאל אומר.
לעולם יעשה אדם עצמו תלמיד חכם וחכמים אומרים
ביהודה היו עושין מלאכה בערבי פסחים עד חצות.
ובגליל לא היו עושין כל עקר והלילה בית שמאי אוסרין.
ובית הלל מתירין עד הנץ החמה:

י רבי מאיר אומר כל מלאכה שהתחיל בה קודם
לארבעה עשר גומרה בארבעה עשר אבל לא יתחיל
בתחלה בארבעה עשר אף על פי שיכול לגומרה.
וחכמים אומרים שלש אומניות עושין מלאכה בערבי
פסחים עד חצות ואלו הן החיטים הספרים והכובסין.
רבי (יוסי בר) יהודה אומר אף הרצענים:

י מושיבין שובבין לתרנגולים בארבעה עשר ותרגולת
שברחה מחזירין אותה למקומה ואם מתה מושיבין
אחרת תחתיה גורפין מתחת רגלי בהמה בארבעה
עשר ובמועד מסלקין לצדדין מוליכין ומביאין כלים
מבית האומן אף על פי שאינם לצורך המועד:

ח ששה דברים עשו אנשי יריחו על שלשה מיחו בידם.
ועל שלשה לא מיחו בידם ואלו הן שלא מיחו בידם.
מרכיבין דקלים כל היום וכורכין את שמע וקוצרין
וגודשין לפני העמר ולא מיחו בידם ואלו שמיחו בידם.
מתירין גמזיות של הקדש ואוכלין מתחת הנשרים
בשבת ונותנין פאה לירק ומיחו בידם חכמים:

ברייתא

ט שְׁשֶׁה דְּבָרִים עָשָׂה חֲזַקְיָהוּ הַמֶּלֶךְ: עַל שְׁלֹשָׁה הוֹדוּ לוֹ: וְעַל שְׁלֹשָׁה לֹא הוֹדוּ לוֹ: גִּירָר עֲצֻמוֹת אָבִיו עַל מִטָּה שֶׁל חֲבָלִים וְהוֹדוּ לוֹ: כָּתַת נָחַשׁ הַנִּחַשֶׁת וְהוֹדוּ לוֹ: גָּנַז סֶפֶר רְפוּאוֹת וְהוֹדוּ לוֹ: וְעַל שְׁלֹשָׁה לֹא הוֹדוּ לוֹ: קֶצֶץ דִּלְתוֹת שֶׁל הֵיכָל וְשָׁגָרָן לַמֶּלֶךְ: אֲשׁוּר: וְלֹא הוֹדוּ לוֹ: סָתַם מִי גִיחֹן הָעֲלִיזֹן וְלֹא הוֹדוּ לוֹ: עֶבֶר נִסָּן בְּנִסָּן וְלֹא הוֹדוּ לוֹ:

עד כאן פסח ראשון

פרק ה

תָּמִיד נִשְׁחַט בְּשִׁמּוֹנָה וּמִחְצָה: וְקָרַב בְּתִשְׁעֵי וּמִחְצָה: בְּעֶרְבֵי פֶסְחִים נִשְׁחַט בְּשִׁבְעֵי וּמִחְצָה: וְקָרַב בְּשִׁמּוֹנָה וּמִחְצָה: בֵּין בַּחֹל בֵּין בְּשִׁבְתָּ: חֹל עָרַב פֶּסַח לְהִיּוֹת בְּעָרַב שִׁבְתָּ: נִשְׁחַט בְּשֵׁשׁ וּמִחְצָה: וְקָרַב בְּשִׁבְעֵי וּמִחְצָה: וְהַפֶּסַח אַחֲרָיו:

ב הַפֶּסַח שֶׁנִּשְׁחָטוּ שְׁלֹא לְשִׁמּוֹ: וְקִבֵּל: וְהִלֵּךְ: וְזָרַק שְׁלֹא לְשִׁמּוֹ: אוֹ לְשִׁמּוֹ וְשְׁלֹא לְשִׁמּוֹ: אוֹ שְׁלֹא לְשִׁמּוֹ וְלְשִׁמּוֹ: פָּסוּל: בִּיצַד לְשִׁמּוֹ וְשְׁלֹא לְשִׁמּוֹ: לְשֵׁם פֶּסַח וּלְשֵׁם שְׁלָמִים: שְׁלֹא לְשִׁמּוֹ וְלְשִׁמּוֹ: לְשֵׁם שְׁלָמִים וּלְשֵׁם פֶּסַח:

ג שֶׁחָטוּ שְׁלֹא לְאוֹכְלָיו: וְשְׁלֹא לְמִנּוּיוֹ: לְעֶרְלִים וּלְטִמְאִים: פָּסוּל: לְאוֹכְלָיו: וְשְׁלֹא לְאוֹכְלָיו: לְמִנּוּיוֹ וְשְׁלֹא לְמִנּוּיוֹ: לְמוֹלִים וּלְעֶרְלִים: לְטִמְאִים וּלְטֹהוֹרִים: בְּשֵׁר: שֶׁחָטוּ קוֹדֵם

חצות פסול משום שנאמר בין הארבעים שחטו קודם לתמיד כשר. ובלבד שיהא אחד ממרס בדמו עד שיזרוק דם התמיד ואם נזרק כשר:

השוחט את הפסח על החמץ עובר בלא תעשה. רבי יהודה אומר אף התמיד רבי שמעון אומר פסח בארבעה עשר לשמו חיב ושלא לשמו פטור ושאר כל הזבחים בין לשמן ובין שלא לשמן פטור. במועד לשמו פטור. שלא לשמו חיב ושאר כל הזבחים בין לשמן בין שלא לשמן חיב חוץ מן החטאת ששחטה שלא לשמה:

הפסח נשחט בשלש כתות שנאמר ושחטו אותו כל קהל עדת ישראל קהל ועדה וישראל נכנסה כת הראשונה נתמלאת העזרה נעלו דלתות העזרה תקעו והריעו ותקעו הכהנים עומדים שורות שורות ובידיהם בזיכי כסף ובזיכי זהב שורה שכלה כסף כסף ושורה שכלה זהב זהב לא היו מעורבין ולא היו לבזיכים שולים שמא יניחום ויקרש הדם:

שחט ישראל וקבל הכהן נותנו לחביריו וחביריו לחביריו ומקבל את המלא ומחזיר את הריקן כהן הקרוב אצל המזבח זורקו זריקה אחת כנגד היסוד:

יצתה כת ראשונה ונכנסה כת שניה יצתה שניה נכנסה שלישית כמעשה הראשונה כך מעשה השניה והשלישית קראו את ההלל אם גמרו שנו ואם שנו

שֶׁלֹּשׁוֹ אֶף עַל פִּי שֶׁלֹּא שֶׁלֹּשׁוּ מִימֵיהֶם רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר
מִימֵיהֶם שֶׁל בֶּת שְׁלִישִׁית לֹא הִגִּיעָה לְאַהֲבָתִי כִּי יִשְׁמַע
יִי מִפְּנֵי שְׁעָמָה מוֹעֵטִין:

ח כַּמַּעֲשֵׂהוּ בַּחֹל כֶּךָ מַעֲשֵׂהוּ בְּשַׁבָּת אֵלֹא שֶׁהַכֹּהֲנִים
מִדִּיתִים אֶת הָעֲזָרָה שֶׁלֹּא בְּרָצוֹן חֲכָמִים רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר
כּוֹס הָיָה מְמַלֵּא מִדָּם הַתַּעֲרוּבוֹת זֶרְקוּ זִרְקָה אַחַת עַל
גִּבִּי הַמִּזְבֵּחַ וְלֹא הוֹדוּ לוֹ חֲכָמִים:

ט כִּי־צַד תּוֹלִין וּמִפְּשִׁיטִין אוֹנְקוֹלִיּוֹת שֶׁל בְּרִזָּל הָיוּ קְבוּעִין
בְּכוֹתָלִים וּבַעֲמוּדִין שֶׁבֶהֱן תּוֹלִין וּמִפְּשִׁיטִין וְכָל מִי שֶׁאִין
לוֹ מָקוֹם לְתִלּוֹת וְלֹהֲפָשִׁיט מְקִלּוֹת דָּקִים חֲלָקִים הָיוּ שָׁם
וּמִנִּיחַ עַל כֶּתֶף וְעַל כֶּתֶף חֲבִירוֹ וְתוֹלָה וּמִפְּשִׁיט רַבִּי
אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר אֲרַבְּעָה עָשָׂר שָׁחַל לֵהָיוֹת בְּשַׁבָּת מִנִּיחַ
יָדוֹ עַל כֶּתֶף חֲבִירוֹ וְיָד חֲבִירוֹ עַל כֶּתֶף וְתוֹלָה וּמִפְּשִׁיט:

י קָרְעוּ וְהוֹצִיא אִימורָיו נִתְּנָן בַּמָּגֶס וְהִקְטִירָן עַל גִּבִּי
הַמִּזְבֵּחַ יִצְתָה בֶּת הָרֹאשׁוֹנָה וַיֵּשְׁבָה לָהּ בְּהַר הַבַּיִת שְׁנִיָּה
בַּחִיל וְהִשְׁלִישִׁית בַּמְּקוֹמָה עוֹמֶדֶת חֲשִׁיכָה יֵצְאוּ וְעָלוּ
אֶת פֶּסְחִיהֶן:

פרק ו

אֵלּוּ דְּבָרִים בִּפְסָח דּוֹחִין אֶת הַשַּׁבָּת שְׁחִיטָתוֹ וְזִרְיָקָת
 דָּמּוֹ וּמִיחוּי קֶרְבִּיו וְהַקָּטֵר חֲלָבָיו אֲבָל צִלְתּוֹ
 וְהַדָּחַת קֶרְבִּיו אֵינָן דּוֹחִין אֶת הַשַּׁבָּת הִרְכָּבָתוֹ וְהִבָּאָתוֹ
 מִחוּץ לַתְּחוּם וְחִתִּיכַת יְבֻלָּתוֹ אֵין דּוֹחִין אֶת הַשַּׁבָּת רַבִּי
 אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר דּוֹחִין:

ב אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְהֵלֵא דִין הוּא מָה אִם שְׁחִיטָה שֶׁהִיא
 מְשׁוּם מְלָאכָה דּוֹחָה אֶת הַשַּׁבָּת אֵלּוּ שֶׁהֵן מְשׁוּם שְׁבוּת
 לֹא יִדְחוּ אֶת הַשַּׁבָּת אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ יוֹם טוֹב יוֹכִיחַ
 שֶׁהִתִּירוּ בּוֹ מְשׁוּם מְלָאכָה וְאָסְרוּ בּוֹ מְשׁוּם שְׁבוּת אָמַר
 לוֹ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מָה זֶה יְהוֹשֻׁעַ מָה רָאִיהָ רְשׁוּת לְמַצּוֹה
 הַשִּׁיב רַבִּי עֲקִיבָא וְאָמַר הִזָּא תּוֹכִיחַ שֶׁהִיא מַצּוֹה
 וְהִיא מְשׁוּם שְׁבוּת וְאֵינָה דּוֹחָה אֶת הַשַּׁבָּת אִף אֵתָּה
 אַל תִּתְּמָה עַל אֵלּוּ שְׂאֵף עַל פִּי שֶׁהֵן מַצּוֹה וְהֵן מְשׁוּם
 שְׁבוּת לֹא יִדְחוּ אֶת הַשַּׁבָּת אָמַר לוֹ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְעָלֶיהָ
 אֲנִי דִן וְמָה אִם שְׁחִיטָה שֶׁהִיא מְשׁוּם מְלָאכָה דּוֹחָה אֶת
 הַשַּׁבָּת הִזָּא שֶׁהִיא מְשׁוּם שְׁבוּת אֵינּוּ דִין שֶׁתִּדְּחָה אֶת
 הַשַּׁבָּת אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא אוֹ חִלוּף מָה אִם הִזָּא
 שֶׁהִיא מְשׁוּם שְׁבוּת אֵינָה דּוֹחָה אֶת הַשַּׁבָּת שְׁחִיטָה
 שֶׁהִיא מְשׁוּם מְלָאכָה אֵינּוּ דִין שֶׁלֹּא תִדְּחָה אֶת הַשַּׁבָּת
 אָמַר לוֹ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר עֲקִיבָא עֲקָרְתָּ מָה שֶׁכָּתוּב בַּתּוֹרָה
 (בֵּין הָאֲרֻבַּעִים) בְּמוֹעֵדוֹ בֵּין בַּחֹל בֵּין בַּשַּׁבָּת אָמַר לוֹ
 רַבִּי הֵבֵא לִי מוֹעֵד לֹאֵלּוּ בְּמוֹעֵד לְשְׁחִיטָה כָּלֵל אָמַר רַבִּי

עֲקִיבָא כָּל מְלָאכָה שְׁאֵפְשָׁר לַעֲשׂוֹתָהּ מֵעֶרֶב שַׁבָּת אֵינָה
 דּוֹחָה אֶת הַשַּׁבָּת. שְׁחִיטָה שְׂאִי אֵפְשָׁר לַעֲשׂוֹתָהּ מֵעֶרֶב
 שַׁבָּת דּוֹחָה אֶת הַשַּׁבָּת:

^ג אֵימָתִי מְבִיאִין עִמּוֹ חֲגִיגָה בְּזֶמֶן שֶׁהוּא בָּא בַּחֹל
 וּבִטְהָרָה וּבְמוֹעֵט. וּבְזֶמֶן שֶׁהוּא בָּא בַּשַּׁבָּת. בְּמִרְבָּה.
 וּבִטְמָאָה. אֵין מְבִיאִין עִמּוֹ חֲגִיגָה:

^ד חֲגִיגָה הֵיטָה בָּאָה מִן הַצֹּאֵן. מִן הַבֶּקֶר מִן הַכִּבְשִׁים. וּמִן
 הָעִזִּים. מִן הַזִּכְרִים וּמִן הַנִּקְבוֹת. וְנֹאכֶלֶת לְשֵׁנֵי יָמִים וְלִילָה
 אַחַת:

^ה הַפֶּסַח שֶׁשְּׁחָטוּ שְׁלֹא לְשֵׁמוֹ בַּשַּׁבָּת. חֵיב עָלָיו חֲטָאת.
 וְשֹׂאֵר כָּל הַזִּבְחִים שֶׁשְּׁחָטָן לְשׁוֹם פֶּסַח. אִם אֵינָן רְאוּיִין
 חֵיב. וְאִם רְאוּיִין הֵן. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְחַיֵּב חֲטָאת. וְרַבִּי
 יְהוֹשֻׁעַ פּוֹטֵר. אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מָה אִם פֶּסַח שֶׁהוּא
 מוֹתֵר לְשֵׁמוֹ כְּשֶׁשָּׁנָה אֶת שְׁמוֹ. חֵיב. זִבְחִים שֶׁהֵן אֲסוּרִין
 לְשֵׁמֶן. כְּשֶׁשָּׁנָה אֶת שְׁמֵן אֵינּוּ דִין שִׁיָּהָא חֵיב. אָמַר לוֹ
 רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ לֹא. אִם אִמְרַתְּ בַּפֶּסַח שֶׁשָּׁנָה לְדָבָר הָאֲסוּר.
 תֹּאמַר בְּזִבְחִים שֶׁשָּׁנָן לְדָבָר הַמוֹתֵר. אָמַר לוֹ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
 אֵימּוּרֵי צָבוּר יִזְכִּיחוּ. שֶׁהֵן מוֹתְרִין לְשֵׁמֶן. וְהַשּׁוֹחֵט לְשֵׁמֶן
 חֵיב. אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ לֹא. אִם אִמְרַתְּ בְּאֵימּוּרֵי צָבוּר
 שִׁישׁ לָהֶן קִצָּבָה. תֹּאמַר בַּפֶּסַח שֶׁאֵין לוֹ קִצָּבָה. רַבִּי מֵאִיר
 אָמַר אֶף הַשּׁוֹחֵט לְשֵׁם אֵימּוּרֵי צָבוּר פְּטוּר:

י שֶׁחָטוּ שְׁלֹא לְאוֹכְלָיו וְשְׁלֹא לְמִנּוּיוֹ. לְעֶרְלִין וְלִטְמָאִין
 חֵיִיב. לְאוֹכְלָיו וְשְׁלֹא לְאוֹכְלָיו. לְמִנּוּיוֹ וְשְׁלֹא לְמִנּוּיוֹ.
 לְמוּלִים וְלְעֶרְלִין. לְטְהוּרִים וְלִטְמָאִים. פְּטוּר. שֶׁחָטוּ
 וְנִמְצָא בְּעַל מוֹם. חֵיִיב. שֶׁחָטוּ וְנִמְצָא טְרִיפָה בְּסֶתֶר.
 פְּטוּר. שֶׁחָטוּ וְנוֹדַע שֶׁמִּשְׁכּוֹ הִבְעֵלִים אֶת יְדֵיהֶם. אוֹ
 שְׁמִתוֹ. אוֹ שֶׁנִּטְמָאוּ. פְּטוּר. מִפְּנֵי שֶׁשָּׁחַט בְּרִשּׁוֹת:

פרק ז

כִּיצַד צוֹלִין אֶת הַפֶּסַח. מִבִּיאִין שְׁפוֹד שֶׁל רִמּוֹן. וְתוֹחֲבוּ
 מִתּוֹךְ פִּי עַד בֵּית נְקוּבָתוֹ. וְנוֹתֵן אֶת כְּרַעְיוֹ. וְאֵת
 בְּנֵי מַעְיוֹ לְתוֹכוֹ. דִּבְרֵי רַבִּי יוֹסִי הַגָּלִילִי. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר
 כִּמֵּן בְּשׁוּל הוּא זֶה. אֶלָּא תוֹלִין חוּצָה לוֹ:

ב אין צוֹלִין אֶת הַפֶּסַח לֹא עַל הַשְּׁפוֹד. וְלֹא עַל הָאֶסְכָּלָא.
 אָמַר רַבִּי צְדוֹק מַעֲשֶׂה בְּרֶבֶן גְּמְלִיאֵל שֶׁאָמַר לְטָבִי עֲבָדוּ.
 צֵא וְצִלָּה לָנוּ אֶת הַפֶּסַח עַל הָאֶסְכָּלָא. נִגַּע בְּחֶרְסוֹ שֶׁל
 תַּנּוּר. יִקְלוֹף אֶת מְקוֹמוֹ. נָטַף מִרְטָבוֹ עַל הַחֶרֶס וְחִזַּר
 עָלָיו. יטוֹל אֶת מְקוֹמוֹ. נָטַף מִרְטָבוֹ עַל הַסּוּלָת. יִקְמוּץ
 אֶת מְקוֹמוֹ:

ג סָכוּ בְּשֶׁמֶן תְּרוּמָה. אִם חִבּוּרָת כֹּהֲנִים. יֹאכְלוּ. אִם שֶׁל
 יִשְׂרָאֵל. אִם חֵי הוּא. יִדְיָחֲנוּ. וְאִם צָלִי הוּא. יִקְלוֹף אֶת
 הַחִיצוֹן. סָכוּ בְּשֶׁמֶן שֶׁל מַעֲשֶׂר שְׁנִי. לֹא יַעֲשֶׂנוּ דָּמִים עַל
 בְּנֵי חִבּוּרָה. שֶׁאֵין פּוֹדִין מַעֲשֶׂר שְׁנִי בִירוּשָׁלַיִם:

י חֲמִשָּׁה דְּבָרִים בָּאִין בְּטַמְאָה. וְאֵינָן נֶאֱכָלִין בְּטַמְאָה.
הָעֹמֵר. וְשְׁתֵּי הַלֶּחֶם. וְלֶחֶם הַפָּנִים. וְזִבְחֵי שְׁלָמִי צָבוּר.
וְשְׁעִירֵי רָאשֵׁי חֲדָשִׁים. הַפֶּסַח שָׂבָא בְּטַמְאָה. נֶאֱכָל
בְּטַמְאָה. שְׁלֹא בָּא מִתְחַלְתּוֹ אֲלָא לֶאֱכִילָהּ:

ה גִּטְמָא הַבֶּשֶׂר וְהַחֲלָב קִיִּים. אֵינוֹ זוֹרֵק אֶת הַדָּם. גִּטְמָא
הַחֲלָב וְהַבֶּשֶׂר קִיִּים. זוֹרֵק אֶת הַדָּם. וּבִמְקַדְשֵׁין אֵינוֹ כֵּן.
אֲלָא אֵף עַל פִּי שְׁנִטְמָא הַבֶּשֶׂר וְהַחֲלָב קִיִּים. זוֹרֵק אֶת
הַדָּם:

י גִּטְמָא קָהֵל אוֹ רַבּוֹ. אוֹ שֶׁהָיוּ הַכֹּהֲנִים טְמֵאִים וְהַקֹּהֵל
טְהוֹרִים. יַעֲשֶׂה בְּטַמְאָה. גִּטְמָא מַעוּט הַקֹּהֵל. הַטְּהוֹרִין
עוֹשִׂין אֶת הָרֹאשׁוֹן וְהַטְּמֵאִין עוֹשִׂין אֶת הַשֵּׁנִי:

י הַפֶּסַח שְׁנִזְרַק דָּמּוֹ וְאַחֲרַיִם כֵּךְ נֹדַע שֶׁהוּא טָמֵא. הַצִּיץ
מִרְצָה. גִּטְמָא הַגּוֹף. אֵין הַצִּיץ מִרְצָה. מִפְּנֵי שֶׁאָמְרוּ הַנְּזִיר
וְעוֹשֶׂה פֶסַח. הַצִּיץ מִרְצָה עַל טוּמְאַת הַדָּם. וְאֵין הַצִּיץ
מִרְצָה עַל טוּמְאַת הַגּוֹף. גִּטְמָא טוּמְאַת תְּהוֹם. הַצִּיץ
מִרְצָה:

ה גִּטְמָא שְׁלָם אוֹ רַבּוֹ. שׁוֹרְפִין אוֹתוֹ לִפְנֵי הַבִּירָה
מִעֲצֵי הַמַּעֲרָכָה. גִּטְמָא מַעוּט. וְהַנּוֹתֵר. שׁוֹרְפִין אוֹתוֹ
בַּחֲצֵרוֹתֵיהֶן. אוֹ עַל גִּגּוֹתֵיהֶן מִעֲצֵי עֶצְמָן. הַצִּיקְנִין שׁוֹרְפִין
אוֹתוֹ לִפְנֵי הַבִּירָה. בְּשִׁבִּיל לְהַנּוֹת מִעֲצֵי הַמַּעֲרָכָה:

^ט הפסח שיצא או שננטמא ישרף מיד. נטמאו הבטלים או שמתו תעבר צורתו וישרף בששה עשר. רבי יוחנן בן ברוקא אומר. אף זה ישרף מיד לפי שאין לו אוכלין:

^י העצמות והגידין והנותר. ישרפו בששה עשר. חל ששה עשר להיות בשבת. ישרפו בשבעה עשר. לפי שאין דוחין את השבת ולא את יום טוב:

^{יא} כל הנאכל בשור הגדול. יאכל בגדי הרך. וראשי כנפים. והסחוסים. השובר את העצם בפסח הטהור. הרי זה לוקה ארבעים. אבל המותר בטהור. והשובר בטמא. אינו לוקה את הארבעים:

^{יב} אבר שיצא מקצתו חותך עד שמגיע לעצם. וקולף עד שמגיע לפרק. וחותך. ובמקדשין קוצץ בקופיץ. שאין בו משום שבירת העצם. מן האגף ולפנים. כלפנים. מן האגף ולחוץ. כלחוץ. החלונות ועובי החומה כלפנים:

^{יג} שתי חבורות שהיו אוכלות בבית אחד. אלו הופכין את פניהם הילך ואוכלין. ואלו הופכין את פניהם הילך ואוכלין. והמחם באמצע. וכשהשמש עומד למזוג. קופץ את פיו. ומחזיר את פניו. עד שמגיע אצל חבורתו ואוכל. והכלה הופכת את פניה ואוכלת:

פרק ח

הָאִשָּׁה בְּזֶמֶן שֶׁהִיא בְּבֵית בַּעֲלָהּ שֹׁחֵט עָלֶיהָ בַּעֲלָהּ.
 וְשֹׁחֵט עָלֶיהָ אָבִיהָ תֹּאכֵל מִשָּׁל בַּעֲלָהּ הֵלֵכָה
 רָגַל רֹאשׁוֹן לַעֲשׂוֹת בְּבֵית אָבִיהָ שֹׁחֵט עָלֶיהָ אָבִיהָ וְשֹׁחֵט
 עָלֶיהָ בַּעֲלָהּ תֹּאכֵל בְּמָקוֹם שֶׁהִיא רוֹצָה יְתוֹם שֶׁשֹּׁחֲטוּ
 עָלָיו אֶפְסוֹטְרוֹפּוֹסִין יֹאכֵל בְּמָקוֹם שֶׁהוּא רוֹצָה עֶבֶד שֶׁל
 שְׁנֵי שׁוֹתְפִין לֹא יֹאכֵל מִשָּׁל שְׁנֵיהֶן מִי שֶׁחָצִיו עֶבֶד וְחָצִיו
 בֶּן חוֹרִין לֹא יֹאכֵל מִשָּׁל רַבּוֹ:

בֵּ. הָאוֹמֵר לְעַבְדּוֹ צֵא וְשַׁחֲט עָלַי אֶת הַפֶּסַח שֹׁחֵט
 גָּדִי יֹאכֵל שֹׁחֵט טֹלָה יֹאכֵל שֹׁחֵט גָּדִי וְטֹלָה יֹאכֵל מִן
 הָרֹאשׁוֹן שִׁבַּח מָה אָמַר לוֹ רַבּוֹ בִּיצֵד יַעֲשֶׂה יִשְׁחֹט טֹלָה
 וְגָדִי וַיֹּאמֶר אִם גָּדִי אָמַר לִי רַבִּי שְׁלוֹ וְגָדִי שְׁלוֹ וְטֹלָה שְׁלִי וְאִם
 טֹלָה אָמַר לִי רַבִּי טֹלָה שְׁלוֹ וְגָדִי שְׁלִי שִׁבַּח רַבּוֹ מָה אָמַר
 לוֹ שְׁנֵיהֶם יֵצְאוּ לְבֵית הַשְּׂרִיפָה וּפְטוּרִין מִלַּעֲשׂוֹת פֶּסַח
 שְׁנֵי:

גִּ. הָאוֹמֵר לְבָנָיו הֲרִינִי שׁוֹחֵט אֶת הַפֶּסַח עַל מִי שִׁיעֲלָה
 מִכֶּם רֹאשׁוֹן לִירוּשָׁלַיִם כִּיּוֹן שֶׁהַכִּנִּיס הָאֶחָד רֹאשׁוֹ וְרַבּוֹ
 זָכָה בְּחֶלְקוֹ וּמִזָּכָה אֶת אָחִיו עִמּוֹ לְעוֹלָם נִמְנִין עָלָיו עַד
 שֶׁיֵּהָא בּוֹ כְּזֵית לְכָל אֶחָד וְאֶחָד נִמְנִין וּמוֹשְׁכִין אֶת יְדֵיהֶן
 מִמֶּנּוּ עַד שִׁשְׁחֹט רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר עַד שִׁזְרוֹק עָלָיו
 אֶת הַדָּם:

ד' הַמִּמְנָה עִמּוֹ אַחֲרִים בְּחֶלְקוֹ רִשְׁאִין בְּנֵי חֲבוּרָה לִתֵּן לוֹ
אֶת שְׁלוֹ וְהוּא אוֹכֵל מִשְׁלוֹ וְהֵן אוֹכְלִים מִשְׁלֵהֶן:

ה' זָב שֶׁרָאָה שְׁתֵּי רְאִיּוֹת שׁוֹחֲטִין עָלָיו בְּשִׁבְעֵי רֹאָה
שְׁלֹשׁ שׁוֹחֲטִין עָלָיו בְּשִׁמְיָנִי שְׁלוֹ שׁוּמְרֵת יוֹם כְּנֶגֶד יוֹם
שׁוֹחֲטִין עָלֶיהָ בְּשֵׁנֵי שְׁלָה רִאֲתָה שְׁנֵי יָמִים שׁוֹחֲטִין עָלֶיהָ
בְּשִׁלִּישֵׁי וְהַזְבָּה שׁוֹחֲטִין עָלֶיהָ בְּשִׁמְיָנִי:

ו' הָאוֹנֵן וְהַמִּפְקֹחַ אֶת הַגֵּל וְכֵן מִי שֶׁהִבְטִיחוּהוּ לְהוֹצִיאוֹ
מִבֵּית הָאֲסוּרִים וְהַחֲזִלָּה וְהַזְקֹן שֶׁהֵן יְכוּלִים לֶאֱכֹל בְּזִית
שׁוֹחֲטִין עָלֶיהֶן עַל כָּלֵן אֵין שׁוֹחֲטִין עָלֶיהֶן בְּפָנֵי עֲצָמָן
שֶׁמָּא יָבִיאוּ אֶת הַפֶּסַח לִידֵי פֶסוּל לְפִכְךָ אִם אִירַע בָּהֶן
פֶּסוּל פְּטוּרִים מִלַּעֲשׂוֹת פֶּסַח שְׁנֵי חוּץ מִן הַמִּפְקֹחַ בַּגֵּל
שֶׁהוּא טָמֵא מִתְּחִלָּתוֹ:

ז' אֵין שׁוֹחֲטִין אֶת הַפֶּסַח עַל הַיָּחִיד דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי
יוֹסִי מֵתִיר אֶפִּילוֹ חֲבוּרָה שֶׁל מֵאָה שֶׁהֵן יְכוּלִים לֶאֱכֹל
כְּזִית אֵין שׁוֹחֲטִין עָלֶיהֶן וְאֵין עוֹשִׂין חֲבוּרַת נָשִׁים וְעֶבְדִּים
וּקְטָנִים:

ח' אוֹנֵן טוֹבֵל וְאוֹכֵל אֶת פֶּסַחוֹ לְעֶרֶב אֲבָל לֹא בִקְדָשִׁים
הַשּׁוֹמֵעַ עַל מִתּוֹ וְהַמִּלְקֹט לוֹ עֲצָמוֹת טוֹבֵל וְאוֹכֵל
בִּקְדָשִׁים גֵּר שֶׁנִּתְּגַר בְּעֶרֶב פֶּסַח בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים
טוֹבֵל וְאוֹכֵל אֶת פֶּסַחוֹ לְעֶרֶב וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים הַפּוֹרֵשׁ
מִן הָעֶרְלָה כְּפּוֹרֵשׁ מִן הַקֶּבֶר:

פרק ט

מי שהיה טמא או בדרך רחוקה ולא עשה את הראשון.
יעשה את השני. שגג או נאנס. ולא עשה את
הראשון. יעשה את השני. אם כן למה נאמר טמא או
שהיה בדרך רחוקה. שאלו פטורין מהכרת. ואלו חייבים
בהכרת:

^ב איזו היא דרך רחוקה. מן המודיעים ולחוג. וכמדתה
לכל רוח. דברי רבי עקיבא. רבי אליעזר אומר מאסקופת
העזרה ולחוג. אמר רבי יוסי לפיכך נקוד על ה'. לומר לא
מפני שרחוקה ודאי אלא מאסקופת העזרה ולחוג:

^ג מה בין פסח ראשון לשני. הראשון אסור בבל יראה ובל
ימצא. והשני מצה וחמץ עמו בבית. הראשון טעון הלל
באכילתו. והשני אינו טעון הלל באכילתו. זה וזה טעונין
הלל בעשייתו. ונאכלין צלי על מצות ומרורים ודוחין את
השבת:

^ד הפסח שבא בטמאה. לא יאכלו ממנו זבין וזבות. נדות
ויולדות. ואם אכלו. פטורים מהכרת. רבי אליעזר פוטר
אף על ביאת מקדש:

^ה מה בין פסח מצרים לפסח דורות. פסח מצרים מקחו
מבעשור. וטעון הזאה באגדת אזוב. על המשקוף ועל

שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת · וְנֶאֱכָל בַּחֲפִזּוֹן בְּלִילָה אַחַת · וּפֶסַח דְּוָרוֹת
נוֹהֵג כָּל שַׁבָּעָה:

י אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻעַ שְׁמַעְתִּי שֶׁתְּמוּרַת הַפֶּסַח קָרִיבָה ·
וּתְמוּרַת הַפֶּסַח אֵינָה קָרִיבָה וְאֵין לִי לִפְרֹשׁ · אָמַר רַבִּי
עֲקִיבָא אֲנִי אֶפְרֹשׁ · הַפֶּסַח שֶׁנִּמְצָא קוֹדֵם שְׁחִיטַת הַפֶּסַח ·
יֵרָעָה עַד שִׁסְתָּאב · וַיִּמָּכֵר · וַיִּקַּח בְּדָמָיו שְׁלָמִים · וְכֵן
תְּמוּרָתוֹ · אַחֲרֵי שְׁחִיטַת הַפֶּסַח קָרִב שְׁלָמִים · וְכֵן תְּמוּרָתוֹ:

י הַמִּפְרִישׁ נִקְבָּה לִפְסָחוֹ · אוֹ זָכָר בֶּן שְׁתֵּי שָׁנִים יֵרָעָה עַד
שִׁסְתָּאב · וַיִּמָּכֵר וַיִּפְלוּ דָמָיו לַנִּדְבָה · הַמִּפְרִישׁ פֶּסָחוֹ וּמֵת ·
לֹא יִבְיָאֲנוּ בָנוּ אַחֲרָיו לְשֵׁם פֶּסַח · אֶלָּא לְשֵׁם שְׁלָמִים:

י"ה הַפֶּסַח שֶׁנִּתְעַרַב בַּזְבָּחִים · כֵּלֶן יֵרָעוּ עַד שִׁסְתָּאב ·
וַיִּמָּכְרוּ · וַיָּבִיאוּ בְּדָמֵי הַיָּפָה שְׁבָהֶן מִמֵּין זֶה · וּבְדָמֵי הַיָּפָה
שְׁבָהֶן מִמֵּין זֶה · וַיִּפְסִיד הַמוֹתֵר מִבֵּיתוֹ · נִתְעַרַב בְּבִכּוּרוֹת ·
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר אִם חֲבוּרַת כֹּהֲנִים יֹאכְלוּ:

ט חֲבוּרָה שֶׁאֲבָדָה פֶּסָחָהּ וְאָמְרָה לְאַחַד · צֵא וּבִקֵּשׁ
וּשְׁחוּט עָלֵינוּ · וְהִלֵּךְ וּמָצָא וּשְׁחַט · וְהֵם לִקְחוּ וּשְׁחֲטוּ ·
אִם שָׁלוּ נִשְׁחַט רֹאשׁוֹן הוּא אוֹכֵל מִשְׁלוֹ · וְהֵם אוֹכְלִים
עִמּוֹ מִשְׁלוֹ · וְאִם שָׁלְהֵן נִשְׁחַט רֹאשׁוֹן הֵם אוֹכְלִין מִשְׁלֵהֶן ·
וְהוּא אוֹכֵל מִשְׁלוֹ · וְאִם אֵין יָדוּעַ אִיזָה מֵהֶם נִשְׁחַט
רֹאשׁוֹן · אוֹ שֶׁשְׁחֲטוּ שְׁנֵיהֶם כְּאַחַד · הוּא אוֹכֵל מִשְׁלוֹ · וְהֵם
אֵינָם אוֹכְלִים עִמּוֹ · וְשָׁלְהֵן יֵצֵא לְבֵית הַשְּׂרִיפָה · וּפְטוּרִין
מִלַּעֲשׂוֹת פֶּסַח שְׁנִי · אָמַר לֵהֶן אִם אַחֲרָתִי צֵאוּ וּשְׁחֲטוּ

עָלֵי הַלֵּךְ וּמִצָּא וְשַׁחַט וְהֵן לִקְחוּ וְשַׁחֲטוּ. אִם שָׁלְהֵן
נִשְׁחַט רֹאשׁוֹן. הֵם אוֹכְלִין מִשְׁלֵהֵן. וְהוּא אוֹכֵל עִמָּהֶן. וְאִם
שָׁלוּ נִשְׁחַט רֹאשׁוֹן. הוּא אוֹכֵל מִשְׁלוֹ. וְהֵן אוֹכְלִין מִשְׁלֵהֵן.
וְאִם אֵין יָדוּעַ אֵיזָה מֵהֶם נִשְׁחַט רֹאשׁוֹן. אוֹ שֶׁשַּׁחֲטוּ
שְׁנֵיהֶם בְּאַחַד. הֵן אוֹכְלִין מִשְׁלֵהֵן. וְהוּא אֵינוֹ אוֹכֵל עִמָּהֶן.
וְשָׁלוּ יֵצֵא לְבֵית הַשְּׂרֵפָה. וּפְטוֹר מִלַּעֲשׂוֹת פֶּסַח שְׁנֵי אָמַר
לָהֶן וְאָמְרוּ לוֹ. אוֹכְלִים בָּלָם מִן הָרֹאשׁוֹן. וְאִם אֵין יָדוּעַ
אֵיזָה מֵהֶם נִשְׁחַט רֹאשׁוֹן. שְׁנֵיהֶן יוֹצְאִין לְבֵית הַשְּׂרֵפָה.
לֹא אָמַר לָהֶן. וְלֹא אָמְרוּ לוֹ. אֵינָן אַחֲרָאִין זֶה לָזֶה:

שְׁתֵּי חֲבוּרוֹת שֶׁנִּתְעַרְבוּ פְּסָחֵיהֶן. אֵלּוּ מוֹשְׁכִין לָהֶן אַחַד.
וְאֵלּוּ מוֹשְׁכִין לָהֶן אַחַד. אַחַד מֵאֵלּוּ בָּא לוֹ אֶצֶל אֵלּוּ. וְאַחַד
מֵאֵלּוּ בָּא לוֹ אֶצֶל אֵלּוּ. וְכֵךְ הֵם אוֹמְרִים. אִם שָׁלְנוּ הוּא
הַפֶּסַח הַזֶּה. יָדִיד מְשׁוּכּוֹת מִשְׁלָךְ. וְנִמְנִית עַל שָׁלְנוּ. וְאִם
שָׁלָךְ הוּא הַפֶּסַח הַזֶּה. יָדִינוּ מְשׁוּכּוֹת מִשְׁלְנוּ וְנִמְנִינוּ עַל
שָׁלָךְ. וְכֵן חֲמֵשׁ חֲבוּרוֹת שֶׁל חֲמֵשֶׁה חֲמֵשֶׁה וְשֶׁל עֶשְׂרֶה
עֶשְׂרֶה. מוֹשְׁכִין לָהֶן אַחַד מִכָּל חֲבוּרָה וְחֲבוּרָה. וְכֵן הֵם
אוֹמְרִים:

שְׁנַיִם שֶׁנִּתְעַרְבוּ פְּסָחֵיהֶם. זֶה מוֹשֵׁךְ לוֹ אַחַד. וְזֶה מוֹשֵׁךְ
לוֹ אַחַד. זֶה מִמֶּנָּה עִמּוֹ אַחַד מִן הַשּׁוֹק וְזֶה מִמֶּנָּה עִמּוֹ
אַחַד מִן הַשּׁוֹק. זֶה בָּא אֶצֶל זֶה. וְזֶה בָּא אֶצֶל זֶה. וְכֵךְ
הֵם אוֹמְרִים. אִם שָׁלִי הוּא פֶּסַח זֶה. יָדִיד מְשׁוּכּוֹת מִשְׁלָךְ
וְנִמְנִית עַל שָׁלִי. וְאִם שָׁלָךְ הוּא פֶּסַח זֶה. יָדִי מְשׁוּכּוֹת
מִשְׁלִי וְנִמְנִיתִי עַל שָׁלָךְ:

פרק י

עֲרֵבִי פֶסְחִים סְמוּד לְמִנְחָה. לֹא יֹאכַל אָדָם עַד
שֶׁתַּחֲשֹׁד. וְאִפִּילוּ עָנִי שְׁבִי־שְׂרָאֵל לֹא יֹאכַל עַד
שִׁישֵׁב. וְלֹא יִפְחֲתוּ לוֹ מֵאַרְבַּע כּוֹסוֹת שֶׁל יַיִן. וְאִפִּילוּ מִן
הַתִּמְחֹוִי:

ב' מִזְגוּ לוֹ כּוֹס רֵאשׁוֹן. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים מְבַרֵךְ עַל הַיּוֹם.
וְאַחֵר כֶּךָ מְבַרֵךְ עַל הַיַּיִן. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים מְבַרֵךְ עַל
הַיַּיִן. וְאַחֵר כֶּךָ מְבַרֵךְ עַל הַיּוֹם:

ג' הֵבִיאוּ לִפְנֵיוּ מִטְבֵּל בַּחֲזָרָת עַד שֶׁמִּגִּיעַ לְפִרְפֹּרֶת הַפֶּת.
הֵבִיאוּ לִפְנֵי מִצָּה וַחֲזָרָת וַחֲרוֹסֶת וּשְׁנֵי תַבְשִׁילִין. אֵף עַל
פִּי שְׁאִין חֲרוֹסֶת מִצָּה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בַּר צְדוֹק אוֹמֵר מִצָּה.
וּבִמְקָדָשׁ הָיוּ מְבִיאִים לִפְנֵיוּ גּוֹפּוֹ שֶׁל פֶּסַח:

ד' מִזְגוּ לוֹ כּוֹס שֵׁנִי. וְכֹאֵן הֵבֵן שׁוֹאֵל אָבִיו. וְאִם אֵין דַּעַת
בִּבֶן אָבִיו מִלְמָדוֹ. מָה נִשְׁתַּנָּה הַלֵּילָה הַזֶּה מִכָּל הַלֵּילוֹת.
שֶׁבְּכָל הַלֵּילוֹת אָנוּ אוֹכְלִין חֶמֶץ וּמִצָּה. הַלֵּילָה הַזֶּה כָּלוּ
מִצָּה. שֶׁבְּכָל הַלֵּילוֹת אָנוּ אוֹכְלִין שְׂאֵר יִרְקוֹת. הַלֵּילָה
הַזֶּה מְרוֹר. שֶׁבְּכָל הַלֵּילוֹת אָנוּ אוֹכְלִין בֶּשֶׂר צָלִי שְׁלֹק
וּמִבְשָׁל. הַלֵּילָה הַזֶּה כָּלוּ צָלִי. שֶׁבְּכָל הַלֵּילוֹת אָנוּ מְטַבִּילִין
פֶּעַם אַחַת. הַלֵּילָה הַזֶּה שְׁתֵּי פְעָמִים. וְלִפִּי דַעַתוֹ שֶׁל בֶּן.
אָבִיו מִלְמָדוֹ. מִתְחִיל בְּגִנוּת וּמְסִים בְּשֶׁבַח. וְדוֹרֵשׁ מֵאַרְמִי
אוֹבֵד אָבִי. עַד שִׁיגְמוֹר כָּל הַפְּרָשָׁה כְּלָה:

ה רבן גמליאל היה אומר כל שלא אמר שלשה דברים אלו בפסח לא יצא ידי חובתו ואלו הן פסח מצה ומרור פסח על שום שפסח המקום על בתי אבותינו במצרים מצה על שום שנגאלו אבותינו ממצרים מרור על שום שמררו המצרים את חיי אבותינו במצרים בכל דוד ודוד חייב אדם לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים שנאמר והגדת לבנך ביום ההוא לאמר בעבור זה עשה יי לי בצאתי ממצרים לפיכך אנחנו חייבין להודות להלל לשבח לפאר לרומם להדר לברך לעלה ולקלס למי שעשה לאבותינו ולנו את כל הנסים האלו הוציאנו מעבדות לחרות מיגון לשמחה ומשעבוד לגאולה ונאמר לפניו הללויה:

י עד היכן הוא אומר בית שמאי אומרים עד אם הבנים שמחה ובית הלל אומרים עד חלמיש למעינו מים וחותם בגאולה רבי טרפון אומר אשר גאלנו וגאל את אבותינו ממצרים ואינו חותם רבי עקיבא אומר כן יי אלהינו ואלהי אבותינו יגיענו למועדים ולרגלים אחרים הבאים לקראתנו לשלום שמחים בבגין עירך וששים בעבודתך ונאכל שם מן הזבחים ומן הפסחים וכולי עד ברוך אתה יי גאל ישראל:

י מזגנו לו כוס שלישי מברך על מזונו רביעי גומר עליו את ההלל ואומר עליו ברכת השיר בין הכוסות הללו אם רוצה לשותות ישתה בין שלישי לרביעי לא ישתה:

ח אין מפטירין אחר הפסח אפיקמן יישנו מקצתן יאכלו.
כלן לא יאכלו רבי יוסי אומר נתנמןמו יאכלו נרדמו.
לא יאכלו:

ט הפסח אחר חצות מטמא את הידים הפגול והנותר
מטמאין את הידים ברך ברבת הפסח פטר את של
זבח ברך את של זבח לא פטר את של פסח דברי
רבי ישמעאל רבי עקיבא אומר לא זו פוטרת זו ולא
זו פוטרת זו: סליק

מסכת חגיגה

פרק א

הַכֹּל חַיִּיבִים בְּרֵאִיָּהּ. חוּץ מִחֶרֶשׁ שׁוֹטֵה וְקָטָן. וְטוֹמְטוֹם
וְאַנְדְּרוֹגִינוֹס. וְנָשִׁים וְעֶבְדִּים שְׂאִינָם מְשׁוּחָרְרִים.
הַחֲגֵר. וְהַסּוּמָא. וְהַחֹלֶה וְהַזֶּקֶן. וּמִי שְׂאִינוֹ יָכוֹל לַעֲלוֹת
בְּרִגְלָיו. אִיזְהוּ קָטָן. כָּל שְׂאִינוֹ יָכוֹל לָרֻכּוֹב עַל כְּתָפָיו שֶׁל
אָבִיו. וְלַעֲלוֹת מִירוּשָׁלַיִם לְהָר הַבַּיִת. דְּבָרֵי בֵּית שְׁמַאי.
וּבֵית הַלֵּל אֹמְרִים כָּל שְׂאִינוֹ יָכוֹל לֶאֱחֹז בִּידּוֹ שֶׁל אָבִיו.
וְלַעֲלוֹת מִירוּשָׁלַיִם לְהָר הַבַּיִת. שֶׁנֶּאֱמַר שְׁלֹשׁ רִגְלִים:

מסכת יום טוב

פרק א

ביצה שְׁנוּלָדָה בְּיוֹם טוֹב: בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים תֹּאכֵל.
וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים לֹא תֹאכֵל. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים
שְׂאֹר בְּכִזִּית. וְחֻמֵּץ בְּכַבּוֹתֶת. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים זֶה וְזֶה
בְּכִזִּית:

^ב הַשּׁוֹחֵט חֵיהּ וְעוֹף בְּיוֹם טוֹב. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים יַחְפוֹר
בְּדָקָר וַיִּכְסֶּה. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים לֹא יִשְׁחוּט אֶלָּא אִם כֵּן
הָיָה לוֹ עֶפֶר מוֹכֵן מִבְּעוֹד יוֹם. וּמוֹדִים שְׁאֵם שְׁחַט שְׂיַחְפוֹר
בְּדָקָר וַיִּכְסֶּה. שְׂאֶפֶר כִּירָה מוֹכֵן הוּא:

^ג בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים אֵין מוֹלִיכִין אֶת הַסֵּלֶם מִשּׁוּבָּךְ
לְשּׁוּבָּךְ. אָבֵל מִטְּהוּ מַחְלוּן לְחֻלּוֹן. וּבֵית הֵלֵל מַתִּירִין. בֵּית
שְׁמַאי אוֹמְרִים לֹא יִטּוֹל אֶלָּא אִם כֵּן נִעְנַע מִבְּעוֹד יוֹם.
וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים עוֹמֵד וְאוֹמֵר. זֶה וְזֶה אֲנִי נוֹטֵל:

^ד זְמַן שְׁחוֹרִים וּמִצָּא לְבָנִים. לְבָנִים וּמִצָּא שְׁחוֹרִים. שְׁנַיִם
וּמִצָּא שְׁלֹשָׁה. אֲסוּרִין. שְׁלֹשָׁה וּמִצָּא שְׁנַיִם. מוֹתָרִים.
בְּתוֹךְ הַקֵּן וּמִצָּא לִפְנֵי הַקֵּן. אֲסוּרִים. וְאִם אֵין שֵׁם אֶלָּא
הֵם. הָרִי אֵלּוּ מוֹתָרִים:

^ה בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים אֵין מְסַלְקִין אֶת הַתְּרִיסִין בְּיוֹם טוֹב.
וּבֵית הֵלֵל מַתִּירִין אִף לְהַחְזִיר. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים אֵין
נוֹטְלִין אֶת הָעֲלִי לְקַצֵּב עָלָיו בְּשֶׁר וּבֵית הֵלֵל מַתִּירִין. בֵּית

שְׁמַאי אוֹמְרִים אֵין נוֹתְנִין אֶת הָעוֹר לִפְנֵי הַדָּרְסָן. וְלֹא יִגְבִּיהֶנוּ אֲלָא אִם כֵּן יֵשׁ עִמּוֹ כְּזִית בְּשָׂר. וּבֵית הֵלֵל מְתִירִין. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים אֵין מוֹצִיאִין לֹא אֶת הַקֶּטֶן. וְלֹא אֶת הַלּוֹלֵב. וְלֹא אֶת סֵפֶר תּוֹרָה לְרִשּׁוֹת הָרַבִּים. וּבֵית הֵלֵל מְתִירִין:

י בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים אֵין מוֹלִיכִין חֵלָה וּמִתְּנוֹת לִכְהֵן בְּיוֹם טוֹב. בֵּין שֶׁהוֹרְמוּ מֵאֶמֶשׁ. בֵּין שֶׁהוֹרְמוּ מֵהַיּוֹם. וּבֵית הֵלֵל מְתִירִין. אָמְרוּ לָהֶם בֵּית שְׁמַאי גִּזְרָה שְׂוֵה. חֵלָה וּמִתְּנוֹת. מִתְּנָה לִכְהֵן. וּתְרוּמָה מִתְּנָה לִכְהֵן. כָּשֶׁם שֶׁאֵין מוֹלִיכִין אֶת הַתְּרוּמָה. כֵּךְ אֵין מוֹלִיכִין אֶת הַמִּתְּנוֹת. אָמְרוּ לָהֶם בֵּית הֵלֵל. לֹא. אִם אֲמַרְתֶּם בַּתְּרוּמָה שֶׁאֵינוּ זָכָאִי בַּהֲרַמְתָּהּ. תֹּאמְרוּ בַּמִּתְּנוֹת שֶׁזָּכָאִי בַּהֲרַמְתֶּן:

י בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים. תְּבַלִּין גְּדוּכִין בְּמִדּוּךְ שֶׁל עֵץ. וְהַמֶּלֶח בַּפֶּךָ וּבְעֵץ הַפְּרוֹר. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים. תְּבַלִּין גְּדוּכִין כְּדֶרֶכְךָן בְּמִדּוּךְ שֶׁל אָבֶן וְהַמֶּלֶח בְּמִדּוּךְ שֶׁל עֵץ:

י"ה הַבּוֹרֵר קִטְנִית בְּיוֹם טוֹב. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים בּוֹרֵר אֶכָּל וְאֶכָּל. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים בּוֹרֵר כְּדֶרֶכְךָ בְּחִיקוֹ. בְּקִנּוֹן וּבִתְמַחוּי. אֶבֶל לֹא בְּטַבָּלָא. וְלֹא בְּנֶפֶח. וְלֹא בְּכִבְרָה. רַבֵּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר אֵף מִדִּיחַ וְשׁוֹלָה:

ט בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים אֵין מְשַׁלְחִין בְּיוֹם טוֹב אֲלָא מִנּוֹת. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים מְשַׁלְחִין בְּהֶמָּה חַיָּה וְעוֹף בֵּין חַיִּין בֵּין

שְׁחוּטִין מְשַׁלְחִין יֵינוֹת שְׁמָנִים וְסֻלָּתוֹת וְקִטְנִיּוֹת אָבֵל לֹא
תְּבוּאָה וְרֹבִי שְׁמֵעוֹן מִתִּיר בְּתִבּוּאָה:

י' מְשַׁלְחִין כָּלִים בֵּין תְּפוּרִין בֵּין שְׂאִינָן תְּפוּרִין וְאִף עַל
פִּי שֵׁשׁ בָּהֶן כָּלָאִים וְהֵן לְצוּרֶךְ הַמוֹעֵד אָבֵל לֹא סִגְדָל
הַמִּסְמָר וְלֹא מִנְעָל שְׂאִינָן תְּפוּרִין רֹבִי יְהוּדָה אוֹמֵר אִף
לֹא מִנְעָל לָבָן מִפְּנֵי שְׁצָרִיד אוֹמֵן זֶה הַכָּלָל כָּל שְׁנֵאוֹתֵינוּ
בּו בְּיוֹם טוֹב מְשַׁלְחִין אוֹתוֹ:

פרק ב

יוֹם טוֹב שֶׁחָל לַהֲיוֹת עֶרֶב שַׁבָּת לֹא יִבָּשֶׁל אָדָם בְּתַחֲלָה
מִיּוֹם טוֹב לְשַׁבָּת אָבֵל מִבָּשֶׁל הוּא לְיוֹם טוֹב וְאִם
הוֹתִיר הוֹתִיר לְשַׁבָּת וְעוֹשֶׂה תְּבַשִּׁיל מִעֶרֶב יוֹם טוֹב
וְסוּמָךְ עָלָיו לְשַׁבָּת בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים שְׁנֵי תְּבַשִּׁילִין
וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים תְּבַשִּׁיל אֶחָד וְשׁוּין בְּדָג וּבִיצָה שְׁעָלָיו
שֶׁהֵן שְׁנֵי תְּבַשִּׁילִין אֶכְלוּ אוֹ שְׁנַאֲבָד לֹא יִבָּשֶׁל עָלָיו
בְּתַחֲלָה וְאִם שִׁיר מִמֶּנּוּ כָּל שֶׁהוּא סוּמָךְ עָלָיו לְשַׁבָּת:

ב' חָל לַהֲיוֹת אַחֵר שַׁבָּת בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים מִטְבִּילִין אֶת
הַכֹּל מִלִּפְנֵי שַׁבָּת וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים כָּלִים מִלִּפְנֵי הַשַּׁבָּת
וְאָדָם בְּשַׁבָּת:

ג' וְשׁוּין שְׁמִשְׁקִין אֶת הַמֵּים בְּכָלִי אֶבֶן לְטַהֲרָן אָבֵל לֹא
מִטְבִּילִין וּמִטְבִּילִין מִגֵּב לִגֵּב וּמִחֲבוּרָה לְחֲבוּרָה:

ד בית שמאי אומרים מביאין שלמים ואין סומכין עליהם.
אבל לא עולות ובית הלל אומרים מביאין שלמים ועולות
וסומכין עליהן:

ה בית שמאי אומרים לא יחם אדם חמין לרגליו אלא אם
כן ראויין לשתייה ובית הלל מתירין עושה אדם מדורה
ומתחמם כנגדה:

ו שלשה דברים רבן גמליאל מחמיר בדברי בית שמאי.
אין טומנין את החמין מיום טוב לשבת ואין זוקפין את
המנוחה ביום טוב ואין אופין פתין גריצין אלא רקיקין.
אמר רבן גמליאל מימיהן של בית אבא לא היו אופין
פתין גריצין אלא רקיקין אמרו לו מה נעשה לבית אביך
שהיו מחמירין על עצמן ומקילין לכל ישראל להיות אופין
פתין גריצין וחורין:

ז אף הוא אמר שלשה דברים להקל מכבדים בין
המטות ומניחין את המגמר ביום טוב ועושין גדי מקלס
בלילי פסחים וחכמים אוסרין:

ח שלשה דברים רבי אלעזר בן עזריה מתיר וחכמים
אוסרין פרתו יוצאה ברצועה שבין קרניה ומקרדין את
הבהמה ביום טוב ושוחקין את הפלפלין ברחים שלהם.
רבי יהודה אומר אין מקרדין את הבהמה ביום טוב
מפני שעושה חבורה אבל מקרצפין וחכמים אומרים
אין מקרדין אף לא מקרצפין:

^ט הַרְחִים שֶׁל פִּלְפְּלִין טִמְאָה מְשֻׁם שְׁלֹשָׁה כָּלִים מְשֻׁם כָּלִי קַבּוּל וּמְשֻׁם כָּלִי מִתְכַּת וּמְשֻׁם כָּלִי כְּבֶרֶה:

^י הַעֲגָלָה שֶׁל קָטָן טִמְאָה מִדֶּרֶס וְנִטְלָת בְּשִׁבְתָּ וְאִינָה נִגְרָרֶת אֶלָּא עַל גְּבִי כָּלִים רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר כָּל הַכָּלִים אֵין נִגְרָרִים חוּץ מִן הַעֲגָלָה מִפְּנֵי שֶׁהִיא כּוֹבֶשֶׁת:

פרק ג

אֵין צָדִין דָּגִים מִן הַבִּיבְרִים בְּיוֹם טוֹב וְאֵין נוֹתֵנִין לַפְּנִיָּהֶם מְזֻנּוֹת אֲבָל צָדִין חִיָּה וְעוֹף מִן הַבִּיבְרִין וְנוֹתֵנִים לַפְּנִיָּהֶם מְזֻנּוֹת רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר לֹא כָּל הַבִּיבְרִין שְׁוִין זֶה הַכָּלָל כָּל הַמַּחְסֵר צִידָה אָסוּר וְשְׂאִינוּ מַחְסֵר צִידָה מוֹתֵר:

^ב מְצוּדוֹת חִיָּה וְעוֹף וְדָגִים שֶׁעָשְׂאָן מִעֶרֶב יוֹם טוֹב לֹא יִטּוֹל מִהֵן בְּיוֹם טוֹב אֶלָּא אִם כֵּן יוֹדֵעַ שֶׁנֶּצְדוּ מִעֶרֶב יוֹם טוֹב וּמַעֲשֶׂה בְּגוֹי אֶחָד שֶׁהֵבִיא דָּגִים לְרַבֵּן גַּמְלִיאֵל וְאָמַר מוֹתֵרִין הֵן אֶלָּא שֶׁאֵין רְצוֹנִי לְקַבֵּל הֵימָנוּ:

^ג בַּהֲמָה מְסֻכָּנָתָ לֹא יִשְׁחוּט אֶלָּא אִם כֵּן יֵשׁ שֶׁהוּא בְּיוֹם לֶאֱכֹל מִמֶּנּוּ כִּזְיֹת צָלִי רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר אֶפִּילוּ כִּזְיֹת חִי מִבֵּית טְבִיחָתָהּ שְׁחָטָהּ בְּשָׂדֶה לֹא יִבְאָנָה בַּמּוֹט וּבַמּוֹטָה אֲבָל מִבֵּית בִּידוֹ אֲבָרִים אֲבָרִים:

^ד בְּכוֹר שֶׁנֶּפֶל לְבוֹר רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר יֵרֵד מִמָּחָה וְיִרְאָה אִם יֵשׁ בּוֹ מוֹם יַעֲלֶה וְיִשְׁחוּט וְאִם לֹא יֵשׁ בּוֹ מוֹם יֵשְׁחוּט רַבִּי

שִׁמְעוֹן אוֹמֵר כָּל שָׂאִין מוֹמֵז נֶכֶד מִבְּעוֹד יוֹם אֵין זֶה מִן
הַמוֹכֵן:

ה' בְּהֵמָה שְׁמִתָּה לֹא יִזְזֶנָּה מִמְּקוֹמָהּ וּמַעֲשֶׂה וְשֹׂאֲלוֹ
אֶת רַבִּי טְרַפּוֹן עָלֶיהָ וְעַל הַחֲלָה שֶׁנִּטְמָאָה וְנִכְנָס לְבֵית
הַמִּדְרָשׁ וְשֹׂאֲלֵי וְאֹמְרוֹ לוֹ לֹא יִזְזִים מִמְּקוֹמָם:

י' אֵין נִמְנִין עַל הַבְּהֵמָה לְכַתְּחֵלָה בְּיוֹם טוֹב אֲבָל נִמְנִין
עָלֶיהָ מִעֶרֶב יוֹם טוֹב וְשׁוֹחֲטִין וּמַחֲלִקִין בֵּינֵיהֶן רַבִּי יְהוּדָה
אוֹמֵר שׁוֹקֵל אָדָם בְּשָׂר כְּנֶגֶד הַכָּלִי אוֹ כְּנֶגֶד הַקּוֹפִיץ
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים אֵין מִשְׁגִּיחִין בְּכַף מֵאֲזָנִים כָּל עֶקֶר:

י' אֵין מִשְׁחִיזִין אֶת הַסֶּכֶן בְּיוֹם טוֹב אֲבָל מְשִׂיאָה עַל גִּבִּי
חֲבֵרְתָּהּ לֹא יֹאמֵר אָדָם לְטַבַּח שְׁקוֹל לִי בְּדִינָר בְּשָׂר
אֲבָל שׁוֹחֲט וּמַחֲלִקִין בֵּינֵיהֶן:

י"א אוֹמֵר אָדָם לְחֲבִירוֹ מֵלֹא לִי כָּלִי זֶה אֲבָל לֹא בְּמִדָּה רַבִּי
יְהוּדָה אוֹמֵר אִם הָיָה כָּלִי שֶׁל מִדָּה לֹא יִמְלֹאֵנוּ מַעֲשֶׂה
בְּאַבָּא שָׂאוֹל בֶּן בְּטָנִית שֶׁהָיָה מִמֵּלֵא מְדוּתָיו מִעֶרֶב יוֹם
טוֹב וְנוֹתֵנָן לְלִקּוּחוֹת בְּיוֹם טוֹב אַבָּא שָׂאוֹל אוֹמֵר אֶף
בְּמוֹעֵד עוֹשֶׂה כֵּן (מִפְּנֵי בְּרוּרֵי הַמִּדּוֹת) וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים
אֶף בַּחֹל עוֹשֶׂה כֵּן מִפְּנֵי מִצּוֹי הַמִּדּוֹת הוֹלִיךְ אָדָם אֲצֵל
חֲנוּנֵי הָרָגִל אֲצֵלוֹ וְאוֹמֵר לוֹ תֵּן לִי בִיעִים וְאַגְזוּזִים בְּמִנְיִן
שֶׁכֵּן דֶּרֶךְ בַּעַל הַבַּיִת לִהְיוֹת מוֹנֶה בַּתּוֹךְ בֵּיתוֹ:

פרק ד

הַמְּבִיא כִּדֵּי יֵזֶן מִמָּקוֹם לְמָקוֹם. לֹא יָבִיאֻם בְּסֵל וּבִקְפָּה.
 אֲבָל מְבִיא הוּא עַל כֶּתֶפוֹ. אוֹ לִפְנֵיו. וְכֵן הַמּוֹלִיד
 אֶת הַתֵּבֶן. לֹא יַפְשִׁיל אֶת הַקֶּפֶה לְאַחֲרָיו. אֲבָל מְבִיאָהּ
 הוּא בִידּוֹ. וּמִתְחִילִין בְּעֶרְמַת הַתֵּבֶן. אֲבָל לֹא בְּעֵצִים
 שֶׁבִּמְקַצָּה:

ב אין נוטלין עצים מן הסכה. אלא מן הסמוך לה. מביאין
 עצים מן השדה מן המכנס. ומן הקרפף אפילו מן המפזר.
 איזהו קרפף כל שסמוך לעיר. דברי רבי יהודה. רבי
 יוסי אומר כל שנכנסין לו בפותחת. ואפילו בתוך תחום
 שבת:

ג אין מבקעין עצים לא מן הקורות. ולא מן הקורה
 שנשברה ביום טוב. ואין מבקעין לא בקרדום ולא
 במגרה ולא במגל אלא בקופיץ. בית שהוא מלא פירות.
 סתום ונפחת. נוטל ממקום הפחת. רבי מאיר אומר אף
 פוחת לכתחלה ונוטל:

ד אין פוחתין את הנר מפני שהוא עושה כלי. ואין עושין
 פחמין (ביום טוב). ואין חותכין את הפתילה לשנים. רבי
 יהודה אומר חותכה באור (לשתי גרות):

ה אין שוברין את הקרס. ואין חותכין הנר לצלות בו
 מליח. ואין גורפין תנור וכירים. אבל מכבשין. ואין מקיפין

שְׁתֵּי חֲבִיּוֹת לְשָׁפוֹת עָלֶיהֶן אֶת הַקְּדֵרָה: וְאִין סוּמְכִין אֶת
הַקְּדֵרָה בְּבִקְעָתָהּ וְכֵן בְּדִלְתָּהּ: וְאִין מְנַהֲיִין אֶת הַבְּהֵמָה
בְּמִקְלָ בַּיּוֹם טוֹב: רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן שָׁמְעוֹן מְתִיר:

י רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר נוֹטֵל אָדָם קֶסֶם מִשְׁלָפְנֵיו: לַחֲצוֹץ בּוֹ
שְׁנָיו: וּמִגִּבַּב מִן הַחֲצֵר וּמִדְּלִיק: שְׁכָל מָה שֶׁבַחֲצֵר מוֹכֵן
הוּא: וְחֲכָמִים אוֹמְרִים מִגִּבַּב מִשְׁלָפְנֵיו וּמִדְּלִיק:

י אִין מוֹצִיאִין מִן הָאוֹר לֹא מִן הָעֵצִים: וְלֹא מִן הָאֲבָנִים: וְלֹא
מִן הָעֶפֶר: וְלֹא מִן הַמֵּיִם: (וְלֹא מִן הָרֶעָפִים:) וְאִין מְלַבְּנִין
אֶת הָרֶעָפִים לְעִלּוֹת עָלֶיהֶן: וְעוֹד אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר עוֹמֵד
אָדָם עַל הַמִּקְצָה עָרֵב שַׁבָּת בְּשִׁבְיעִית: וְאוֹמֵר מִכָּאן אֲנִי
אוֹכֵל לְמַחֲרָה: וְחֲכָמִים אוֹמְרִים עַד שִׁירְשׁוֹם: וְיֹאמַר מִכָּאן
וְעַד כָּאן:

פרק ה

מִשְׁיָלִין פִּירוֹת דֶּרֶךְ אֶרְבָּה בַּיּוֹם טוֹב: אֲבָל לֹא בַּשַּׁבָּת:
וּמִכֶּסֶּים פִּירוֹת בְּכָלִים מִפְּנֵי הַדֶּלֶף: וְכֵן כְּדֵי יֵין
וְכְדֵי שֶׁמֶן: וְנוֹתְנִים כָּלִי תַּחַת הַדֶּלֶף בַּשַּׁבָּת:

ב כָּל שְׁחִיבִין עָלָיו מִשּׁוֹם שְׁבוּת: מִשּׁוֹם רְשׁוּת: מִשּׁוֹם
מַצּוֹה: (בַּשַּׁבָּת) חִיִּיבִין עָלָיו בַּיּוֹם טוֹב: וְאֵלּוּ הֵן מִשּׁוֹם
שְׁבוּת: לֹא עוֹלִין בְּאֵילָן: וְלֹא רוֹכְבִין עַל גִּבִּי בַּהֶמָּה: וְלֹא
שָׁטִין עַל פָּנֵי הַמֵּיִם: וְלֹא מְטַפְּחִין: וְלֹא מְסַפְּקִין: וְלֹא
מְרַקְדִין: וְאֵלּוּ הֵן מִשּׁוֹם רְשׁוּת: לֹא דָגִין: וְלֹא מְקַדְּשִׁין: וְלֹא

חולצין. ולא מיבמין. ואלו הן משום מצוה. לא מקדישין.
ולא מעריכין. ולא מחרימין. ולא מגביהין תרומה ומעשר.
כל אלו ביום טוב אמרו. קל וחמר בשבת. אין בין יום טוב
לשבת. אלא אכל נפש בלבד:

ג הבהמה והכלים כרגלי הבעלים. המוסר בהמתו לבגו
או לרועה. הרי אלו כרגלי הבעלים. כלים המיוחדין
לאחד מן האחין שבבית. הרי אלו כרגליו. ושאין מיוחדין
הרי אלו במקום שהולכין:

ד השואל כלי מחבירו מערב יום טוב. כרגלי השואל. ביום
טוב כרגלי המשאיל. האשה ששאלה מחברתה תבלין
ומים ומלח לעסטה. הרי אלו כרגלי שתיהן. רבי יהודה
פוטר במים. מפני שאין בהם ממש:

ה הגחלת כרגלי הבעלים. ושלחבת בכל מקום. גחלת
של הקדש מועלין בה. ושלחבת לא נהנין. ולא מועלין.
(המוציא גחלת לרשות הרבים. חייב. ושלחבת פטור).
בור של יחיד. כרגלי היחיד. ושל אנשי אותה העיר.
כרגלי אנשי אותה העיר. ושל עולי בבל. כרגלי הממלא:

ו מי שהיו פירותיו בעיר אחרת ועירבו בני אותה העיר
להביא אצלם מפירותיו. לא יביאו לו. ואם ערב הוא.
פירותיו כמוהו:

י מי שזמן אצלו אורחים לא יוליכו בידם מנות אלא אם
כן זכה להם מנותיהם מערב יום טוב אין משקין ושוחטין
את המדבריות אבל משקין ושוחטין את הבתיות אלו
הן בתיות הלנות בעיר מדבריות הלנות באפר: סליק

מסכת מועד קטן

יום ח

פרק א

מִשְׁקִין בֵּית הַשְּׁלָחִין בְּמוֹעֵד וּבִשְׁבִיעִית בֵּין מִמַּעַן
שִׁיזָּא בְּתַחֲלָה בֵּין מִמַּעַן שְׁלֹא יֵצֵא בְּתַחֲלָה
אֲבָל אֵין מִשְׁקִין לֹא מִמֵּי הַגְּשָׁמִים וְלֹא מִמֵּי הַקִּילּוֹן וְאֵין
עוֹשִׂין עֲגִיזוֹת לַגָּפְנִים:

ב רַבִּי אֱלֵעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה אוֹמֵר אֵין עוֹשִׂין אֶת הָאֻמָּה
בְּתַחֲלָה בְּמוֹעֵד וּבִשְׁבִיעִית וְחֲכָמִים אוֹמְרִים עוֹשִׂין אֶת
הָאֻמָּה בְּתַחֲלָה בִשְׁבִיעִית וּמִתְקַנִּין אֶת הַמְּקַלְקְלוֹת
בְּמוֹעֵד וּמִתְקַנִּין אֶת קְלָקוּלֵי הַמַּיִם שֶׁבְּרִשּׁוֹת הָרָבִים
וְחוֹטְטִין אוֹתָן וּמִתְקַנִּין אֶת הַדְּרָכִים וְאֶת הַרְחוּבוֹת
וְאֶת מִקְוֹת הַמַּיִם וְעוֹשִׂין כָּל צָרְכֵי הָרָבִים וּמְצַיְנִין אֶת
הַקְּבָרוֹת וְיוֹצְאִין עַל הַכְּלָאִים:

ג רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר מוֹשְׁכִין אֶת הַמַּיִם מֵאֵילָן
לְאֵילָן וּבִלְבָד שְׁלֹא יִשְׁקָה אֶת כָּל הַשְּׂדֵה זֵרַעִים שְׁלֹא
שָׁתוּ לִפְנֵי הַמוֹעֵד לֹא יִשְׁקֶם בְּמוֹעֵד וְחֲכָמִים מַתִּירִין בִּזְהָ
וּבִזְהָ:

ד צָדִין אֶת הָאִישׁוֹת וְאֶת הָעֶכְבְּרִים מִשְׂדֵּה הָאֵילָן וּמִשְׂדֵּה
הַלֶּבֶן שְׁלֹא כְּדַרְכּוֹ בְּמוֹעֵד וּבִשְׁבִיעִית וְחֲכָמִים אוֹמְרִים

משֹׁדָּה הָאֵילָן בְּדֶרְכוֹ. וּמִשְׁדָּה הַלֶּבֶן שְׁלֹא כְּדֶרְכוֹ. וּמִקְרִין
אֶת הַפְּרָצָה בְּמוֹעֵד. וּבִשְׁבִיעִית בּוֹנָה כְּדֶרְכוֹ:

ה' רַבִּי מֵאִיר אֹמֵר רוֹאִין אֶת הַנֶּגְעִים (בַּתְּחִלָּה) לְהַקֵּל.
אֲבָל לֹא לְהַחְמִיר. וְחֻכָּמִים אֹמְרִים לֹא לְהַקֵּל וְלֹא
לְהַחְמִיר. וְעוֹד אָמַר רַבִּי מֵאִיר מְלֻקֵּט אָדָם עֲצָמוֹת אָבִיו
וְאִמּוֹ. מִפְּנֵי שְׁשֻׁמְחָה הִיא לוֹ. רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר אֲבָל הוּא לוֹ.
לֹא יַעֲזוֹר אָדָם עַל מֵתוֹ. וְלֹא יִסְפִּידְנוּ קֹדֶם לְרַגֵּל שְׁלֹשִׁים
יּוֹם:

י' אֵין חוֹפְרִין כּוֹכִין וּקְבָרוֹת בְּמוֹעֵד. אֲבָל מַחְנֻכִּים אֶת
הַכּוֹכִין בְּמוֹעֵד. וְעוֹשִׂין נְבִרְכָּת בְּמוֹעֵד. וְאֶרֶז עִם הַמֵּת
בְּחֶצֶר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹסֵר אֲלֵא אִם כֵּן יֵשׁ עִמּוֹ נְסָרִים:

י' אֵין נוֹשְׂאִין נָשִׁים בְּמוֹעֵד. לֹא בְּתוֹלוֹת. וְלֹא אֲלֻמָּנוֹת.
וְלֹא מִיִּבְמִין מִפְּנֵי שְׁשֻׁמְחָה הִיא לוֹ. אֲבָל מַחְזִיר הוּא
אֶת גְּרוּשָׁתוֹ. וְעוֹשֶׂה אִשָּׁה תְּכַשִּׁיטָהּ בְּמוֹעֵד. רַבִּי יְהוּדָה
אֹמֵר לֹא תִסּוֹד מִפְּנֵי שְׁנוּול הוּא לָהּ:

ח' הַהֲדִיּוֹט תּוֹפֵר כְּדֶרְכוֹ וְהָאוֹמֵן מִכְּלִיב. וּמִסְרָגִין אֶת
הַמִּטּוֹת. רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר (אף) מִמַּתְחִין:

ט' מִעֲמִידִין תִּנּוֹר וְכִירִין וְרִיתִים בְּמוֹעֵד. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר
אֵין מִכְּבִישִׁין אֶת הָרִיתִים בַּתְּחִלָּה:

י' עוֹשִׂין מַעֲקָה לַגַּג וְלַמְרַפֶּסֶת מַעֲשֶׂה הַדִּיּוֹט. אֲבָל לֹא
מַעֲשֶׂה אוֹמֵן. שְׁפִין אֶת הַסִּדְקִין וּמַעְגִּילִין אוֹתָן בְּמַעְגְלָהּ

בֵּיד וּבִרְגֵל. אֲבָל לֹא בַמַּחְלָצִים. הַצִּיר וְהַצִּנּוֹר וְהַקּוֹרָה
וְהַמְנוּעוֹל. וְהַמִּפְתָּח שֶׁנִּשְׁבְּרוּ. מִתְקַנֵּן בְּמוֹעֵד. וּבִלְבָד שֶׁלֹּא
יְכוּיִן מְלֹאכְתּוֹ בְּמוֹעֵד. וְכָל כֶּבֶשׂיִן שֶׁהוּא יָכוֹל לֶאֱכֹל מִהֶן
בְּמוֹעֵד כּוֹבֵשׁן:

פרק ב

מִי שֶׁהִפִּךְ אֶת זִיתוֹ וְאִירְעוֹ אֲבָל אוֹ אֲנָס אוֹ שֶׁהִטְעוּהוּ
פּוֹעֲלִים. טוֹעֵן קוֹרָה רֹאשׁוֹנָה וּמַנִּיחָה לְאַחַר הַמוֹעֵד.
דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר זוּלָּף וְגוֹמֵר וְגַף כְּדָרְכוֹ:

ב וְכֵן מִמִּי שֶׁהִיָּה יֵינוּ בְּתוֹךְ הַבּוֹר וְאִירְעוֹ אֲבָל אוֹ אֲנָס אוֹ
שֶׁהִטְעוּהוּ (פּוֹעֲלִים). זוּלָּף וְגוֹמֵר וְגַף כְּדָרְכוֹ. דְּבָרֵי רַבִּי
יוֹסִי. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר עוֹשֶׂה לוֹ לְמוֹדִים בְּשִׁבִּיל שֶׁלֹּא
יִחְמִיץ:

ג מִכִּנִּיס אָדָם פִּירוּתוֹ מִפְּנֵי הַגָּנָבִים. וְשׂוֹלָה פֶּשְׁתָּנוֹ מִן
הַמִּשְׁרָה בְּשִׁבִּיל שֶׁלֹּא תֵּאָבֵד. וּבִלְבָד שֶׁלֹּא יְכוּיִן אֶת
מְלֹאכְתּוֹ בְּמוֹעֵד. וְכֵלֶן אִם כָּוְנוֹ מְלֹאכְתָּן בְּמוֹעֵד יֵאָבֵדוּ:

ד אֵין לֹזְקִיחַ בְּתִים (אֲבָנִים) עֲבָדִים וּבִהֶמָּה אֵלָּא לְצוּרָךְ
הַמוֹעֵד. אוֹ לְצוּרָךְ הַמוֹכֵר שְׂאִין לוֹ מֵה יֵאֱכָל. אֵין מִפְּנֵין
מִבֵּית לְבֵית. אֲבָל מִפְּנֵה הוּא לְחֻצֵּירוֹ. אֵין מִבִּיאִין כָּלִים
מִבֵּית הָאוֹמֵן. אִם חוֹשֵׁשׁ לָהֶם מִפְּנֵין לְחֻצֵּר אַחֲרָת:

ה מִחֲפִין אֶת הַקְצִיעוֹת בְּקֶשׁ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אֵף
מִעֵבִין. מוֹכְרֵי פִירוֹת כָּסוֹת וְכָלִים. מוֹכְרִים בְּצִנְעָה לְצוּרָךְ

המועד. הצידין והדשוסות והגרוסות עושין בצנעה
לצורך המועד. רבי יוסי אומר הם החמירו על עצמן:

פרק ג

ואלו מגלחין במועד. הבא ממדינת הים ומבית השביה.
והיוצא מבית האסורים. והמנדה שהתירו לו
חכמים. וכן מי שנשאל לחכם והתר. והנזיר. והמצורע.
והעולה מטמאתו לטהרתו:

ב ואלו מכבסין במועד. הבא ממדינת הים. ומבית
השביה. והיוצא מבית האסורים. והמנדה שהתירו לו
חכמים. וכן מי שנשאל לחכם והתר. מטפחות הידים.
ומטפחות הספרים. ומטפחות הספג. הזבין והזבות
והנדות והילדות. וכל העולין מטמאה לטהרה הרי אלו
מותרין. ושאר כל אדם אסורין:

ג ואלו כותבין במועד. קדושי נשים. וגטין. ושוברין.
דיתיקי. מתנה. ופרוזבולין. אגרות שום. ואגרות מזון.
שטרי חליצה ומיאונין. ושטרי ברורין. וגזרות בית דין.
ואגרות של רשות:

ד אין כותבין שטרי חוב במועד. ואם אינו מאמינו או
שאין לו מה יאכל הרי זה יכתוב. אין כותבין ספרים
תפלין ומזוזות במועד. ואין מגיהין אות אחת אפילו

בספר עזרא רבי יהודה אומר כותב אדם תפלין ומזוזות
לעצמו וטווה על יריכו תכלת לציצית:

ה הקובר את מתו שלשה ימים קדם הרגל בטלה הימנו
גזרת שבעה שמנה בטלה הימנו גזרת שלשים מפני
שאמרו שבת עולה ואינה מפסקת רגלים מפסיקין ואין
עולין:

י רבי אליעזר אומר משחרב בית המקדש עצרת כשבת
רבן גמליאל אומר ראש השנה ויום הכפורים כרגלים
וחכמים אומרים לא כדברי זה ולא כדברי זה אלא
עצרת כרגלים ראש השנה ויום הכפורים כשבת:

י אין קורעין ולא חולצין ואין מברין אלא קרוביו של מת
ואין מברין אלא על מטה זקופה אין מוליכין לבית האבל
לא בטבלא ולא באסקולטא ולא בקנון אלא בסלים
ואין אומרים ברכת אבלים במועד אבל עומדים בשורה
ומנחמין ופוטריין את הרבים:

ח אין מניחין את המטה ברחוב שלא להרגיל את ההספד
ולא של נשים לעולם מפני הכבוד נשים במועד מענות
אבל לא מטפחות רבי ישמעאל אומר הסמוכות למטה
מטפחות:

ט בראשי חדשים בחנכה ובפורים מענות ומטפחות בזה
ובזה (אבל) לא מקוננות נקבר המת לא מענות ולא

מִטְפָּחוֹת· אֵיזָה עֲנוּי שְׂכָלָן עֲוֹנוֹת בְּאַחַת· קִינָה שְׁאַחַת
 מִדְּבָרַת וְכָלָן עֲוֹנוֹת אַחֲרֶיהָ· שֶׁנֶּאֱמַר וְלִמְדָנָה בְּנוֹתֶיכֶם
 נְהִי· וְאַשָּׁה רְעוּתָה קִינָה· אָבֵל לְעֵתִיד לָבוֹא הוּא אוֹמֵר·
 בְּלֹעַ הַמּוֹת לְנֶצַח וּמָחָה יי אֱלֹהִים דְּמָעָה מֵעַל כָּל פָּנִים
 וְגוֹמֵר: סליק

מסכת ראש השנה

פרק א

אֲרֻבָּעָה רֵאשֵׁי שָׁנִים הֵם. בְּאֶחָד בְּנִסָּן רֹאשׁ הַשָּׁנָה
לַמְּלָכִים וְלַרְגָּלִים. בְּאֶחָד בְּאֵלוּל רֹאשׁ הַשָּׁנָה
לַמַּעֲשֵׂר בַּהֶמָּה. רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמְרִים בְּאֶחָד
בְּתִשְׂרִי. בְּאֶחָד בְּתִשְׂרִי רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְשָׁנִים וְלַשְּׁמִטָּה
וְלִיְבוֹלוֹת לְנִטְיָעָה וְלִירְקוֹת. בְּאֶחָד בְּשֶׁבֶט רֹאשׁ הַשָּׁנָה
לְאֵילָן כְּדַבְּרֵי בֵּית שְׁמַאי. בֵּית הַלֵּל אוֹמְרִים בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר
בּוֹ:

ב בְּאֲרֻבָּעָה פְּרָקִים הָעוֹלָם נִדּוֹן. בַּפֶּסַח עַל הַתְּבוּאָה.
בַּעֲצֻרַת עַל פִּירוֹת הָאֵילָן. בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה כָּל בְּאֵי הָעוֹלָם
עוֹבְרִין לִפְנֵי כִבְּנֵי מְרוֹן. שְׁנָאֹמֶר הַיּוֹצֵר יַחַד לָבָם הַמְּבִין
אֵל כָּל מַעֲשֵׂיהֶם. וּבַחֲג נִדּוּנִים עַל הַמֵּים:

ג עַל שְׁשֵׁה חֳדָשִׁים הַשְּׁלוּחִין יוֹצְאִין. עַל נִסָּן מִפְּנֵי הַפֶּסַח.
עַל אָב מִפְּנֵי הַתַּעֲנִית. עַל אֵלוּל מִפְּנֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה. עַל
תִּשְׂרִי מִפְּנֵי תְּקֵנַת הַמוֹעֲדוֹת. עַל כֶּסֶל מִפְּנֵי חֲנֻכָּה. וְעַל
אֲדָר מִפְּנֵי הַפּוּרִים. וּכְשֶׁהָיָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ קַיָּם יוֹצְאִין אֶף
עַל אֵיר מִפְּנֵי פֶסַח קָטָן:

ד עַל שְׁנֵי חֳדָשִׁים מְחַלְלִין אֶת הַשֶּׁבֶט. עַל נִסָּן וְעַל
תִּשְׂרִי. שֶׁבִּהֵן הַשְּׁלוּחִין יוֹצְאִין לְסוּרְיָא. וּבִהֵן מְתַקְּנִין אֶת

המועדות. וכשהיה בית המקדש קיים. מחללין אף על כלן. מפני תקנת הקרבן:

^ה בין שנראה בעליל. בין שלא נראה בעליל. מחללין עליו את השבת. רבי יוסי אומר אם נראה בעליל. אין מחללין עליו את השבת:

^ו מעשה שעברו יותר מארבעים זוג ועכבן רבי עקיבא בלוד. שלח לו רבן גמליאל. אם מעכב אתה את הרבים. נמצאת מכשילן לעתיד לבוא:

^ז אב ובנו שראו את החדש ילכו. לא שמצטרפין זה עם זה. אלא שאם יפסל אחד מהן. יצטרף השני עם אחר. רבי שמעון אומר אב ובנו וכל הקרובין. פשרין לעדות החדש. אמר רבי יוסי מעשה בטוביה הרופא. שראה את החדש בירושלים. הוא ובנו ועבדו משוחרר. וקבלו הפהגים אותו ואת בנו. ופסלו את עבדו. וכשבאו לפני בית דין. קבלו אותו ואת עבדו. ופסלו את בנו:

^ח אלו הן הפסולין. המשחק בקביא. ומלוה ברבית. ומפריחי יונים. וסוחרים שביעית. ועבדים. זה הכלל. כל עדות שאין האשה פשרה לה. אף הן אינן פשרים לה:

^ט מי שראה את החדש. ואינו יכול להלך. מוליכין אותו על החמור. אפילו במטה. ואם צודה להם. לוקחין בידם מקלות. ואם היתה דרך רחוקה. לוקחין בידם מזונות.

שֶׁעַל מַהֲלֵךְ לַיְלָה וַיּוֹם מַחֲלֵלִין אֶת הַשַּׁבָּת וַיּוֹצְאִין לְעֵדוֹת
הַחֹדֶשׁ שֶׁנֶּאֱמַר אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְיָ מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֲשֶׁר תִּקְרָאוּ
אֹתָם בְּמוֹעֲדָם:

פרק ב

אם אינן מכירין אותו מְשַׁלְחִין אַחֵר עִמּוֹ לְהַעֲדוֹ.
בְּרֵאשׁוֹנָה הָיוּ מְקַבְּלִין עֵדוֹת הַחֹדֶשׁ מִכָּל אָדָם.
מִשְׁקַלְקְלוּ הָאֲפִיקוֹרוֹסִים הַתְּקִינוּ שֶׁלֹּא יִהְיוּ מְקַבְּלִין אֶלָּא
מִן הַמְּכִירִים:

^א בְּרֵאשׁוֹנָה הָיוּ מְשִׁיאִין מִשְׁוֹאוֹת מִשְׁקַלְקְלוּ הַכּוֹתִיּוֹת.
הַתְּקִינוּ שֶׁיִּהְיוּ שְׁלוּחִין יוֹצְאִין:

^ג בִּיצֵד הָיוּ מְשִׁיאִין מִשְׁוֹאוֹת מְבִיאִין כְּלָנְסָאוֹת שֶׁל
אֶרֶז אֲרוּכִין וְקָנִים וְעֵצֵי שֶׁמֶן וְנִעְוֶרֶת שֶׁל פֶּשֶׁתָּן וְכוּרְךְ
בְּמִשְׁיָחָה וְעוֹלָה לְרֹאשׁ הָהָר וּמִצִּית בֶּהֶן אֶת הָאֹר.
וּמוֹלִיךְ וּמְבִיא וּמַעֲלָה וּמוֹרִיד עַד שֶׁהוּא רוֹאֶה אֶת חֲבִירוֹ
שֶׁהוּא עוֹשֶׂה כֵּן בְּרֹאשׁ הָהָר הַשֵּׁנִי וְכֵן בְּרֹאשׁ הָהָר
הַשְּׁלִישִׁי:

^ד וּמֵאֵין הָיוּ מְשִׁיאִין מִשְׁוֹאוֹת מֵהָר הַמִּשְׁחָה לְסֶרְטָבָא
וּמִסֶּרְטָבָא לְגְרוֹפִינָא מְגְרוֹפִינָא לְחוּוֹרִין וּמַחוּוֹרִין לְבֵית
בִּלְתִּין וּמִבֵּית בִּלְתִּין לֹא זָזוּ מִשָּׁם אֶלָּא מוֹלִיךְ וּמְבִיא
וּמַעֲלָה וּמוֹרִיד עַד שֶׁהָיָה רוֹאֶה כָּל הַגּוֹלָה לְפָנָיו כְּמִדּוּרֶת
הָאֵשׁ:

ה חצר גדולה היתה בירושלים ובית יעזק היתה נקראת.
 ולשם כל העדים מתכנסים. ובית דין בודקין אותם שם.
 וסעודות גדולות עושין להם. בשביל שיהו רגילין לבא.
 בראשונה לא היו זזין משם כל היום. התקין רבן גמליאל
 הזקן שיהו מהלכין אלפים אמה לכל רוח. ולא אלו בלבד.
 אלא אף החכמה הבאה לילד. והבא להציל מן הדליקה.
 ומן הגיס. ומן הנהר. ומן המפולת. הרי אלו כפאנשי העיר.
 ויש להם אלפים אמה לכל רוח:

י כיצד בודקין את העדים. זוג שבא ראשון בודקין אותו
 ראשון. ומכניסין את הגדול שבהן ואומרים לו. אמור
 כיצד ראית את הלבנה. לפני החמה או לאחר החמה.
 לצפונה או לדרומה. כמה היה גבוה. ולאין היה נוטה.
 וכמה היה רחב. אם אמר לפני החמה. לא אמר כלום.
 ואחר כך היו מכניסין את השני. ובודקין אותו. אם נמצאו
 דבריהם מכונים עדותן קימת. ושאר כל הזוגות. שואלין
 אותן ראשי דברים. לא שהיו צריכין להם. אלא כדי שלא
 יצאו בפחי נפש. בשביל שיהו רגילין לבא:

י ראש בית דין אומר מקדש. וכל העם עונים אחריו
 מקדש מקדש. בין שנראה בזמנו. בין שלא נראה בזמנו.
 מקדשין אותו. רבי אליעזר בר צדוק אומר אם לא נראה
 בזמנו. אין מקדשין אותו. שפבר קדשוהו שמים:

ח דמות צורות לבנות היו לו לרבן גמליאל בטבלא ובכפל בעליתו. שבהן מראה את ההדיטות ואומר. הכזה ראיתם או כזה מעשה שבאו שנים ואמרו ראינוהו שחרית במזרח. וערבית במערב. אמר רבי יוחנן בן נורי עדי שקר הם. וכשבאו ליבנה. קבלן רבן גמליאל. ועוד באו שנים. ואמרו ראינוהו בזמנו. ובלייל עבורו לא נראה. וקבלן רבן גמליאל. אמר רבי דוסא בן הרקינס עדי שקר הן. היאך מעידים על האשה שילדה. ולמחר כריסה בין שניה. אמר לו רבי יהושע רואה אני את דברך:

ט שלח לו רבן גמליאל גוזרני עליך. שתבא אצלי במקלך ובמעוטיך. ביום הכפורים שחל להיות בחשבונך. הלך ומצאו רבי עקיבא מצר. אמר לו יש לי ללמד. שכל מה שעשה רבן גמליאל עשוי. שנאמר אלה מועדיי מקראי קדש אשר תקראו אתם. בין בזמן בין שלא בזמן אין לי מועדות אלא אלו. בא לו אצל רבי דוסא בן הרקינס. אמר לו אם באין אנו לדון אחר בית דין של רבן גמליאל. צריכין אנו לדון אחר כל בית דין ובית דין שעמד מימות משה ועד עכשיו. שנאמר ויעל משה ואהרן נדב ואביהו ושבעים מזקני ישראל ולמה לא נתפרשו שמותן של זקנים אלא ללמד שכל שלשה ושלשה. שעמדו בית דין על ישראל. הרי הוא כבית דין של משה. נטל מקלו ומעוטי בידו והלך ליבנה אצל רבן גמליאל. ביום שחל יום הכפורים להיות בחשבונו. עמד רבן גמליאל ונשקו

על ראשו. אמר לו בא בשלום רבי ותלמידי. רבי בחכמה.
ותלמידי שקבלת (את) דברי:

פרק ג

ראוהו בית דין וכל ישראל. נחקרו העדים ולא הספיקו
לומר מקדש. עד שחשיכה. הרי זה מעבר.
ראוהו בית דין בלבד. יעמדו שנים ויעידו בפניהם. ויאמרו
מקדש מקדש. ראוהו שלשה והן בית דין. יעמדו שנים
ויושיבו מחביריהם אצל היחיד. ויעידו בפניהם. ויאמרו
מקדש מקדש. שאין היחיד נאמן על ידי עצמו:

^ב כל השופרות כשרין חוץ משל פרה. מפני שהוא קרן.
אמר רבי יוסי והלא כל השופרות נקראו קרן. שנאמר
במשוך בקרן היובל:

^ג שופר של ראש השנה של יעל פשוט. ופיו מצפה
זהב. ושתי חצוצרות מן הצדדין. שופר מאריך וחצוצרות
מקצרות. שמצות היום בשופר:

^ד בתעניות בשל זכרים כפופין. ופיהם מצפות כסף. ושתי
חצוצרות באמצע. שופר מקצר. וחצוצרות מאריכות.
שמצות היום בחצוצרות:

^ה שנה היובל לראש השנה לתקיעה ולברכות. רבי יהודה
אומר בראש השנה תוקעין בשל זכרים. וביובלות בשל
יעלים:

י' שוֹפֵר שֶׁנִּסְדָּק וְדִבְקוֹ פָּסוּל דִּבֵּק שֶׁבְּרֵי שׁוּפְרוֹת פָּסוּל.
נִקֵּב וְסִתְּמוֹ. אִם מַעֲכָב אֶת הַתְּקִיעָה פָּסוּל. וְאִם לֹא
כָּשָׁר:

י' הַתּוֹקֵעַ לְתוֹךְ הַבּוֹר. אוֹ לְתוֹךְ הַדּוֹת. אוֹ לְתוֹךְ הַפֶּטֶס.
אִם קוֹל שׁוֹפֵר שֶׁמֶע יֵצֵא. וְאִם קוֹל הַבֶּרֶה שֶׁמֶע לֹא יֵצֵא.
(וְכֵן) מִי שֶׁהָיָה עוֹבֵר אַחֲרֵי בֵּית הַכְּנֶסֶת. אוֹ שֶׁהָיָה בֵּיתוֹ
סָמוּךְ לְבֵית הַכְּנֶסֶת. וְשֶׁמֶע קוֹל שׁוֹפֵר אוֹ קוֹל מְגִלָּה. אִם
כִּנּוּן לְבוֹ יֵצֵא וְאִם לֹא יֵצֵא. אֵף עַל פִּי שֶׁזָּה שֶׁמֶע וְזֶה
שֶׁמֶע. זֶה כִּנּוּן לְבוֹ וְזֶה לֹא כִּנּוּן לְבוֹ:

ח' וְהָיָה כַּאֲשֶׁר יָרִים מֹשֶׁה יָדוֹ וַגִּבֵּר יִשְׂרָאֵל וְגוֹמֵר. וְכִי
יָדְיוֹ שֶׁל מֹשֶׁה עוֹשׂוֹת מַלְחָמָה אוֹ שׁוֹבְרוֹת מַלְחָמָה אֵלָּא
לֹאמַר לָךְ. כָּל זֶמֶן שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל מְסִתְּכִלִּים כָּלִפִּי מַעֲלָה.
וּמִשְׁעַבְדִּין אֶת לִבָּם לְאַבְיָהֶן שִׁבְשָׁמִים הָיוּ מִתְּגַבְּרִים. וְאִם
לֹא הָיוּ נֹפְלִין. כִּיּוֹצֵא בַּדְּבָר אֶתָּה אוֹמֵר. עֲשֵׂה לָךְ שְׂרָף
וְשִׁים אוֹתוֹ עַל גֶּס. וְהָיָה כָּל הַנִּשְׁוֹךְ וְרָאָה אוֹתוֹ וְחִי. וְכִי
נָחַשׁ מִמִּית. אוֹ נָחַשׁ מִחִיָּה. אֵלָּא בְּזִמְן שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל
מְסִתְּכִלִּין כָּלִפִּי מַעֲלָה. וּמִשְׁעַבְדִּים אֶת לִבָּם לְאַבְיָהֶם
שִׁבְשָׁמִים הָיוּ מִתְּרַפְּאִים. וְאִם לֹא הָיוּ גְמוּקִים. חֲרַשׁ
שׁוֹטָה וְקִטָּן. אֵין מוֹצִיאִין אֶת הָרַבִּים יְדֵי חוֹבְתָן. זֶה הַכֹּל
כָּל שְׁאִינוֹ מְחויָב בַּדְּבָר. אֵינוֹ מוֹצִיא אֶת הָרַבִּים יְדֵי
חוֹבְתָן:

פרק ד

יום טוב של ראש השנה שחל להיות בשבת. במקדש
 היו תוקעים. אבל לא במדינה. משחרב בית
 המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהיו תוקעין בכל
 מקום שיש בו בית דין. אמר רבי אליעזר לא התקין רבן
 יוחנן בן זכאי. אלא ביבנה בלבד. אמרו לו אחד יבנה
 ואחד כל מקום שיש בו בית דין:

^ב ועוד זאת היתה ירושלים יתירה על יבנה. שכל עיר
 שהיא ראה ושומעת. וקרובה ויכולה לבוא. תוקעין.
 וביבנה לא היו תוקעין אלא בבית דין בלבד:

^ג בראשונה היה הלולב נטל במקדש שבעה. ובמדינה יום
 אחד. משחרב בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי.
 שיהא לולב נטל במדינה שבעה. זכר למקדש. ושיהא
 יום הנף כלו אסור:

^ד בראשונה היו מקבלין עדות החדש כל היום. פעם
 אחת נשתהו העדים מלבוא. ונתקלקלו הלויים בשיר.
 התקינו שלא יהו מקבלין. אלא עד המנחה. ואם באו
 עדים מן המנחה ולמעלה. נוהגין אותו היום קדש. ולמחר
 קדש. משחרב בית המקדש. התקין רבן יוחנן בן זכאי
 שיהו מקבלין עדות החדש כל היום. אמר רבי יהושע בן
 קרחה. ועוד זאת התקין רבן יוחנן בן זכאי. שאפילו ראש

בית דין בכל מקום שלא יהו העדים הולכין אלא למקום
הועד:

ה סדר ברכות אומר אבות וגבורות וקדושת השם וכולל
מלכיות עמהן ואינו תוקע קדושת היום ותוקע זכרונות
ותוקע שופרות ותוקע ואומר עבודה והודאה וברכת
כהנים דברי רבי יוחנן בן נורי אמר לו רבי עקיבא אם
אינו תוקע למלכיות למה הוא מזכיר אלא אומר אבות
וגבורות וקדשת השם וכולל מלכיות עם קדשת היום
ותוקע זכרונות ותוקע שופרות ותוקע ואומר עבודה
והודאה וברכת כהנים:

י אין פוחתין מעשרה מלכיות מעשרה זכרונות מעשרה
שופרות רבי יוחנן בן נורי אומר אם אמר שלש שלש
מכל יצא אין מזכירין זכרון מלכות ושופר של פורענות
מתחיל בתורה ומשלים בנביא רבי יוסי אומר אם
השלים בתורה יצא:

י העובר לפני התיבה ביום טוב של ראש השנה השני
מתקיע ובשעת ההלל ראשון מקרא את ההלל:

ח שופר של ראש השנה אין מעבירין עליו את התחום
ואין מפקחין עליו את הגל לא עולין באילן ולא רוכבין
על גבי בהמה ולא שטין על פני המים ואין חותכין אותו
בין בדבר שהוא משום שבות ובין בדבר שהוא משום
לא תעשה אבל אם רצה לתן לתוכו מים או יין יתן אין

מַעֲבִין אֶת הַתִּינוּקוֹת מִלְתִּקוּעַ. אֲבָל מִתַּעֲסָקִין עִמָּהֶן עַד
שִׁילְמָדוֹ. וְהַמִּתַּעֲסֵק לֹא יֵצֵא. וְהַשּׁוֹמֵעַ מִן הַמִּתַּעֲסֵק לֹא
יֵצֵא:

ט סֵדֶר הַתִּקְיָעוֹת שֶׁל שָׁלֹשׁ שָׁלֹשׁ שִׁיעוֹר תִּקְיָעָה
בְּשָׁלֹשׁ תְּרוּעוֹת. שִׁיעוֹר תְּרוּעָה בְּשָׁלֹשׁ יְבָבוֹת. תִּקְעַת
בְּרֵאשׁוֹנָה וּמִשְׁךְ בְּשִׁנִּיָּה כְּשֶׁתִּים אֵין בִּידּוֹ אֲלֵא אַחַת. מִי
שֶׁבִרְךְ וְאַחַר כֵּךְ נִתְמַנָּה לוֹ שׁוֹפָר. תּוֹקַע וּמְרִיעַ וְתוֹקַע
שָׁלֹשׁ פְּעָמִים. כַּשֵּׁם שֶׁשְּׁלִיחַ צָבוֹר חֵיב כֵּךְ כָּל יַחֲיד וְיַחֲיד
חֵיב. רַבֵּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר שְׁלִיחַ צָבוֹר מוֹצִיא אֶת הָרַבִּים
יְדֵי חוֹבָתָן: סליק

מסכת יומא

פרק א

שבעת ימים קודם יום הכפורים. מפרישין כהן גדול
מביתו ללשכת פלהדרין. ומתקנין לו כהן אחר
תחתיו. שמא יאָרע בו פסול. רבי יהודה אומר אף אשה
אחרת מתקנין לו. שמא תמות אשתו. שנאמר וכפר
בעדו ובעד ביתו. ביתו זו אשתו. אמרו לו אם כן אין
לדבר סוף:

ב כל שבעת הימים הוא זורק את הדם. ומקטיר את
הקטרת. ומטיב את הנרות. ומקריב את הרגל. ושאר
כל הימים אם רצה להקריב. מקריב. שכהן גדול מקריב
חלק בראש ונוטל חלק בראש:

ג מסרו לו זקנים מזקני בית דין. וקורין לפניו בסדר
היום. ואומרים לו אישי כהן גדול. קרא אתה בפיד
שמא שכחת. או שמא לא למדת. ערב יום הכפורים
שחרית. מעמידין אותו בשער המזרח. ומעבירין לפניו
פרים ואילים וכבשים. כדי שיהא מכיר ורגיל בעבודה:

ד כל שבעת הימים לא היו מונעין ממנו מאכל ומשתה.
ערב יום הכפורים עם חשיכה. לא היו מניחים אותו
לאכול הרבה. מפני שהמאכל מביא את השינה:

ה' מְסֻרוֹהוּ זְקֵנֵי בֵּית דִּין לְזֻקְנֵי כְּהוֹנָהּ. וְהַעֲלוּהוּ לַעֲלִיָּת
בֵּית אַבְטִינָס. וְהַשְׁבִּיעוּהוּ. וְנִפְטְרוּ. וְהָלְכוּ לָהֶם וְאוֹמְרִים
לוֹ. אִישִׁי כֹהֵן גָּדוֹל אָנּוּ שְׁלוּחֵי בֵּית דִּין. וְאַתָּה שְׁלוּחֵינוּ
וְשְׁלִיחַ בֵּית דִּין. מִשְׁבִּיעֵינוּ אָנּוּ עָלֶיךָ בְּמִי שֶׁשָּׂכַן אֶת שְׁמוֹ
בְּבֵית הַזֶּה. שְׁלֹא תִשָּׁנֶה דְּבַר מִכָּל מָה שֶׁאֲמָרְנוּ לָךְ. הוּא
פּוֹרֵשׁ וּבּוֹכָה. וְהֵן פּוֹרְשִׁים וּבּוֹכִים:

י' אִם הִיא חֶכֶם דּוֹרֵשׁ. וְאִם לֹא. תִּלְמִידֵי חֲכָמִים דּוֹרְשִׁין
לְפָנָיו. אִם רָגִיל לִקְרוֹת קוֹרֵא. וְאִם לֹא. קוֹרִין לְפָנָיו. וּבִמָּה
קוֹרִין לְפָנָיו. בְּאִיּוֹב וּבְעֶזְרָא. וּבְדַבְּרֵי הַיָּמִים. זְכָרֶיהָ בֶּן
קְבוּטָל אוֹמֵר פְּעָמִים הִרְבָּה קָרִיתִי לְפָנָיו בְּדִנְיָאֵל:

י' בִּקְשׁ לְהַתְנַמֵּנִס פְּרָחִי כְּהוֹנָה מִכֵּין לְפָנָיו בְּאַצְבַּע צִרְדָּה.
וְאוֹמְרִים לוֹ. אִישִׁי כֹהֵן גָּדוֹל. עֲמוּד וְהִפָּג אַחַת עַל
הָרֹצָפָה. וּמַעֲסִיקִין אוֹתוֹ. עַד שִׁיָּגִיעַ זְמַן הַשְׁחִיטָה:

ה' בְּכָל יוֹם תּוֹרְמִין אֶת הַמְּזִבֵּחַ. בְּקִרְיַת הַגָּבֶר. אוֹ
סְמוּדָּה לוֹ. בֵּין לְפָנָיו בֵּין לְאַחֲרָיו. וּבִיּוֹם הַכַּפּוֹרִים מַחֲצוֹת.
וּבִרְגָלִים מֵאַשְׁמֹרֶת הָרֵאשׁוֹנָה. וְלֹא הֵיטֵה קִרְיַת הַגָּבֶר
מִגֵּעַת. עַד שֶׁהֵיטֵה עֲזָרָה מְלֵאָה מִיִּשְׂרָאֵל:

פרק ב

בְּרֵאשׁוֹנָה כָּל מִי שְׁרוּצָה לְתָרוּם אֶת הַמִּזְבֵּחַ תּוֹרֵם.
 וּבִזְמַן שֶׁהָיוּ מְרַבִּין רָצִין וְעוֹלִין בִּכְבֹּשׁ וְכָל
 הַקּוֹדֵם אֶת חֲבִירוֹ לְתוֹךְ אַרְבַּע אַמּוֹת זָכָה אִם הָיוּ שְׁנַיִם
 שְׂוִין הַמִּמּוֹנָה אוֹמֵר לָהֶן הַצְבִּיעוּ וְמָה הֵן מוֹצִיאִין אַחַת
 או שְׁתֵּים וְאֵין מוֹצִיאִין הַגּוֹדֵל בַּמִּקְדָּשׁ:

ב מַעֲשֵׂה שֶׁהָיוּ שְׁנַיִם שְׂוִים וְרָצִין וְעוֹלִין בִּכְבֹּשׁ וְדַחַף אֶחָד
 מֵהֶן אֶת חֲבִירוֹ וְנִפְלַ וְנִשְׁבְּרָה רִגְלוֹ וְכִיוֵן שֶׁרָאוּ בֵּית דִּין
 שֶׁבָּאִין לִידֵי סִכָּנָה הִתְקִינוּ שֶׁלֹּא יִהְיוּ תוֹרְמִין אֶת הַמִּזְבֵּחַ
 אֶלָּא בַּפִּסִּים אַרְבַּעַת פִּסִּסוֹת הָיוּ שֵׁם וְזֶה פִּסֵּי הָרֵאשׁוֹן:

ג הַפִּסִּים הַשְּׁנַיִם מִי שׁוֹחֵט מִי זוֹרֵק מִי מִדְּשֵׁן מִזְבֵּחַ הַפְּנִימִי
 וּמִי מִדְּשֵׁן אֶת הַמִּנְחָה וּמִי מַעֲלָה אֲבָרִים לְכָבֶשׂ הָרֵאשׁ
 וְהַרְגָּל וְשְׁתֵּי הַיָּדִים הַעֲקָץ וְהַרְגָּל הַחֲזָה וְהַגֶּרֶה וְשְׁתֵּי
 הַדְּפָנוֹת וְהַקְּרָבִים וְהַסֵּלֶת וְהַחֲבָתִין וְהַיִּזְן שְׁלֹשָׁה עָשָׂר
 כְּהֻנִּים זֻכִּים בּוֹ אָמַר בֶּן עֲזַאי לִפְנֵי רַבִּי עֲקִיבָא מִשּׁוּם
 רַבִּי יְהוֹשֻעַ דֶּרֶךְ הַלּוֹכוֹ הִיא קָרֵב:

ד הַפִּסִּים הַשְּׁלִישִׁי חֲדָשִׁים לְקִטְרֵת בּוֹאוֹ וְהַפִּסּוֹ וְהַרְבִּיעִי
 חֲדָשִׁים עִם יְשָׁנִים מִי מַעֲלָה אֲבָרִים מִן הַכָּבֶשׂ לַמִּזְבֵּחַ:

ה תָּמִיד קָרֵב בְּתַשְׁעָה בַּעֲשָׂרָה בְּאַחַד עָשָׂר בְּשָׁנִים
 עָשָׂר לֹא פָחוֹת וְלֹא יוֹתֵר כִּי־צִד עֲצָמוֹ בְּתַשְׁעָה בְּחָג
 בֶּיַד אֶחָד צְלוּחִית שֶׁל מִים הָרִי כָּאֵן עָשָׂרָה בֵּין הָאֲרָבַעִים

בְּאַחַד עֶשֶׂר. הוּא עֲצֻמוֹ בְּתַשְׁעָה. וּשְׁנַיִם בְּיָדָם שְׁנֵי גִזְרֵי
עֲצִים. בְּשֶׁבֶת בְּאַחַד עֶשֶׂר. הוּא עֲצֻמוֹ בְּתַשְׁעָה. וּשְׁנַיִם
בְּיָדָם שְׁנֵי בְּזִכֵּי לְבוֹנָה שֶׁל לֶחֶם הַפָּנִים. וּבְשֶׁבֶת שֶׁבֶתוֹךְ
הֶחָג בִּיד אֶחָד צְלוּחִית שֶׁל מַיִם:

י אֵיל קָרֵב בְּאַחַד עֶשֶׂר. הַבָּשָׂר בַּחֲמִשָּׁה. הַקֶּרְבִּים וְהַסֵּלֶת
וְהַיֵּין. בְּשְׁנַיִם שְׁנַיִם:

י פֶּר קָרֵב בְּעֶשְׂרִים וְאַרְבָּעָה. הָרָאשׁ וְהָרֶגֶל. הָרָאשׁ
בְּאַחַד. וְהָרֶגֶל בְּשְׁנַיִם. הָעֵקֶץ וְהָרֶגֶל. הָעֵקֶץ בְּשְׁנַיִם. וְהָרֶגֶל
בְּשְׁנַיִם. הַחֲזָה וְהַגֶּרָה. הַחֲזָה בְּאַחַד. וְהַגֶּרָה בְּשִׁלְשָׁה. שְׁתֵּי
יָדַיִם בְּשְׁנַיִם. וּשְׁתֵּי דַפְנוֹת בְּשְׁנַיִם. הַקֶּרְבִּים וְהַסֵּלֶת וְהַיֵּין.
בְּשִׁלְשָׁה שְׁלֹשָׁה. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים בְּקִרְבָּנוֹת צְבוּר.
אֲבָל בְּקִרְבָּנוֹת הַיָּחִיד. אִם רָצָה לְהַקְרִיב מִקְרִיב. הַפְּשִׁיטָן
וְנִתְּנוֹחַן שֶׁל אֵלּוֹ וְאֵלּוֹ שְׁוִין:

פרק ג

אָמַר לָהֶם הַמְּמוֹנָה. צֵאוּ וּרְאוּ אִם הִגִּיעַ זְמַן הַשְׁחִיטָה.
אִם הִגִּיעַ. הָרֹאֶה אֹמֵר בְּרָקָאִי. מִתְּתִיא בֶּן
שְׁמוּאֵל אֹמֵר הָאִיר פָּנֵי כָל הַמְּזֻרָח עַד שֶׁבִּחְבְּרוֹן. וְהוּא
אֹמֵר הֵן:

ב וְלָמָּה הֶעֱרַכּוּ לְכַךְ. שֶׁפַּעַם אַחַת עָלָה מֵאוֹר הַלְּבָנָה. וְדָמוֹ
שֶׁהָאִיר הַמְּזֻרָח. וְשִׁחְטוּ אֶת הַתָּמִיד. וְהוֹצִיאוּהוּ לְבֵית
הַשְּׂרָפָה. הוֹרִידוּ כֵהֵן גָּדוֹל לְבֵית הַטְּבִילָה. זֶה הַכֵּלָל הִיָּה

בַּמִּקְדָּשׁ. כָּל הַמִּסֵּךְ אֶת רַגְלָיו טָעוֹן טְבִילָה. וְכָל הַמַּטִּיל
מִים. טָעוֹן קְדוּשַׁת יָדַיִם וְרַגְלָיִם:

^א אֵין אָדָם נִכְנָס לַעֲזָרָה לַעֲבוֹדָה. אֲפִילוּ טְהוֹר עַד
שִׁיטְבוֹל. חֲמֵשׁ טְבִילוֹת. וְעֲשָׂרָה קְדוּשִׁין. טוֹבֵל כֹּהֵן גָּדוֹל
וּמִקְדָּשׁ בּוֹ בַּיּוֹם. וְכֹלֶן בְּקֹדֶשׁ עַל בֵּית הַפְּרוּה. חוּץ מִזֶּה
בְּלִבָּד:

^ד פָּרְסוּ סֵדִין שֶׁל בּוֹץ בֵּינוּ לְבֵין הָעָם. פָּשֵׁט. יָרַד וְטָבַל.
עָלָה וְנִסְתַּפֵּג. הִבִּיאוּ לוֹ בְּגָדֵי זָהָב וְלָבַשׁ. וְקִדְּשׁ יָדָיו
וְרַגְלָיו. הִבִּיאוּ לוֹ אֶת הַתְּמִיד קָרְצוּ. וּמִרְק אַחֵר שְׁחִיטָה
עַל יָדָיו. קָבַל אֶת הַדָּם וְזָרְקוּ. נִכְנָס לְהַקְטִיר קִטְרֶת שֶׁל
שֶׁחֶר. וְלֹהֵטִיב אֶת הַנִּרוֹת. וְלֹהֵקְרִיב אֶת הָרֹאשׁ. וְאֶת
הָאֵיבָרִים. וְאֶת הַחֲבִיתִין. וְאֶת הַיֵּין:

^ה קִטְרֶת שֶׁל שֶׁחֶר. הֵיטָה קָרִיבָה בֵּין דָּם לְאֵיבָרִים. שֶׁל בֵּין
הָאֲרָבָעִים. בֵּין אֵיבָרִים לְנִסְכִּים. אִם הָיָה כֹהֵן גָּדוֹל זָקֵן אוֹ
אֶסְטָגִיס. מִחֲמִין לוֹ חֲמִין. וּמַטִּילִין לְתוֹךְ הַצּוּנָן. כְּדֵי שֶׁתִּפּוֹג
צִנָּתוֹ:

^ו הִבִּיאוּהוּ לְבֵית הַפְּרוּה וּבִקְדָּשׁ הֵיטָה. פָּרְסוּ סֵדִין שֶׁל
בּוֹץ בֵּינוּ וּבֵין הָעָם. קִדְּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו וּפָשֵׁט. רַבִּי מֵאִיר
אוֹמֵר פָּשֵׁט קִדְּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו. יָרַד וְטָבַל. עָלָה וְנִסְתַּפֵּג.
הִבִּיאוּ לוֹ בְּגָדֵי לְבָן. לָבַשׁ קִדְּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו:

י' בַּשַּׁחַר הָיָה לוֹבֵשׁ פְּלוּסִין שֶׁל שְׁנַיִם עָשָׂר מָנָה. וּבֵין הָעֶרְבִים הַנְּדוּוִין שֶׁל שְׁמֹנֶה מֵאוֹת זָוִז. דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים. בַּשַּׁחַר לוֹבֵשׁ שֶׁל שְׁמֹנֶה עָשָׂר מָנָה. וּבֵין הָעֶרְבִים שֶׁל שְׁנַיִם עָשָׂר מָנָה. הַכֹּל שְׁלֹשִׁים מָנָה. אֵלּוּ מִשָּׁל צְבוּר וְאִם רָצָה לְהוֹסִיף. מוֹסִיף מִשָּׁלוֹ:

ח" בָּא לוֹ אֶצֶל פָּרוֹ. וּפָרוּ הָיָה עוֹמֵד בֵּין הָאוֹלָם וְלִמְזַבַּח. רֹאשׁוֹ לְדָרוֹם. וּפָנָיו לַמַּעֲרָב. וְהִכְהִן עוֹמֵד בַּמִּזְרָח. וּפָנָיו לַמַּעֲרָב. וְסוּמְךָ שְׁתֵּי יָדָיו עָלָיו וּמִתְנַדֶּה. וְכַךְ הָיָה אוֹמֵר. אֲנִי הָשֵׁם. עֲוִיתִי פִשְׁעֵתִי חֲטָאתִי לִפְנֶיךָ אֲנִי וּבֵיתִי. אֲנִי הָשֵׁם. כִּפֹּר נָא לַעֲוֹנוֹת וּלְפִשְׁעִים וּלְחֲטָאִים. שְׁעוּתִי וְשִׁפְשַׁעֲתִי וְשִׁחַטָּאתִי לִפְנֶיךָ אֲנִי וּבֵיתִי. כִּכְתוּב בַּתּוֹרָה מִשֶּׁה עֲבָדְךָ. כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם וְגוֹמֵר. וְהֵם עוֹנִין אַחֲרָיו. בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

ט בָּא לוֹ לְמִזְרַח הָעֲזָרָה לְצִפּוֹן הַמִּזְבֵּחַ. הַסֶּגֶן מִימִינוֹ. וְרֹאשׁ בֵּית אָב מִשְׁמָאלוֹ. וְשֵׁם שְׁנֵי שְׁעִירִים. וְקִלְפֵי הָיְתָה שֵׁם. וּבָה שְׁנֵי גוֹרְלוֹת. שֶׁל אֶשְׁכְּרוּעַ הָיוּ וַעֲשָׂאָן בֶּן גַּמְלָא שֶׁל זֶהָב. וְהָיוּ מְזַכְרִין אוֹתוֹ לְשִׁבַּח:

י' בֶּן קָטִין עָשָׂה שְׁנַיִם עָשָׂר דָּר לְכִיּוֹר. שְׁלֹא הָיוּ לוֹ אֵלָא שְׁנַיִם. וְאֵף הוּא עָשָׂה מוֹכְנֵי לְכִיּוֹר. שְׁלֹא יִהְיוּ מִימּוֹ נִפְסָלִים בְּלִיגָה. מִנְּבִזוֹ הַמֶּלֶךְ עָשָׂה כָּל יְדוֹת הַכִּלִּים שֶׁל יוֹם הַכַּפּוֹרִים שֶׁל זֶהָב. הִילְנִי אֲמוֹ עָשְׂתָה נִבְרַשְׁתָּ שֶׁל זֶהָב עַל פֶּתַחוֹ שֶׁל הִיכָל. וְאֵף הִיא עָשְׂתָה טְבֵלָא שֶׁל

זֶהְבִּי שִׁפְרִישֵׁת סוּטָה כְּתוּבָה עָלֶיהָ נִקְנֹר נַעֲשׂוּ נְסִים
לְדַלְתוֹתָיו וְהָיוּ מְזַכְרִין אוֹתוֹ לְשִׁבַּח:

י"א וְאֵלֹהֵי לְגִנְאֵי שֶׁל בֵּית גְּרָמוֹ לֹא רָצוּ לְלַמֵּד עַל מַעֲשֵׂה
לֶחֶם הַפָּנִים שֶׁל בֵּית אַבְטִינָס לֹא רָצוּ לְלַמֵּד עַל מַעֲשֵׂה
הַקְטָרֶת הַגְּרוֹס בֶּן לִוִּי הָיָה יוֹדֵעַ פָּרֶק בְּשִׁיר וְלֹא רָצָה
לְלַמֵּד בֶּן קִמְצָר לֹא רָצָה לְלַמֵּד עַל מַעֲשֵׂה הַכֶּתֶב עַל
הָרָאוּשׁוֹנִים נֶאֱמַר זָכַר צָדִיק לְבִרְכָּה וְעַל אֵלֹהֵי נֶאֱמַר וְשֵׁם
רְשָׁעִים יִרְקַב:

פרק ד

ט"ז בְּקִלְפֵי וְהַעֲלָה שְׁנֵי גוֹרְלוֹת אֶחָד כְּתוּב עָלָיו לְשֵׁם
וְאֶחָד כְּתוּב עָלָיו לַעֲזָאזֵל הַסֶּגֶן בִּימִינוֹ וְרֹאשׁ בֵּית
אָב מִשְׁמָאֲלוֹ אִם שֶׁל שֵׁם עָלָה בִּימִינוֹ הַסֶּגֶן אוֹמֵר לוֹ
אִישִׁי כֹהֵן גָּדוֹל הַגִּבֹּה יִמִּינְךָ וְאִם שֶׁל שֵׁם עָלָה בְּשִׁמְאֲלוֹ
רֹאשׁ בֵּית אָב אוֹמֵר לוֹ אִישִׁי כֹהֵן גָּדוֹל הַגִּבֹּה שְׁמֵאלְךָ
נִתְּנָן עַל שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים וְאוֹמֵר לִי חֲטָאת רַבִּי יִשְׁמַעֲאֵל
אוֹמֵר לֹא הִיא צָרִיךְ לֹמֵר חֲטָאת אֵלָּא לִי וְהֵן עוֹנִין
אַחֲרָיו בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

ב קָשֶׁר לְשׁוֹן שֶׁל זְהוּרִית בְּרֹאשׁ שְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח
וְהַעֲמִידוֹ כְּנֶגֶד בֵּית שְׁלוּחוֹ וְלִנְשַׁחֵט כְּנֶגֶד בֵּית שְׁחִיטָתוֹ
בֹּא לוֹ אֶצֶל פָּרוֹ שְׁנֵי וְסוֹמֵךְ שְׁתֵּי יָדָיו וּמִתְּוֹדָה וְכֹךְ
הָיָה אוֹמֵר אֲנִי הֵשֵׁם עוֹיְתִי פָשַׁעְתִּי חֲטָאתִי לְפָנֶיךָ אֲנִי
וּבִיתִי וּבְנֵי אֶהֱרֹן עִם קְדוֹשֶׁיךָ אֲנִי הֵשֵׁם כִּפּוּר נָא לְעוֹנוֹת

וּלְפָשְׁעִים וְלַחֲטָאִים שְׁעוֹיָתִי וְשִׁפְשָׁעִתִּי וְשִׁחַטְאִתִּי לְפָנֶיךָ.
אֲנִי וּבִיתִי וּבְנֵי אֹהֶלְךָ עִם קְדוֹשְׁךָ בְּכָתוּב בְּתוֹרַת מֹשֶׁה
עֲבָדְךָ כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכַּפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכָּל
חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִטְהָרוּ וְהֵם עוֹנִין אַחֲרָיו בְּרוּךְ שֵׁם
כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

^ג שִׁחַטּוֹ וְקִבֵּל בַּמִּזְרֵק אֶת דָּמוֹ וְנוֹתְנוֹ לְמִי שֶׁהוּא מְמַרֵס
בּוֹ עַל הָרֶבֶד הָרְבִיעִי שֶׁבַּהִיכָל כְּדִי שֶׁלֹּא יִקְרוּשׁ נֹטֵל אֶת
הַמַּחְתָּה וְעֹלָה לְרֹאשׁ הַמִּזְבֵּחַ וּפָנָה גָחִלִים הִילָךְ וְהִילָךְ
וְחוֹתָהּ (מִן הַמַּעֲבָלוֹת הַפְּנִימִיּוֹת) וַיֵּרֶד וְהִנִּיחָהּ עַל הָרֶבֶד
הָרְבִיעִי שֶׁבַּעֲזָרָה:

^ד בְּכָל יוֹם הִיָּה חוֹתָהּ בְּשֵׁל כֶּסֶף וּמַעֲרָה בְּתוֹךְ שֵׁל זָהָב.
וְהַיּוֹם חוֹתָהּ בְּשֵׁל זָהָב וּבָהּ הִיָּה מִכָּנִיס בְּכָל יוֹם חוֹתָהּ
בְּשֵׁל אַרְבָּעָה קִבִּין וּמַעֲרָה בְּתוֹךְ שֵׁל שְׁלֹשָׁה קִבִּין וְהַיּוֹם
חוֹתָהּ בְּשֵׁל שְׁלֹשָׁה קִבִּין וּבָהּ הִיָּה מִכָּנִיס רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר
בְּכָל יוֹם חוֹתָהּ בְּשֵׁל סָאָה וּמַעֲרָה בְּתוֹךְ שֵׁל שְׁלֹשָׁה קִבִּין.
וְהַיּוֹם חוֹתָהּ בְּשֵׁל שְׁלֹשָׁה קִבִּין וּבָהּ הִיָּה מִכָּנִיס בְּכָל יוֹם
הֵיטָה כְּבֻדָּה וְהַיּוֹם קֵלָה בְּכָל יוֹם הֵיטָה יָדָה קֶצֶרָה וְהַיּוֹם
אֲרוּכָה בְּכָל יוֹם הִיָּה זָהָבָה יְרוּקָה וְהַיּוֹם אָדוּם דְּבָרֵי רַבִּי
מִנְחָם בְּכָל יוֹם מִקְרִיב פָּרֶס בְּשַׁחֲרִית וּפָרֶס בֵּין הָעֶרְבַּיִם.
וְהַיּוֹם מוֹסִיף מְלֵא חֲפָנָיו בְּכָל יוֹם הֵיטָה דָּקָה וְהַיּוֹם דָּקָה
מִן הַדָּקָה:

ה' בְּכָל יוֹם כַּהֲנִים עוֹלִים בְּמִזְרְחוֹ שֶׁל כָּבֶשׂ וַיּוֹרְדִים
בְּמַעֲרָבוֹ. וְהַיּוֹם (כֹּהֵן גָּדוֹל) עוֹלָה בְּאַמְצַע וַיּוֹרֵד בְּאַמְצַע.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר לְעוֹלָם כֹּהֵן גָּדוֹל עוֹלָה בְּאַמְצַע וַיּוֹרֵד
בְּאַמְצַע. בְּכָל יוֹם כֹּהֵן גָּדוֹל מְקַדֵּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו מִן הַכִּיּוֹר.
וְהַיּוֹם מִן הַקֶּתָּנוֹן שֶׁל זָהָב. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר לְעוֹלָם כֹּהֵן
גָּדוֹל מְקַדֵּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו מִן הַקֶּתָּנוֹן שֶׁל זָהָב:

י' בְּכָל יוֹם הָיוּ שֵׁם אַרְבַּע מַעֲרֻכּוֹת וְהַיּוֹם חֲמֵשׁ. דְּבָרֵי רַבִּי
מֵאִיר. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר בְּכָל יוֹם שְׁלֹשׁ וְהַיּוֹם אַרְבַּע. רַבִּי
יְהוּדָה אוֹמֵר בְּכָל יוֹם שְׁתֵּים. וְהַיּוֹם שְׁלֹשׁ:

פֶּרֶק ה'

הוֹצִיאוּ לוֹ אֶת הַכֶּפֶר וְאֶת הַמַּחֲתָה וְחָפְן מְלֵא חֲפָנָיו.
וְנָתַן לְתוֹךְ הַכֶּפֶר. הַגָּדוֹל לְפִי גָדְלוֹ. וְהַקָּטָן לְפִי
קָטָנוֹ. וְכִד הָיְתָה מִדָּתָהּ. נָטַל אֶת הַמַּחֲתָה בְּיָמֵינוּ. וְאֶת
הַכֶּפֶר בְּשִׁמְאָלוֹ. הָיָה מְהִלָּךְ בְּהִיכָל עַד שֶׁמָּגִיעַ לְבֵין שְׁתֵּי
הַפְּרוּכּוֹת. הַמַּבְדִּילוֹת בֵּין הַקֹּדֶשׁ וּבֵין קֹדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים.
וּבִינֵיהֶם אָמָה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר לֹא הָיְתָה שָׁם אֵלָּא פֶּרֶכֶת
אַחַת בְּלֶבֶד. שֶׁנֶּאֱמַר וְהַבְדִּילָה הַפֶּרֶכֶת לָכֶם בֵּין הַקֹּדֶשׁ
וּבֵין קֹדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים. הַחִיצוֹנָה הָיְתָה פְּרוּפָה מִן הַדָּרוֹם.
וְהַפְּנִימִית מִן הַצָּפוֹן. מְהִלָּךְ בִּינֵיהֶן עַד שֶׁמָּגִיעַ לַצָּפוֹן. הִגִּיעַ
לַצָּפוֹן. הוֹפֵךְ פָּנָיו לַדָּרוֹם. מְהִלָּךְ לְשִׁמְאָלוֹ עִם הַפֶּרֶכֶת.
עַד שֶׁהוּא מָגִיעַ לְאֶרֶץ. הִגִּיעַ לְאֶרֶץ. נֹתֵן אֶת הַמַּחֲתָה בֵּין
שְׁנֵי הַבָּדִים. צָבַר אֶת הַקֶּטֶר עַל גְּבִי גָחָלִים. וְנָתַם מְלֵא כָּל

הַבֵּית כָּלוּ עֶשֶׂן יֵצֵא וּבָא לוֹ בַּדֶּרֶךְ בֵּית כְּנִיסָתוֹ וּמִתְפַּלֵּל
תְּפִלָּה קְצָרָה בְּבֵית הַחִיצוֹן וְלֹא הָיָה מֵאֲרִיךְ בַּתְּפִלָּתוֹ
שֶׁלֹא לְהַבְעִית אֶת יִשְׂרָאֵל:

^ב מִשְׁנֵטֶל הָאָרוֹן אָבֵן הָיְתָה שֵׁם מִימּוֹת נְבִיאִים רִאשׁוֹנִים
וּשְׁתֵּיהֶם הָיְתָה נִקְרָאת גְּבוּהָה מִן הָאָרֶץ שְׁלֹשׁ אַצְבָּעוֹת
וְעָלֶיהָ הָיָה נוֹתֵן:

^ג נָטַל אֶת הַדָּם מִמִּי שֶׁהָיָה מְמָרֵס בּוֹ. נִכְנָס לְמָקוֹם
שְׁנִכְנָס וְעָמַד בַּמָּקוֹם שֶׁעָמַד וְהָזָה מִמֶּנּוּ אַחַת לְמַעְלָה
וְשִׁבַּע לְמַטָּה וְלֹא הָיָה מִתְכַּוֵּן לְהַזּוֹת לֹא לְמַעְלָה וְלֹא
לְמַטָּה אֲלֵא כְּמַצְלִיף וְכֵךְ הָיָה מוֹנֶה אַחַת אַחַת וְאַחַת
אַחַת וּשְׁתֵּים אַחַת וְשְׁלֹשׁ אַחַת וְאַרְבַּע אַחַת וְחֲמִשׁ
אַחַת וְשֵׁשׁ אַחַת וְשִׁבַּע יֵצֵא וְהִנִּיחוֹ עַל כֵּן הִזָּהֵב שֶׁהָיָה
בְּהִיכָל:

^ד הִבִּיאוּ לוֹ אֶת הַשְּׁעִיר שֶׁחָטָו וְקִבֵּל בְּמִזְרֵק אֶת דָּמוֹ
נִכְנָס לְמָקוֹם שְׁנִכְנָס וְעָמַד בַּמָּקוֹם שֶׁעָמַד וְהָזָה מִמֶּנּוּ
אַחַת לְמַעְלָה וְשִׁבַּע לְמַטָּה וְלֹא הָיָה מִתְכַּוֵּן לְהַזּוֹת לֹא
לְמַעְלָה וְלֹא לְמַטָּה אֲלֵא כְּמַצְלִיף וְכֵךְ הָיָה מוֹנֶה אַחַת
אַחַת וְאַחַת אַחַת וּשְׁתֵּים וְכוּלִי יֵצֵא וְהִנִּיחוֹ עַל כֵּן הִשְׁנִי
שֶׁהָיָה בְּהִיכָל רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר לֹא הָיָה שֵׁם אֲלֵא כֵּן
אֶחָד בְּלֶבֶד נָטַל דָּם הַפָּר וְהִנִּיחַ דָּם הַשְּׁעִיר וְהָזָה מִמֶּנּוּ
עַל הַפִּרְכָּת שֶׁכִּנְגַד הָאָרוֹן מִבְּחוּץ אַחַת לְמַעְלָה וְשִׁבַּע
לְמַטָּה וְלֹא הָיָה מִתְכַּוֵּן וְכוּלִי וְכֵךְ הָיָה מוֹנֶה וְכוּלִי:

נָטַל דָּם הַשְּׁעִיר וְהֵנִיחַ דָּם הַפָּר וְהָזָה מִמֶּנּוּ עַל הַפִּרְכָּת
שְׂכָנְגָד הָאָרוֹן מִבְּחוּץ אַחַת לְמַעַלָּה וְשִׁבַּע לְמַטָּה וְכוּלֵי
עִירָה דָּם הַפָּר לְתוֹךְ דָּם הַשְּׁעִיר וְנָתַן אֶת הַמָּלֵא בְּרִיקָן:

ה' וַיֵּצֵא אֶל הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר לִפְנֵי יי' זֶה מִזְבֵּחַ הַזֶּהב הַתְּחִיל
מִחֹטֵא וַיִּזְרַד מֵהֵיכָן הוּא מִתְּחִיל מִקְרָן מִזְרָחִית צְפוֹנִית
צְפוֹנִית מִעֲרָבִית מִעֲרָבִית דְּרוֹמִית דְּרוֹמִית מִזְרָחִית
מְקוֹם שֶׁהוּא מִתְּחִיל בַּחֲטָאֵת עַל מִזְבֵּחַ הַחִיצוֹן מִשֵּׁם
הָיָה גּוֹמֵר עַל מִזְבֵּחַ הַפְּנִימִי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר בְּמִקְוֵמוֹ
הָיָה עוֹמֵד וּמִחֹטֵא וְעַל כֵּלָּן הָיָה נוֹתֵן מִלְּמַטָּה לְמַעַלָּה
חוּץ מִזֹּו שֶׁהֵיטָה לִפְנֵי שְׁעָלֶיהָ הָיָה נוֹתֵן מִלְּמַעַלָּה לְמַטָּה:

י הָזָה עַל טְהָרוֹ שֶׁל מִזְבֵּחַ שִׁבַּע פְּעָמִים וְשִׁירֵי הַדָּם הָיָה
שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד מִעֲרָבִי שֶׁל מִזְבֵּחַ הַחִיצוֹן וְשֶׁל מִזְבֵּחַ
הַחִיצוֹן הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד דְּרוֹמִי אֵלּוּ וְאֵלּוּ מִתְּעַרְבִין
בָּאֵמָה וַיִּזְצֹאֵן לְנַחַל קִדְרוֹן וְנִמְכְּרִין לַגִּנָּן לְזַבֵּל וּמוֹעֲלִין
בָּהֶן:

י כָּל מַעֲשֵׂה יוֹם הַפָּפוּרִים הָאֵמוּר עַל הַסֵּדֶר אִם הַקָּדִים
מַעֲשֵׂה לְחִבְרֹו לֹא עָשָׂה כָּלוּם הַקָּדִים דָּם הַשְּׁעִיר לְדָם
הַפָּר יִחְזוֹר וַיִּזָּה מִדָּם הַשְּׁעִיר לְאַחַר דָּם הַפָּר וְאִם עַד
שֶׁלֹּא גָמַר אֶת הַמִּתְּנוּת שִׁבְּפָנִים נִשְׁפָּךְ הַדָּם יָבִיא דָּם
אַחַר וַיִּחְזוֹר וַיִּזָּה בַּתְּחִלָּה מִבְּפָנִים וְכֵן בְּהִכָּל וְכֵן בְּמִזְבֵּחַ
הַזֶּהב שֶׁכֵּלָּן כִּפְּרָה בְּפָנֵי עֶצְמָן רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְרַבִּי שְׁמַעוֹן
אוֹמְרִים מִמְּקוֹם שֶׁפָּסַק מִשֵּׁם הוּא מִתְּחִיל:

פרק ו

שְׁנֵי שְׁעֵירֵי יוֹם הַכַּפּוּרִים. מִצּוֹתָן שִׁיְהִיו שְׁנֵיהֶם שְׁוִין
 בְּמֵרָאָה וּבִקְוֵמָה וּבְדָמִים. וְלִקְיָחָתָן כְּאַחַד. וְאַף עַל
 פִּי שְׂאִינָן שְׁוִין בְּשֵׁרִין. לָקַח אֶחָד הַיּוֹם וְאַחַד לְמָחָר
 בְּשֵׁרִין. מֵת אֶחָד מֵהֶן. אִם עַד שְׁלֹא הִגְרִיל מֵת. יָקַח זֶה
 לְשֵׁנִי. וְאִם מִשְׁהִגְרִיל מֵת יָבִיא זֶה אַחֵר וַיִּגְרִיל עָלֵיהֶם
 בְּתַחֲלָה. וַיֹּאמֶר. אִם שָׁל שֵׁם מֵת. זֶה שֶׁעָלָה עָלָיו הַגּוֹרֵל
 לְשֵׁם יִתְקַיֵּים תַּחֲתָיו. וְאִם שָׁל עֲזָאזֵל מֵת. זֶה שֶׁעָלָה עָלָיו
 הַגּוֹרֵל לְעֲזָאזֵל יִתְקַיֵּים תַּחֲתָיו. וְהַשְּׁנִי יִרְעָה עַד שִׁסְתָּאב
 וַיִּמָּכֶר. וַיִּפְּלוּ דָמָיו לְנִדְבָה. שְׂאִין חֲטָאת הַצִּבּוֹר מֵתָה. רַבִּי
 יְהוּדָה אוֹמֵר תָּמוּת. וְעוֹד אָמַר רַבִּי יְהוּדָה נִשְׁפָּךְ הַדָּם.
 יָמוּת הַמִּשְׁתַּלַּח. מֵת הַמִּשְׁתַּלַּח. יִשְׁפָּךְ הַדָּם:

בָּא לוֹ אֶצֶל שְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח. וְסוֹמֵךְ שְׁתֵּי יָדָיו עָלָיו
 וּמִתְוֹדֶה. וְכֵךְ הָיָה אוֹמֵר אֲנִי הַשֵּׁם עָוֹן פָּשְׁעוּ חֲטָאוּ
 לְפָנַי עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. אֲנִי בִשְׁם. כִּפֹּר נָא לַעֲוֹנוֹת
 וּלְפִשְׁעֵים וּלְחֲטָאִים שְׁעוּ וְשִׁפְּשְׁעוּ וְשִׁחֲטָאוּ לְפָנַי עַמֶּךָ
 בֵּית יִשְׂרָאֵל. כִּכְתוּב בְּתוֹרַת מֹשֶׁה עֲבַדְךָ לֵאמֹר. כִּי
 בַּיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטָהֵר אֶתְכֶם מִכָּל חֲטָאתֵיכֶם
 לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ. וְהַכֹּהֲנִים וְהָעָם הָעוֹמְדִים בַּעֲזָרָה. כְּשֶׁהָיוּ
 שׁוֹמְעִים שֵׁם הַמְּפֹרָשׁ שֶׁהוּא יוֹצֵא מִפִּי כֹהֵן גָּדוֹל. הָיוּ
 כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִּים וְנוֹפְלִים עַל פְּנֵיהֶם וְאוֹמְרִים בְּרוּךְ
 כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

ג מִסְרוּ לְמִי שֶׁהָיָה מוֹלִיכוֹ. הַכֹּל כְּשֶׁרִין לְהוֹלִיכוֹ. אֶלָּא
שֶׁעָשׂוּ הַכֹּהֲנִים (גְּדוּלִים) קָבַע. וְלֹא הָיוּ מְנִיחִין אֶת יִשְׂרָאֵל
לְהוֹלִיכוֹ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי מַעֲשֶׂה וְהוֹלִיכוֹ עַרְסָלָא מַצְפוּרִי
וְיִשְׂרָאֵל הָיָה:

ד וְכַבֵּשׁ עָשׂוּ לוֹ מִפְּנֵי הַבְּבָלִיִּים. שֶׁהָיוּ מִתְלָשִׁים בְּשַׁעְרוֹ.
וְאוֹמְרִים לוֹ טוֹל וְצֹא. טוֹל וְצֹא. מִיִּקְרִי יְרוּשָׁלַיִם הָיוּ מְלוֹיִן
אוֹתוֹ. עַד סָכָה הָרֵאשׁוֹנָה. עָשָׂר סָכּוֹת מִירוּשָׁלַיִם וְעַד
צוּק. תִּשְׁעִים רִיס שִׁבְעָה וּמֵחָצָה לְכָל מִיל:

ה עַל כָּל סָכָה וְסָכָה אוֹמְרִים לוֹ. הָרִי מְזוֹן וְהָרִי מִים. וּמְלוֹיִן
אוֹתוֹ מִסָּכָה לְסָכָה. חוּץ מֵאַחֲרוֹנָה שִׁבְהֶן. שְׁאִינוּ מְגִיעַ
עִמּוֹ לַצּוּק. אֶלָּא עוֹמֵד מֵרְחוֹק. וְרוֹאֶה אֶת מַעֲשָׂיו:

ו מָה הָיָה עוֹשֶׂה חוֹלֵק לְשׁוֹן שֶׁל זְהוּרִית. חֲצִיו קָשׁוּר
בְּסָלַע וְחֲצִיו קָשׁוּר בֵּין שְׁתֵּי קַרְנָיו. וְדַחְפוּ לְאַחֲרָיו. וְהוּא
מִתְגַּלְגֵּל וְיוֹרֵד. וְלֹא הָיָה מְגִיעַ לְחֲצִי הָהָר. עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה
אַבְרָם אַבְרָם. בָּא וַיָּשֶׁב לוֹ תַּחַת סָכָה אַחֲרוֹנָה עַד
שֶׁתַּחֲשֹׁד. וּמֵאִמָּתִי מְטֵמָא בְּגָדִים. מְשַׁיְצָא חוּץ לְחוֹמַת
יְרוּשָׁלַיִם. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר. מִשְׁעַת דְּחִיתוֹ לַצּוּק:

ז בָּא לוֹ אֶצֶל פֶּר וְשַׁעִיר הַנִּשְׂרָפִין. קָרַעַן וְהוֹצִיא אֶת
אִמּוּרֵיהֶן. נִתְּנָן בְּמֶגֶס. וְהַקְטִירָם עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ. קָלְעוּ
בְּמִקְלָעוֹת וְהוֹצִיאוּן לְבֵית הַשְּׂרִיפָה. וּמֵאִמָּתִי מְטֵמָאִין
בְּגָדִים. מְשַׁיְצָאוּ חוּץ לְחוֹמַת הָעֶזְרָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר
מְשַׁיְצִית הָאוֹר בְּרַבֵּן:

ח אָמְרוּ לוֹ לִכְהֵן גָּדוֹל־הַגֵּיעַ שְׁעִיר לַמִּדְבָּר־וּמִנִּין הָיוּ יוֹדְעִין
שֶׁהַגֵּיעַ שְׁעִיר לַמִּדְבָּר־דְּרָכָיוֹת הָיוּ עוֹשִׂין וּמִנִּיפִין בְּסוּדְרֵין
וְיוֹדְעִין שֶׁהַגֵּיעַ שְׁעִיר לַמִּדְבָּר־אָמַר רַבִּי יְהוּדָה וְהֵלֵא סִימָן
גָּדוֹל הָיָה לָהֶם־מִירוּשָׁלַיִם וְעַד בֵּית הַדּוּדוֹ שְׁלֹשָׁה מִלִּין־
הוֹלְכִין מִלִּל וְחוֹזְרִין מִלִּל־וְשׁוֹהִין כְּדֵי מִלִּל־וְיוֹדְעִין שֶׁהַגֵּיעַ
שְׁעִיר לַמִּדְבָּר־

ברייטא

והיא משנה לפי תי"ט

רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר־וְהֵלֵא סִימָן אַחֵר הָיָה לָהֶם־לְשׁוֹן שֶׁל
זְהוּרִית־הָיָה קָשׁוּר עַל פֶּתַח־וּשְׁל הַיֶּכֶל־וּכְשֶׁהַגֵּיעַ שְׁעִיר
לַמִּדְבָּר־הָיָה הַלְשׁוֹן מַלְבִּין שְׁנֵאֵמַר אִם יֵהִיו חֲטָאִיכֶם
כְּשָׁנִים כְּשֶׁלֶּג יִלְבִּינוּ־

פרק ז

בא לוֹ כֹהֵן גָּדוֹל לַקְרוֹת־אִם רָצָה לַקְרוֹת בְּבִגְדֵי בּוּץ־
קוֹרֵא־וְאִם לֹא־קוֹרֵא בְּאַצְטָלִית לָבֵן מְשֻׁלּוֹ־חֲזֹן
הַכִּנְסֶת גּוּטֵל סֵפֶר תּוֹרָה־וְנוֹתְנוּ לְרֹאשׁ הַכִּנְסֶת־וְרֹאשׁ
הַכִּנְסֶת נּוֹתְנוּ לְסִגָּן־וְהַסִּגָּן נּוֹתְנוּ לִכְהֵן גָּדוֹל־וְכֹהֵן גָּדוֹל
עוֹמֵד־וּמִקְבֵּל־ (וְקוֹרֵא עוֹמֵד)־וְקוֹרֵא אַחֲרֵי מוֹת וְאֵד
בְּעֶשְׂרִי־וְגוֹלֵל סֵפֶר תּוֹרָה־וּמִנִּיחוּ בְּחִיקוֹ־וְאוֹמֵר־יֹתֵר
מִמָּה שֶׁקָּרָאתִי לְפָנֶיכֶם־כְּתוּב כָּאֵן־וּבְעֶשְׂרִי שְׁבַח־וּמֵשׁ
הַפְּקָדִים קוֹרֵא עַל פֶּה־וּמִבְרָךְ עָלֶיהָ שְׁמִנָּה בְּרָכוֹת־עַל
הַתּוֹרָה־וְעַל הָעֲבוּדָה־וְעַל הַהוֹדָאָה־וְעַל מַחִילַת הָעוֹן־

וְעַל הַמִּקְדָּשׁ (בַּפָּנִי עֲצֻמוֹ) וְעַל יִשְׂרָאֵל (בַּפָּנִי עֲצֻמָּן) וְעַל
הַכֹּהֲנִים (בַּפָּנִי עֲצֻמָּן) וְעַל שְׂאֵר הַתְּפִלָּה:

ב הָרוּאָה כֹּהֵן גָּדוֹל כְּשֶׁהוּא קוֹרֵא אֵינוֹ רוֹאֶה פֶּר וְשֹׁעִיר
הַנִּשְׂרָפִין וְהָרוּאָה פֶּר וְשֹׁעִיר הַנִּשְׂרָפִין אֵינוֹ רוֹאֶה כֹּהֵן
גָּדוֹל כְּשֶׁהוּא קוֹרֵא לֹא מִפְּנֵי שְׂאֵינוֹ רֹשָׁאִי אֲלֵא שֶׁהִיטָּה
דָּרֵךְ רְחוּקָה וּמִלֵּאכֶת שְׁגִיחָהּ שָׁוה כְּאַחַת:

ג אִם בִּבְגָדֵי בּוֹץ קוֹרֵא קֹדֶשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו פָּשֵׁט יֶרֶד
וְטָבַל עָלָה וְנִסְתַּפַּגּ הִבִּיאוּ לוֹ בְּגָדֵי זָהָב וְלִבָּשׁ וְקֹדֶשׁ
יָדָיו וְרַגְלָיו וַיֵּצֵא וַעֲשֶׂה אֶת אֵילּוֹ וְאֶת אֵיל הָעֵם וְאֶת
שִׁבְעַת כִּבְשִׁים תְּמִימִים (בְּנֵי שָׁנָה) דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
רַבִּי עֲקִיבָא אֹמֵר עִם תְּמִיד שֶׁל שַׁחַר הָיוּ קָרְבִּין וּפֶר
הָעוֹלָה וְשֹׁעִיר הַנִּנְעָשָׂה בַּחוּץ הָיוּ קָרְבִּין עִם תְּמִיד שֶׁל בֵּין
הָאַרְבָּעִים:

ד קֹדֶשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו וּפָשֵׁט וַיֶּרֶד וְטָבַל וְעָלָה וְנִסְתַּפַּגּ
הִבִּיאוּ לוֹ בְּגָדֵי לָבָן וְלִבָּשׁ וְקֹדֶשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו וְנִכְנָס לְהוֹצִיא
אֶת הַכֹּף וְאֶת הַמַּחֲתָה קֹדֶשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו וּפָשֵׁט וַיֶּרֶד
וְטָבַל עָלָה וְנִסְתַּפַּגּ הִבִּיאוּ לוֹ בְּגָדֵי זָהָב וְלִבָּשׁ וְקֹדֶשׁ יָדָיו
וְרַגְלָיו וְנִכְנָס לְהַקְטִיר קֶטֶרֶת שֶׁל בֵּין הָעֶרְבִים וְלִהְיוֹתִיב
אֶת הַנִּירוֹת וְקֹדֶשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו וּפָשֵׁט הִבִּיאוּ לוֹ בְּגָדֵי עֲצֻמוֹ
וְלִבָּשׁ וּמִלּוֹין אוֹתוֹ עַד בֵּיתוֹ וַיּוֹם טוֹב הָיָה עוֹשֶׂה לְאוֹהֲבָיו
בְּשַׁעֲהַ שְׂיָצָא בְּשָׁלוֹם מִן הַקֹּדֶשׁ:

ה כהן גדול משמש בשמונה כלים ויהדיוט בארבעה.
בכתנת ומכנסים ומצנפת ואבנט מוסיף עליו כהן גדול.
חשן ואפוד ומעיל וציץ באלו נשאלין באורים ותמים.
ואין נשאלין בהן להדיוט אלא למלך ולבית דין ולמי
שהצבור צריך בו:

פרק ח

יום הכפורים אסור באכילה ובשתיה וברחיצה.
ובסיכה ובנעילת הסנדל ובתשמיש המטה וְהַמֶּלֶךְ
וְהַכֹּהֵן יִרְחֲצוּ אֶת פְּנֵיהֶם וְהַחִיָּה תִנְעוֹל אֶת הַסַּנְדָּל דְּבָרֵי
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְחַכָּמִים אוֹסְרִין:

ב האוכל ככותבת הגסה כמזה וכגרעינתה והשותה
מלא לגמיו חייב כל האוכלין מצטרפין לככותבת וכל
המשקין מצטרפין למלא לגמיו האוכל ושותה אין
מצטרפין:

ג אכל ושתה בהעלם אחת אינו חייב אלא חטאת אחת.
אכל ושתה ועשה מלאכה חייב שתי חטאות אכל
אוכלין שאינן ראויין לאכילה ושתה משקין שאינן ראויין
לשתיה ושתה ציר או מריס פטור:

ד התינוקות אין מענין אותם ביום הכפורים אבל מחנכין
אותם לפני שנה ולפני שנתים בשביל שיהיו רגילין
במצות:

ה עוברָה שְׁהִרְיָחָהּ. מֵאֲכִילִין אוֹתָהּ עַד שֶׁתָּשִׁיב נַפְשָׁהּ. חוֹלָה מֵאֲכִילִין אוֹתוֹ עַל פִּי בְּקִיאִין. וְאִם אֵין שָׁם בְּקִיאִין. מֵאֲכִילִין אוֹתוֹ עַל פִּי עֲצָמוֹ. עַד שִׁיאֲמַר דִּי:

י מִי שֶׁאֲחִזּוּ בְּלִמּוּס. מֵאֲכִילִין אוֹתוֹ אֲפִילוּ דְּבָרִים טְמֵאִים עַד שִׁיאֲוִרוּ עֵינָיו. מִי שֶׁנִּשְׁכּוּ כָּלֵב שׁוֹתָהּ. אֵין מֵאֲכִילִין אוֹתוֹ מִחֲצֵר כָּבֵד שָׁלוֹ. וְרַבִּי מֵתִיא בֶן חֲרָשׁ מִתִּיר. וְעוֹד אָמַר רַבִּי מֵתִיא בֶן חֲרָשׁ הַחוֹשֵׁשׁ בְּגִירוֹנוֹ. מִטִּילִין סֵם בְּתוֹךְ פִּיו בַּשֶּׁבֶת. מִפְּנֵי שֶׁהוּא סָפֵק נַפְשׁוֹת. וְכָל סָפֵק נַפְשׁוֹת דּוֹחָה אֶת הַשֶּׁבֶת:

י' מִי שֶׁנִּפְלָה עָלָיו מִפּוֹלֶת. סָפֵק הוּא שָׁם. סָפֵק אֵינוֹ שָׁם. סָפֵק חֵי. סָפֵק מֵת. סָפֵק נִכְרִי. סָפֵק יִשְׂרָאֵל. מִפְּקָחִין עָלָיו אֶת הַגָּל. מִצְאוּהוּ חֵי. מִפְּקָחִין עָלָיו. וְאִם מֵת. יִגִּיחוּהוּ:

ח חֲטָאֵת וְאַשָּׁם וְדָאִי מְכַפְּרִין. מִיתָה וְיוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפְּרִין עִם הַתְּשׁוּבָה. תְּשׁוּבָה מְכַפֶּרֶת עַל עֲבִירוֹת קְלוֹת. עַל עֲשֵׂה וְעַל לֹא תַעֲשֶׂה. וְעַל הַחֲמוּרוֹת הִיא תּוֹלָה עַד שִׁיבּוֹא יוֹם הַכְּפוּרִים וַיִּכְפֹּר:

ט הָאֹמֵר אַחֲטָא וְאַשׁוּב אַחֲטָא וְאַשׁוּב אֵין מְסַפִּיקִין בִּידּוֹ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה. אַחֲטָא וְיוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר. אֵין יוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר. עֲבִירוֹת שְׁבִין אָדָם לְמָקוֹם. יוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר. עֲבִירוֹת שְׁבִין אָדָם לְחִבְרוֹ. אֵין יוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר. עַד שִׁירְצָה אֶת חִבְרוֹ. אֶת זֶה דָּרַשׁ רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה. מְכַל חֲטָאֵתִיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּתְּהֶרוּ. עֲבִירוֹת שְׁבִין

אָדָם לְמָקוֹם יוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר. עֲבִירוֹת שְׂבִין אָדָם
לְחִבְרוֹ. אֵין יוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר עַד שִׁירְצָה אֶת חֲבִירוֹ.
אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל. לִפְנֵי מִי אַתֶּם מְטַהְרִין.
מִי מְטַהֵר אֶתְכֶם. אָבִיכֶם שְׁבַשְׁמִים. שְׁנֹאֵמַר וְזָרְקֵתִי
עָלֵיכֶם מִים טְהוֹרִים וְטִהַרְתֶּם. וְאֹמַר מִקּוֹה יִשְׂרָאֵל יֵי.
מִה מִקּוֹה מְטַהֵר אֶת הַטְּמֵאִים. אֵף הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
מְטַהֵר אֶת יִשְׂרָאֵל: סליק

מסכת סוכה

פרק א

סָכָה שֶׁהִיא גְבוּהָה לְמַעַלָּה מִעֲשָׂרִים אַמָּה פְּסוּלָה: רַבִּי
יְהוּדָה מְכַשִּׁיר: וְשֵׁאִינָה גְבוּהָה עֲשָׂרָה טַפְחִים:
וְשֵׁאִין לָהּ שְׁלֹשׁ דְּפָנוֹת וְשַׁחֲמָתָה מְרַבָּה מִצִּלָּתָה: פְּסוּלָה:
סָכָה יִשְׁנָה בֵּית שְׁמַאי פּוֹסְלִין: וּבֵית הַלֵּל מְכַשִּׁירִין: וְאִיזוֹ
הִיא סָכָה יִשְׁנָה: כָּל שֶׁעָשְׂאָה קֶדֶם לַחֵג שְׁלֹשִׁים יוֹם: אֲבָל
אִם עָשְׂאָה לְשֵׁם חֵג: אֶפִּילוּ מִתְחִלַּת הַשָּׁנָה כְּשֶׁרָה:

ב הָעוֹשֶׂה סָכָתוֹ תַּחַת הָאֵילָן כְּאִלוֹ עָשְׂאָה בְּתוֹךְ הַבַּיִת:
סָכָה עַל גִּבִּי סָכָה: הָעֲלִיזָנָה כְּשֶׁרָה: וְהַתְּחַתּוֹנָה פְּסוּלָה:
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: אִם אֵין דִּיּוּרִין בְּעֲלִיזָנָה: הַתְּחַתּוֹנָה
כְּשֶׁרָה:

ג פָּרֶס עָלֶיהָ סֵדִין מִפְּנֵי הַחֲמָה: אוֹ תַּחְתֶּיהָ מִפְּנֵי הַנָּשֶׁר:
אוֹ שִׁפְרֶס עַל גִּבִּי הַקִּנּוֹף פְּסוּלָה: אֲבָל פּוֹרֶס הוּא: עַל גִּבִּי
נִקְלִיטֵי הַמָּטָה:

ד הִדְלָה עָלֶיהָ אֶת הַגָּפֶן: וְאֶת הַדִּלְעָת: וְאֶת הַקִּיסוֹם: וְסִכְךָ
עַל גְּבֵה פְּסוּלָה: וְאִם הָיָה סִכּוּךְ הַרְבֵּה מֵהֵן: אוֹ שֶׁקֶצֶץ:
כְּשֶׁרָה: זֶה הַכֵּל: כָּל דָּבָר שֶׁהוּא מְקַבֵּל טִמְאָה: וְאֵין גְּדוּלוֹ
מִן הָאָרֶץ: אֵין מְסַכֵּכִין בּוֹ: וְכָל דָּבָר שֶׁאִינוֹ מְקַבֵּל טִמְאָה:
וְגְדוּלוֹ מִן הָאָרֶץ: מְסַכֵּכִין בּוֹ:

ה' חבילי קשׁ. וחבילי עצים. וחבילי זרדין אין מסככין בהן.
וכלן שהתירן. בשרות. וכלן בשרות לדפנות:

י' מסככין בנסרים. דברי רבי יהודה. ורבי מאיר אוסר. נתן
עליה נסר שהוא רחב ארבעה טפחים. בשרה. ובלבד
שלא יישן תחתיו:

י' תקרה שאין עליה מעזיבה. רבי יהודה אומר בית שמאי
אומרים מפקפק ונוטל אחת מבנות. ובית הלל אומרים
מפקפק או נוטל אחת מבנות. רבי מאיר אומר נוטל
אחת מבנות ואינו מפקפק:

ה' המקרה סכתו בשפודין. או בארוכות המטה. אם יש
ריוח ביניהן כמותן. בשרה. החוטט בגדיש לעשות בו
סכה אינה סכה:

ט' המשלשל דפנות מלמעלה למטה. אם גבוה מן הארץ
שלשה טפחים פסולה. מלמעלה למעלה. אם גבוה מן
הארץ עשרה טפחים בשרה. רבי יוסי אומר בשם
שמלמטה למעלה עשרה טפחים. כך מלמעלה למטה
עשרה טפחים. הרחיק את הסכוד מן הדפנות שלשה
טפחים פסולה:

י' בית שנפחת וסכך על גביו. אם יש מן הכתל לסכוד
ארבע אמות פסולה. וכן חצר שהיא מקפת אכסדרה.

סָכָה גְדוּלָּה שֶׁהָקִיפּוּהָ בְּדָבָר שֶׁאֵין מְסַכְכִּין בּוֹ. אִם יֵשׁ
תַּחְתָּיו אַרְבַּע אַמּוֹת פְּסוּלָה:

י"א הָעוֹשֶׂה סִכְתּוֹ כַּמִּין צָרִיף. אוֹ שֶׁסִּמְכָה לְכַתֵּל. רַבִּי
אֱלִיעֶזֶר פּוֹסֵל מִפְּנֵי שֶׁאֵין לָהּ גִּגִּי. וְחֻכָּמִים מְכַשִּׁירִין.
מִחֲצֵלֶת קָנִים גְּדוּלָּה. עֲשָׂאָה לְשִׁכִּיבָה. מְקַבֵּלֶת טִמְאָה.
וְאֵין מְסַכְכִּין בָּהּ. לְסִכּוּד מְסַכְכִּין בָּהּ וְאֵינָה מְקַבֵּלֶת
טִמְאָה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר אַחַת קֶטֶנָּה וְאַחַת גְּדוּלָּה.
עֲשָׂאָה לְשִׁכִּיבָה מְקַבֵּלֶת טִמְאָה. וְאֵין מְסַכְכִּין בָּהּ. לְסִכּוּד
מְסַכְכִּין בָּהּ וְאֵינָה מְקַבֵּלֶת טִמְאָה:

פרק ב

הַיֵּשֶׁן תַּחַת הַמָּטָה בְּסָכָה. לֹא יֵצֵא יָדֵי חוּבָתוֹ. אָמַר רַבִּי
יְהוּדָה נוֹהֲגִין הֵינּוּ. שֶׁהֵינּוּ יֹשְׁנִים תַּחַת הַמָּטָה
בְּפָנֵי הַזְּקֵנִים. וְלֹא אָמְרוּ לָנוּ דָּבָר. אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן מַעֲשֵׂה
בְּטָבִי עֲבָדוֹ שֶׁל רַבִּי גַּמְלִיאֵל שֶׁהָיָה יֹשֵׁן תַּחַת הַמָּטָה.
וְאָמַר לָהֶן רַבִּי גַּמְלִיאֵל לַזְּקֵנִים. רְאִיתֶם טָבִי עֲבָדִי שֶׁהוּא
תֹלְמִיד חָכֵם. וְיֹדֵעַ שֶׁעֲבָדִים פְּטוּרִים מִן הַסָּכָה. לְפִיכָךְ
יֹשֵׁן הוּא תַּחַת הַמָּטָה. וּלְפִי דְרָכֵנוּ לְמַדְנֹה שֶׁהַיֵּשֶׁן תַּחַת
הַמָּטָה לֹא יֵצֵא יָדֵי חוּבָתוֹ:

ב' הַסּוֹמֵךְ סִכְתּוֹ בְּכָרְעֵי הַמָּטָה כְּשֶׁרָה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר
אִם אֵינָה יְכוּלָּה לַעֲמֹד בְּפָנֵי עֲצָמָה. פְּסוּלָה. סָכָה
הַמְדַּבֵּלֶת וְשֹׁצֵלָתָה מְרַבָּה מִחֲמַתָּה כְּשֶׁרָה. הַמְעוֹבָה

בְּמִין בֵּית אֶף עַל פִּי שְׂאִין הַכּוֹכְבִּים נִרְאִים מִתּוֹכָהּ.
בְּשֶׁרָה:

ג הָעוֹשֶׂה סָכְתוֹ בְּרֹאשׁ הָעֵגְלָה אוֹ בְּרֹאשׁ הַסְּפִינָה.
בְּשֶׁרָה וְעוֹלִין לָהּ בַּיּוֹם טוֹב בְּרֹאשׁ הָאֵילָן אוֹ עַל גִּבִּי
גָּמֶל בְּשֶׁרָה וְאִין עוֹלִין לָהּ בַּיּוֹם טוֹב שְׁתֵּים בְּאֵילָן וְאַחַת
בְּיַד אָדָם אוֹ שְׁתֵּים בְּיַד אָדָם וְאַחַת בְּאֵילָן בְּשֶׁרָה.
וְאִין עוֹלִין לָהּ בַּיּוֹם טוֹב שְׁלֹשָׁה בְּיַד אָדָם וְאַחַת בְּאֵילָן.
בְּשֶׁרָה וְעוֹלִין לָהּ בַּיּוֹם טוֹב זֶה הַכָּלָל כָּל שֵׁינִטֵּל הָאֵילָן
וְיֻכּוֹלָה לַעֲמֹד בַּפָּנִי עֲצָמָהּ בְּשֶׁרָה וְעוֹלִין לָהּ בַּיּוֹם טוֹב:

ד הָעוֹשֶׂה סָכְתוֹ בֵּין הָאֵילָנוֹת וְהָאֵילָנוֹת דְּפָנוֹת לָהּ.
בְּשֶׁרָה שְׁלוּחֵי מִצְוָה פְּטוּרִין מִן הַסֵּכָה חוֹלִין וּמִשְׁמִשִּׁיהֶן.
פְּטוּרִין מִן הַסֵּכָה אוֹכְלִין וְשׁוֹתִין עֲרָאֵי חוּץ לַסֵּכָה:

ה מַעֲשֶׂה וְהִבִּיאוּ לוֹ לָרֶבֶן יוֹחָנָן בֶּן זִכְאִי לְטַעֹם הַתְּבָשִׁיל.
וּלְרֶבֶן גְּמְלִיאֵל שְׁתֵּי כּוֹתֵבוֹת וְדָלִי שֶׁל מִים וְאָמְרוּ הָעָלוּם
לַסֵּכָה וּכְשֶׁנָּתְנוּ לוֹ לְרַבִּי צְדוֹק אָכַל פָּחוֹת מִכִּבִּיצָה נָטְלוּ
בַּמֶּפֶה וְאָכְלוּ חוּץ לַסֵּכָה וְלֹא בִירֶךְ אַחֲרָיו:

ו רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר אַרְבַּע עֲשָׂרָה סְעוּדוֹת חֵיִב אָדָם
לֶאֱכֹל בַּסֵּכָה אַחַת בַּיּוֹם וְאַחַת בַּלַּיְלָה וּחְכָמִים אוֹמְרִים
אִין לְדַבֵּר קֶצֶף חוּץ מִלַּיְלָה יוֹם טוֹב רִאשׁוֹן שֶׁל חָג בַּלְבָּד.
וְעוֹד אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מִי שֶׁלֹּא אָכַל בַּלַּיְלָה יוֹם טוֹב
הָרִאשׁוֹן יִשְׁלִים בַּלַּיְלָה יוֹם טוֹב הָאַחֲרוֹן וּחְכָמִים אוֹמְרִים

אין לדבר תשלומין. על זה נאמר מעות לא יוכל לתקון
וחסרון לא יוכל להמנות:

^י מי שהיה ראשו ורבו בספה ושלחנו בתוך הבית. בית
שמאי פוסלין. ובית הלל מכשירין. אמרו להן בית הלל
לבית שמאי. לא כך היה מעשה שהלכו זקני בית שמאי
וזקני בית הלל לבקר את רבי יוחנן בן החורני. ומצאוהו
שהיה יושב ראשו ורבו בספה ושלחנו בתוך הבית. (ולא
אמרו לו דבר.) אמרו להן בית שמאי משם ראיה. אף
הם אמרו לו. אם בן היית נוהג לא קימת מצות ספה
מימך:

^ח נשים ועבדים וקטנים. פטורים מן הספה. קטן שאינו
צריך לאמו חייב בספה. מעשה וילדה כלתו של שמאי
הזקן. ופחת את המעזיבה. וסבך על גבי המטה בשביל
הקטן:

^ט כל שבעת הימים. אדם עושה סכתו קבע וביתו עראי.
ירדו גשמים. מאימתי מתר לפנות משתסרח המקפה.
משלו משל למה הדבר דומה. לעבד שבא למזוג בוס
לרבו. ושפך לו קתון על פניו:

פרק ג

לולב הגזול והיבש פסול. של אשרה ושל עיר הנדחת
פסול. נקטם ראשו. נפרצו עליו פסול. נפרדו עליו
כשר. רבי יהודה אומר יאגדנו מלמעלה. ציני הר הברזל
כשרות. לולב שיש בו שלשה טפחים כדי לנגע בו
כשר:

^א הדס הגזול והיבש פסול. של אשרה ושל עיר הנדחת
פסול. נקטם ראשו. נפרצו עליו. או שהיו ענביו מרבות
מעליו פסול. ואם מעטן כשר. ואין ממעטין ביום טוב:

^ג ערבה גזולה ויבשה פסולה. של אשרה. ושל עיר
הנדחת פסולה. נקטם ראשה. נפרצו עליה והצפצפה
פסולה. כמושה ושנשרו מקצת עליה. ושל בעל כשרה:

^ד רבי ישמעאל אומר. שלשה הדסים ושתי ערבות. לולב
אחד. ואתרוג אחד. אפילו שנים קטומים ואחד אינו
קטום. רבי טרפון אומר אפילו שלשתן קטומים. רבי
עקיבא אומר בשם שלולב אחד. ואתרוג אחד. כן הדס
אחד. וערבה אחת:

^ה אתרוג הגזול והיבש. פסול. של אשרה. ושל עיר
הנדחת. פסול. של ערלה. פסול. של תרומה טמאה.
פסול. של תרומה טהורה. לא יטול. ואם נטל כשר. של

דמאי בית שמאי פוסלין ובית הלל מכשירין של מעשר
שני בירושלים לא יטול ואם נטל כשר:

^י עלתה חזזית על רבו. נטלה פטמתו. נקלף. נסדק. נקב
וחסר כל שהוא פסול. עלתה חזזית על מיעוטו. נטל
עוקצו. נקב ולא חסר כל שהוא כשר. אתרוג הכושי.
פסול. והירוק ככרתי. רבי מאיר מכשיר. ורבי יהודה
פוסל:

^י שיעור אתרוג הקטן. רבי מאיר אומר כפגוז. רבי יהודה
אומר כביצה. ובגדול כדי שיאחוז שנים בידו אחת. דברי
רבי יהודה. רבי יוסי אומר אפילו אחד (בשתי ידי):

^ח אין אוגדין את הלולב אלא במינו. דברי רבי יהודה.
רבי מאיר אומר אפילו במשיחה. אמר רבי מאיר מעשה
באנשי ירושלים שהיו אוגדין את לולביהן בגימזנים של
זהב. אמרו לו במינו היו אוגדין אותו מלמטה:

^ט והיכן היו מנענעין. בהודו ליי תחלה וסוף. ובאנא יי
הושיעה נא. דברי בית הלל. בית שמאי אומרים אף
באנא יי הצליחה נא. אמר רבי עקיבא צופה הייתי ברבן
גמליאל ורבי יהושע שכל העם היו מנענעין את לולביהן
והן לא נענעו. אלא באנא יי הושיעה נא (בלבד). מי שבא
בדרך ולא היה בידו לולב לטול. לכשיפגס לביתו יטול
על שלחנו. לא נטל שחרית יטול בין הערבים. שכל היום
כשר ללולב:

י' מי שהיה עבד או אשה או קטן מקרין אותו. עונה אחריהן מה שהן אומרים. ותהי לו מארה. אם היה גדול מקרא אותו עונה אחריו הללויה:

יא מקום שנהגו לכפול יכפול. לפשוט יפשוט. לברך אחריו. יברך אחריו. הכל כמנהג המדינה. הלוקח לולב מחבירו בשביעית. נותן לו אתרוג במתנה. לפי שאין רשאי ללקחו בשביעית:

יב בראשונה היה לולב נטל במקדש שבעה. ובמדינה יום אחד. משחרב בית המקדש. התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהא לולב נטל במדינה שבעה זכר למקדש. ושיהא יום הנף כלו אסור:

יג יום טוב ראשון של חג שחל להיות בשבת. כל העם מוליכין את לולביהן לבית הכנסת. למחרת משכימין ובאים. כל אחד ואחד מכיר את שלו ונוטלו. מפני שאמרו חכמים אין אדם יוצא ידי חובתו ביום טוב הראשון של חג בלולבו של חבירו. ושאר ימי החג אדם יוצא ידי חובתו בלולבו של חבירו:

יד רבי יוסי אומר יום טוב ראשון של חג שחל להיות בשבת. ושכח והוציא את הלולב לרשות הרבים. פטור. מפני שהוציאו ברשות:

^{טו} מִקְבֵּלֶת אִשָּׁה מִיד בְּנֵהּ וּמִיד בַּעֲלָהּ וּמַחְזִירָתוֹ לַמִּים
בְּשַׁבָּת רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר בְּשַׁבָּת מַחְזִירִין בְּיוֹם טוֹב
מוֹסִיפִין וּבְמוֹעֵד מַחְלִיפִין קָטָן הַיּוֹדֵעַ לִנְעֹנֵעַ חַיִּיב בְּלוּלָב:

יום ט

פרק ד

לוּלָב וְעֶרְבָה שֶׁשָּׂה וְשַׁבְּעָה הֶהָלָל וְהַשְׁמָחָה שְׂמוֹנָה
סָפָה וְנִסּוּךְ הַמִּים שַׁבְּעָה וְהַחֲלִיל חֲמִשָּׁה וְשֶׁשָּׁה:

^ב לִלוּלָב שַׁבְּעָה כִּיצַד יוֹם טוֹב הָרֹאשׁוֹן שֶׁל חָג שָׁחַל לַהֲיוֹת
בְּשַׁבָּת לִלוּלָב שַׁבְּעָה וְשָׂאֵר כָּל הַיָּמִים שֶׁשָּׁה:

^ג עֶרְבָה שַׁבְּעָה כִּיצַד יוֹם שְׁבִיעִי שֶׁל עֶרְבָה שָׁחַל לַהֲיוֹת
בְּשַׁבָּת עֶרְבָה שַׁבְּעָה וְשָׂאֵר כָּל הַיָּמִים שֶׁשָּׁה:

^ד מִצֻּת לִלוּלָב כִּיצַד יוֹם טוֹב הָרֹאשׁוֹן שֶׁל חָג שָׁחַל לַהֲיוֹת
בְּשַׁבָּת (כָּל הָעָם) מוֹלִיכִין אֶת לִוְלָבֵיהֶם לְהַר הַבַּיִת
מֵעֶרֶב שַׁבָּת וְהַחֲזָנִים מְקַבְּלִין מֵהֶן וְסוֹדְרִין אוֹתָן עַל גְּבִי
אַצְטָבָא וְהַזְקָנִים מְנִיחִין אֶת שְׁלֵהֶן בַּלְשָׁפָה וּמְלַמְּדִים
אוֹתָם לֹאמַר כָּל מִי שֶׁמָּגִיעַ לִוְלָבִי בִידּוֹ הָרִי הוּא לוֹ בְּמַתָּנָה
לְמַחֵר מְשַׁכֵּמִין וּבָאִין וְהַחֲזָנִים זוֹרְקִים אוֹתָם לַפְּנֵיהֶם
וְהֵן מַחְסִיפִין וּמַכִּין אִישׁ אֶת חֲבִירוֹ וְכִשְׂרָאוּ בֵּית דִּין
שָׁבְאוּ לִידֵי סַכָּנָה הִתְקִינוּ שֶׁיֵּהָא כָּל אֶחָד וְאֶחָד נוֹטֵל
בְּבֵיתוֹ:

ה' מַצּוֹת עֲרֵבָה כִּיצַד. מָקוֹם הָיָה לַמָּטָה מִירוּשָׁלַיִם וְנִקְרָא מוֹצֵא. יוֹרְדִין לָשֶׁם וּמִלֻּקְטִין מִשָּׁם. מַרְבִּיּוֹת שֶׁל עֲרֵבָה. וּבִאֵין וְזוֹקְפִין אוֹתָן בְּצַדֵּי הַמִּזְבֵּחַ וְרֹאשֵׁיהֶן כְּפּוֹפִין עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ. תִּקְעוּ וְהִרְיעוּ וְתִקְעוּ. בְּכָל יוֹם מְקִיפִין אֶת הַמִּזְבֵּחַ פַּעַם אַחַת. וְאוֹמְרִים אָנָּה יְיָ הוֹשִׁיעָה נָּא אָנָּה יְיָ הַצְּלִיחָה נָּא. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אֲנִי וְהוּ הוֹשִׁיעָה נָּא. וְאוֹתוֹ הַיּוֹם מְקִיפִין אֶת הַמִּזְבֵּחַ שִׁבְעָה פְּעָמִים. בְּשַׁעַת פְּטִירְתָּן מִהֵן אוֹמְרִים. יוֹפִי לָךְ מִזְבֵּחַ יוֹפִי לָךְ מִזְבֵּחַ. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר לֵיָּה וּלָךְ מִזְבֵּחַ (לֵיָּה וּלָךְ מִזְבֵּחַ):

י' כַּמַּעֲשָׂהּוּ בַחֹל כִּךְ מַעֲשָׂהּוּ בְּשַׁבָּת. אֵלֹא שֶׁהָיוּ מְלַקְטִין אוֹתָן מִעֲרֵב שַׁבָּת וּמִנִּיחִים אוֹתָן בְּגִיגִיּוֹת שֶׁל זֶהָב כְּדִי שֶׁלֹּא יִכְמוֹשׁ. רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן בְּרוּקָא אוֹמֵר חֲרִיּוֹת שֶׁל דָּקֶל הָיוּ מְבִיאִין. וְחוֹבְטִין אוֹתָן בְּקֶרֶקַע בְּצַדֵּי הַמִּזְבֵּחַ. וְאוֹתוֹ הַיּוֹם נִקְרָא יוֹם חֲבוּט חֲרִיּוֹת:

י' מִיד הַתִּינוּקוֹת שׁוֹמְטִין אֶת לֹלְבֵיהֶן. וְאוֹכְלִין אֶת רוֹגֵיהֶן:

ח' הַהִלָּל וְהַשְׁמָחָה שְׁמוֹנָה. כִּיצַד. מְלַמֵּד שְׁחִיב אָדָם בַּהִלָּל וּבַשְׁמָחָה וּבִכְבוֹד יוֹם טוֹב הָאֲחֵרוֹן שֶׁל חָג כְּשֶׁאֵר כָּל יְמוֹת הַחָג. סִפָּה שִׁבְעָה. כִּיצַד. גָּמַר מִלֶּאֱכֹל לֹא יִתִּיר סִפָּתוֹ. אֲבָל מוֹרִיד אֶת הַכֵּלִים מִן הַמִּנְחָה וּלְמַעַלָּה. מִפְּנֵי כְבוֹד יוֹם טוֹב הָאֲחֵרוֹן שֶׁל חָג:

ט' נְסוּךְ הַמִּים (שִׁבְעָה). כִּיצַד. צְלוּחִית שֶׁל זֶהָב מִחֻזָּקֶת שְׁלֹשָׁה לֹזְגִים. הָיָה מְמַלֵּא מִן הַשְּׁלֹחַ. הִגִּיעוּ לְשַׁעַר הַמִּים.

תקעו והריעו ותקעו. עלה בכבש ופנה לשמאלו. ושני ספלים של כסף היו שם. רבי יהודה אומר של סיד היו. אלא שהיו משחרין פניהם מפני היין. ומנקבין כמין שני חטמין דקין. אחד מעבה. ואחד דק. כדי שיהיו שניהם כלין בבית אחת. מערבי של מים. מזרחי של יין. עירה של מים לתוד של יין. ושל יין לתוד של מים יצא. רבי יהודה אומר. בלוג היה מנסך כל שמונה. ולמנסך אומרים לו הגביה ידך. שפעם אחת נסך אחד על גבי רגליו. ורגמוהו כל העם באתרוגיהן:

כמעשהו בחול כך מעשהו בשבת. אלא שהיה ממלא מערב שבת חבית של זהב שאינה מקדשת. מן השלוח. ומניחה בלשכה. נשפכה או נתגלתה. היה ממלא מן הכיור. שהיין והמים המגלין. פסולים על גבי המזבח:

פרק ה

החליל חמשה וששה. זהו החליל של בית השואבה. שאינו דוחה לא את השבת ולא את יום טוב. אמרו. כל מי שלא ראה שמחת בית השואבה. לא ראה שמחה מימיו:

ב. במוצאי יום טוב הראשון של חג. היו יורדין לעזרת נשים. ומתקנין שם תקון גדול. ומגורות של זהב היו שם. וארבעה ספלים של זהב בראשיהן. וארבע סלמות לכל

אֶחָד וְאֶחָד וְאַרְבָּעָה יְלָדִים מִפְּרָחֵי כְּהֵנָה וּבִידֵיהֶם כַּדִּים
 שֶׁל שֶׁמֶן. שֶׁל מֵאָה וְעֶשְׂרִים לֹוג. שֶׁהֵן מְטִילִין לְכָל סֶפֶל
 וְסֶפֶל:

^א מִבְּלֵאֵי מִכְנָסֵי כְּהֵנִים וּמִהַמֵּינֵיהֶן. הָיוּ מִפְּקִיעִין. וּבָהֶן הָיוּ
 מְדַלִּיקִין. לֹא הָיְתָה חֹצֵר בִּירוּשָׁלַיִם שְׂאִינָה מֵאִירָה מֵאוֹר
 בֵּית הַשּׁוֹאֵבָה:

^ד חֲסִידִים וְאַנְשֵׁי מַעֲשֵׂה. הָיוּ מִרְקָדִים לִפְנֵיהֶם
 בַּאֲבֻקוֹת שֶׁל אוֹר שְׂבִידֵיהֶן. וְאוֹמְרִים לִפְנֵיהֶן דְּבָרֵי
 שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת. וְהַלּוֹים בְּכִנּוּרוֹת וּבִנְבָלִים וּבִמְצֻלָּתִים
 וּבַחֲצוֹצְרוֹת. וּבְכָלִי שִׁיר בְּלֹא מִסְפָּר. עַל חֲמִשָּׁה עָשָׂר
 מַעֲלוֹת הַיּוֹרְדוֹת מֵעֶזְרַת יִשְׂרָאֵל לַעֲזֶרֶת נָשִׁים. כִּנְגֹד
 חֲמִשָּׁה עָשָׂר שִׁיר הַמַּעֲלוֹת שְׁבַת־הַלִּים. שְׁעָלִיהֶן לוֹים
 עוֹמְדִים בְּכָלִי שִׁיר וְאוֹמְרִים שִׁירָה. עֹמְדוֹ שְׁנֵי הַכְּהֵנִים
 בְּשַׁעַר הָעֶלְיוֹן. שִׁיּוֹרֵד מֵעֶזְרַת יִשְׂרָאֵל לַעֲזֶרֶת נָשִׁים. וְשְׂתֵי
 חֲצוֹצְרוֹת בִּידֵיהֶן. קָרָא הַגָּבֵר. תִּקְעוּ וְהִרְיעוּ וְתִקְעוּ. הִגִּיעוּ
 לְמַעֲלָה עֲשִׂירִית. תִּקְעוּ וְהִרְיעוּ וְתִקְעוּ. הִגִּיעוּ לַעֲזָרָה
 תִּקְעוּ וְהִרְיעוּ וְתִקְעוּ. הָיוּ תוֹקְעִין וְהוֹלְכִין עַד שְׁמַגִּיעִין
 לְשַׁעַר הַיּוֹצֵא לַמִּזְרָח. הִגִּיעוּ לְשַׁעַר הַיּוֹצֵא מִמִּזְרָח.
 הִפְכוּ פָנֵיהֶן לְמַעְרָב וְאָמְרוּ. אֲבוֹתֵינוּ שֶׁהָיוּ בְּמָקוֹם הַזֶּה.
 אַחֲרֵיהֶם אֵל הֵיכָל יְיָ וּפָנֵיהֶם קִדְמָה. וְהֵמָּה מִשְׁתַּחֲוִיִּתִם
 קִדְמָה לְשֹׁמֵשׁ. וְאָנוּ לָיָה עֵינֵינוּ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר הָיוּ שׁוֹנִין
 וְאוֹמְרִין אָנוּ לָיָה. וְלָיָה עֵינֵינוּ:

ה אין פּוֹחַתִּין מֵאַחַת וְעֲשָׂרִים תְּקִיעוֹת בַּמִּקְדָּשׁ. וְאִין מוֹסִיפִין עַל אַרְבָּעָה וּשְׁמוֹנָה. בְּכָל יוֹם הָיוּ שָׁם עֲשָׂרִים וְאַחַת תְּקִיעוֹת (בַּמִּקְדָּשׁ). שְׁלֹשׁ לַפְּתִיחַת שְׁעָרִים. תִּשְׁעַ לְתַמִּיד שֶׁל שַׁחַר. וְתִשְׁעַ לְתַמִּיד שֶׁל בֵּין הָעֶרְבִים. וּבִמְוִסָּפִין הָיוּ מוֹסִיפִין עוֹד תִּשְׁעַ. וּבְעֶרֶב שַׁבָּת הָיוּ מוֹסִיפִין עוֹד שֵׁשׁ. שְׁלֹשׁ לְהַבְטִיל הָעָם מִמְּלָאכָה. וְשְׁלֹשׁ לְהַבְדִּיל בֵּין קֹדֶשׁ לְחֹל. עֶרֶב שַׁבָּת שַׁבְּתוֹךְ הַחֹג הָיוּ שָׁם שְׁמוֹנָה וְאַרְבָּעִים. שְׁלֹשׁ לַפְּתִיחַת שְׁעָרִים. שְׁלֹשׁ לַשַּׁעַר הָעֲלִיזֹן. וְשְׁלֹשׁ לַשַּׁעַר הַתַּחְתּוֹן. וְשְׁלֹשׁ לְמַלּוֹי הַמִּים. וְשְׁלֹשׁ עַל גְּבֵי מִזְבֵּחַ. תִּשְׁעַ לְתַמִּיד שֶׁל שַׁחַר. וְתִשְׁעַ לְתַמִּיד שֶׁל בֵּין הָעֶרְבִים. וְתִשְׁעַ לְמוֹסָפִין. שְׁלֹשׁ לְהַבְטִיל אֶת הָעָם מִמְּלָאכָה. וְשְׁלֹשׁ לְהַבְדִּיל בֵּין קֹדֶשׁ לְחֹל:

י יוֹם טוֹב הָרֵאשׁוֹן שֶׁל חָג הָיוּ שָׁם שְׁלֹשָׁה עָשָׂר פָּרִים וְאַלִּים שְׁנַיִם וּשְׁעִיר אֶחָד. נִשְׁתַּיְרוּ שָׁם אַרְבָּעָה עָשָׂר כִּבְשִׂים לְשִׁמּוֹנָה מִשְׁמֵרוֹת. בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן שָׁשָׁה מְקַרְבִּין שְׁנַיִם שְׁנַיִם. וְהַשָּׂאֵר אֶחָד אֶחָד. בְּשֵׁנִי חֲמִשָּׁה מְקַרְבִּין שְׁנַיִם שְׁנַיִם. וְהַשָּׂאֵר אֶחָד אֶחָד. בְּשִׁלִּישִׁי אַרְבָּעָה מְקַרְבִּין שְׁנַיִם שְׁנַיִם. וְהַשָּׂאֵר אֶחָד אֶחָד. בְּרִבְעִי שְׁלֹשָׁה מְקַרְבִּין שְׁנַיִם שְׁנַיִם. וְהַשָּׂאֵר אֶחָד אֶחָד. בְּחֲמִישִׁי שְׁנַיִם מְקַרְבִּין שְׁנַיִם שְׁנַיִם. וְהַשָּׂאֵר אֶחָד אֶחָד. בְּשִׁשִּׁי אֶחָד מְקַרֵּב שְׁנַיִם. וְהַשָּׂאֵר אֶחָד אֶחָד. בְּשַׁבְּעִי כֶּלֶן שְׁוִין. בְּשְׁמִינִי חֲזִירוֹ לִפְּסִי כְּבָרְגָלִים. אֲמָרוּ מִי שֶׁהִקְרִיב פָּרִים הַיּוֹם לֹא יִקְרִיב לְמַחֵר. אֲלָא חֲזִירִין חֲלִילָה:

י' בשלשה פרקים בשנה היו כל המשמרות שוות.
באימורי הגגלים ובחלוק לחם הפנים בעצרת אומרים
לו. הילך מצה הילך חמץ. משמר שזמנו קבוע הוא
מקריב תמידין נדרים ונדבות. ושאר קרבנות צבור.
ומקריב את הכל. יום טוב הסמוך לשבת בין מלפניה בין
לאחריה. היו כל המשמרות שוות בחלוק לחם הפנים:

ח' חל להיות יום אחד להפסיק בנתיים. משמר שזמנו
קבוע היה נוטל עשר חלות. והמתעבב נוטל שתים.
ובשאר ימות השנה הנכנס נוטל שש. (והיוצא נוטל
שש). רבי יהודה אומר הנכנס נוטל שבע. והיוצא
נוטל חמש. הנכנסין חולקין בצפון. והיוצאין בדרום.
בלגה לעולם חולקת בדרום. וטבעתה קבועה. וחלונה
סתומה: סליק

מסכת תענית

פרק א

מאימתי מזכירין גבורות גשמים: רבי אליעזר אומר
מיום טוב הראשון של חג: רבי יהושע אומר
מיום טוב האחרון של חג: אמר לו רבי יהושע הואיל ואין
הגשמים סימן ברכה בחג למה הוא מזכיר: אמר לו רבי
אליעזר אף אני לא אמרתי לשאול: אלא להזכיר משיב
הרוח ומוריד הגשם בעונתו: אמר לו אם כן לעולם יהא
מזכיר:

ב אין שואלין את הגשמים: אלא סמוך לגשמים: רבי
יהודה אומר העובר לפני התיבה ביום טוב האחרון
של חג: האחרון מזכיר הראשון אינו מזכיר: ביום טוב
הראשון של פסח: הראשון מזכיר האחרון אינו מזכיר:
עד אימתי שואלין את הגשמים: רבי יהודה אומר עד
שיעבור הפסח: רבי מאיר אומר עד שיציא ניסן: שנאמר
ויוֹרֵד לָכֶם גֶּשֶׁם מוֹרָה וּמִלְקוֹשׁ בְּרֹאשׁוֹן:

ג בשלשה במרחשון שואלין את הגשמים: רבן גמליאל
אומר בשבעה בו: חמשה עשר יום אחר החג: כדי שיעיג
אחרון שבִּישְׂרָאֵל לָנֶהֱרַת:

ד הגיע שבעה עשר במרחשון ולא ירדו גשמים:
התחילו היחידים מתענים שלש תעניות: אוכלים ושותים

מִשְׁחִיכָהּ. וּמוֹתְרִין בַּמֶּלֶאכָה. וּבִרְחִיצָהּ. וּבִסִּיכָהּ.
וּבִנְעִילַת הַסַּנְדֵּל. וּבִתְשֻׁמִּישׁ הַמָּטָה:

ה' הָגִיעַ רֹאשׁ חֹדֶשׁ כְּסֻלּוֹ. וְלֹא יֵרְדוּ גִשְׁמִים. בֵּית דִּין גּוֹזְרִין
שְׁלֹשׁ תַּעֲנִיּוֹת עַל הַצָּבוּר. אוֹכְלִים וְשׁוֹתִים מִשְׁחִיכָהּ.
וּמוֹתְרִין בַּמֶּלֶאכָה. וּבִרְחִיצָהּ. וּבִסִּיכָהּ. וּבִנְעִילַת הַסַּנְדֵּל.
וּבִתְשֻׁמִּישׁ הַמָּטָה:

י' עָבְרוּ אֵלָיו וְלֹא נִעְנְוּ. בֵּית דִּין גּוֹזְרִין שְׁלֹשׁ תַּעֲנִיּוֹת
אַחֲרוֹת עַל הַצָּבוּר. אוֹכְלִים וְשׁוֹתִים מִבְּעוֹד יוֹם.
וְאַסּוּרִין בַּמֶּלֶאכָה. וּבִרְחִיצָהּ. וּבִסִּיכָהּ. וּבִנְעִילַת הַסַּנְדֵּל.
וּבִתְשֻׁמִּישׁ הַמָּטָה. וְנוֹעֲלִין אֶת הַמְּרַחֲצוֹת. עָבְרוּ אֵלָיו
וְלֹא נִעְנְוּ. בֵּית דִּין גּוֹזְרִין עָלֵיהֶם עוֹד שֶׁבַע. שֶׁהֵן
שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה תַּעֲנִיּוֹת עַל הַצָּבוּר. הָרִי אֵלָיו יִתְרוֹת עַל
הָרֵאשׁוֹנוֹת. שֶׁבָּאֵלֹו מִתְרִיעִין וְנוֹעֲלִין אֶת הַחֲנוּיֹת. בְּשָׁנִי
מָטִין עִם חִשִּׁיכָהּ. וּבַחֲמִישִׁי מִתְרִין מִפְּנֵי כְבוֹד הַשַּׁבָּת:

י' עָבְרוּ אֵלָיו וְלֹא נִעְנְוּ. מִמַּעֲטִין בַּמָּשָׂא וּמִתֵּן. בְּבִנְיָן
וּבִנְטִיעָה בְּאִירוּסִין וּבִנְשׂוּאִין וּבִשְׂאֵלַת שְׁלוֹם בֵּין אָדָם
לְחֵבֶירוֹ כִּבְנֵי אָדָם הַנּוֹזְפִין לְמָקוֹם. הֵיחִידִים חוֹזְרִים
וּמִתְעַנִּים עַד שֶׁיֵּצֵא נִסָּן. יֵצֵא נִסָּן וְיֵרְדוּ גִשְׁמִים. סִימָן
קָלָלָהּ. שֶׁנֶּאֱמַר הֲלֹא קָצִיר חֲטִים הַיּוֹם וְגוֹמֵר:

פרק ב

סֵדֶר תַּעֲנִיּוֹת כִּיצַד מוֹצִיאִין אֶת הַתִּיבָה לְרַחוּבָה שֶׁל עִיר וְנוֹתְנִין אֶפֶר מִקְלָה עַל גְּבִי הַתִּיבָה וּבִרְאֵשׁ הַנָּשִׂיא וּבִרְאֵשׁ אָב בֵּית דִּין וְכָל אֶחָד וְאֶחָד נוֹטֵל וְנוֹתֵן בְּרֵאשׁוֹ הַזֶּקֶן שֶׁבֵּהֶן אוֹמֵר לִפְנֵיהֶן דְּבָרֵי כְבוֹשִׁין אַחֲנִינוּ לֹא נֹאמַר בְּאֲנָשֵׁי נִיגוּה וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת שָׁקֶם וְאֶת תַּעֲנִיתָם אֲלֵא וַיֵּרָא הָאֱלֹהִים אֶת מַעֲשֵׂיהֶם כִּי שָׁבוּ מִדֶּרֶכָם הִרְעָה וּבִקְבֻלָּה הוּא אוֹמֵר וְקִרְעוּ לְבַבְכֶּם וְאֵל בְּגָדֵיכֶם:

^ב עָמְדוּ בַתְּפִלָּה מוֹרִידִין לִפְנֵי הַתִּיבָה זֶקֶן וְרִגִּיל וַיֵּשׁ לוֹ בָּנִים וּבֵיתוֹ רִיקָם כְּדִי שִׁיְהֶא לְבוֹ שָׁלֵם בַּתְּפִלָּה וְאוֹמֵר לִפְנֵיהֶם אֲרַבֵּעַ וְעֶשְׂרִים בְּרִכּוֹת שְׁמֹנֶה עֶשְׂרֵה שֶׁבָּכַל יוֹם וּמוֹסִיף עֲלֵיהֶם עוֹד שֵׁשׁ:

^ג וְאֵלוּ הֵן זְכוּרֹנוֹת וְשׁוֹפְרוֹת אֵל יִי בִצְרָתָהּ לִי קִרְאֲתִי וַיַּעֲנֵנִי אֲשָׁא עֵינֵי אֵל הַהָרִים וְגוֹמֵר מִמַּעַמְמָקִים קִרְאֲתִיד יִי תְּפִלָּה לְעֵנִי כִי יַעֲטוּף רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר לֹא הָיָה צָרִיד לֹאמֵר זְכוּרֹנוֹת וְשׁוֹפְרוֹת אֲלֵא אוֹמֵר תַּחֲתִיהֶן רַעַב כִּי יִהְיֶה בְּאֶרֶץ דִּבֵּר כִּי יִהְיֶה וְגוֹמֵר אֲשֶׁר הָיָה דִּבֵּר יִי אֵל יִרְמְיָהוּ עַל דְּבָרֵי הַבְּצָרוֹת וְאוֹמֵר חוֹתְמִיהֶן:

^ד עַל הָרָאשׁוֹנָה הוּא אוֹמֵר מִי שֶׁעָנָה אֶת אֲבָרָהָם בְּהַר הַמּוֹרִיָּה הוּא יַעֲנֶה אֶתְכֶם וַיִּשְׁמַע בְּקוֹל צַעֲקַתְכֶם הַיּוֹם הַזֶּה בְּרוּךְ אַתָּה יִי גּוֹאֵל יִשְׂרָאֵל עַל הַשְּׁנִיָּה הוּא אוֹמֵר:

מִי שֶׁעָנָה אֶת אַבּוּתֵינוּ עַל יָם סוּף. הוּא יַעֲנֶה אֶתְכֶם
וַיִּשְׁמַע בְּקוֹל צַעֲקַתְכֶם הַיּוֹם הַזֶּה. בְּרוּךְ אַתָּה יי זִכְרֵךְ
הַנִּשְׁכָּחוֹת. עַל הַשְּׁלִישִׁית הוּא אוֹמֵר. מִי שֶׁעָנָה אֶת
יְהוֹשֻׁעַ בְּגִלְגָּל. הוּא יַעֲנֶה אֶתְכֶם וַיִּשְׁמַע בְּקוֹל צַעֲקַתְכֶם
הַיּוֹם הַזֶּה. בְּרוּךְ אַתָּה יי שׁוֹמֵעַ תְּרוּעָה. עַל הָרְבִיעִית הוּא
אוֹמֵר. מִי שֶׁעָנָה אֶת שְׁמוּאֵל בְּמִצְפָּה. הוּא יַעֲנֶה אֶתְכֶם
וַיִּשְׁמַע בְּקוֹל צַעֲקַתְכֶם הַיּוֹם הַזֶּה. בְּרוּךְ אַתָּה יי שׁוֹמֵעַ
צַעֲקָה. עַל הַחֲמִישִׁית הוּא אוֹמֵר. מִי שֶׁעָנָה אֶת אֱלִיהוּ
בְּהַר הַכְּרִמָּל. הוּא יַעֲנֶה אֶתְכֶם וַיִּשְׁמַע בְּקוֹל צַעֲקַתְכֶם
הַיּוֹם הַזֶּה. בְּרוּךְ אַתָּה יי שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה. עַל הַשְּׁשִׁית הוּא
אוֹמֵר. מִי שֶׁעָנָה אֶת יוֹנָה מִמְּעֵי הַדָּגָה. הוּא יַעֲנֶה אֶתְכֶם
וַיִּשְׁמַע בְּקוֹל צַעֲקַתְכֶם הַיּוֹם הַזֶּה. בְּרוּךְ אַתָּה יי הַעֲוֹנָה
בְּעֵת צָרָה. עַל הַשְּׁבִיעִית הוּא אוֹמֵר מִי שֶׁעָנָה אֶת דָּוִד
וְאֶת שְׁלֹמֹה בְּנוֹ בִּירוּשָׁלַיִם. הוּא יַעֲנֶה אֶתְכֶם וַיִּשְׁמַע בְּקוֹל
צַעֲקַתְכֶם הַיּוֹם הַזֶּה. בְּרוּךְ אַתָּה יי הַמֵּרַחֵם עַל הָאָרֶץ:

הַ מַעֲשֵׂה בִימֵי רַבִּי חֲלָפְתָא וְרַבִּי חֲנַנְיָה בֶּן תִּרְדִּיּוֹן שֶׁעָבַר
אֶחָד לִפְנֵי הַתִּיבָה. וְגָמַר אֶת הַבְּרָכָה כְּלָה. וְלֹא עָנוּ אַחֲרָיו
אֲמֵן. תִּקְעוּ הַכֹּהֲנִים תִּקְעוּ. מִי שֶׁעָנָה אֶת אַבְרָהָם בְּהַר
הַמּוֹרִיָּה. הוּא יַעֲנֶה אֶתְכֶם וַיִּשְׁמַע בְּקוֹל צַעֲקַתְכֶם הַיּוֹם
הַזֶּה. הֲרִיעוּ בְּנֵי אֶהֱרֹן הֲרִיעוּ. מִי שֶׁעָנָה אֶת אַבּוּתֵינוּ עַל
יָם סוּף. הוּא יַעֲנֶה אֶתְכֶם וַיִּשְׁמַע בְּקוֹל צַעֲקַתְכֶם הַיּוֹם
הַזֶּה. וְכִשְׁבָּא הַדָּבָר אֶצֶל חֲכָמִים אָמְרוּ. לֹא הָיוּ נוֹהֲגִין כֵּן
אֶלָּא בְּשַׁעַר מִזְרַח (וּבְהַר הַבֵּית):

י שלש תעניות הראשונות. אנשי משמר מתעניין ולא משלימין. ואנשי בית אב לא היו מתעניין כלל. שלש שניות. אנשי משמר מתעניין ומשלימין. ואנשי בית אב מתעניין ולא משלימין. שבע אחרונות אלו ואלו מתעניין ומשלימין. דברי רבי יהושע. וחכמים אומרים שלש תעניות הראשונות. אלו ואלו לא היו מתעניין כלל. שלש שניות. אנשי משמר מתעניין ולא משלימין. ואנשי בית אב לא היו מתעניין כלל. שלש אחרונות אנשי משמר מתעניין ומשלימין. ואנשי בית אב מתעניין ולא משלימין:

י' אנשי משמר מתרים לשתות יין בלילות. אבל לא בימים. ואנשי בית אב לא ביום ולא בלילה. אנשי משמר ואנשי מעמד אסורים מלספר ומלכבס. ובחמישי מתרין מפני כבוד השבת:

י"א כל הכתוב במגלת תענית דלא למספד. לפניו אסור. לאחוריו מתר. רבי יוסי אומר לפניו ולאחוריו אסור. דלא להתענאה בהון. לפניו ולאחוריו מתר. רבי יוסי אומר לפניו אסור. לאחוריו מתר:

י"ב אין גוזרין תענית על הצבור בתחלה בחמישי. שלא להפקיע השערים. אלא שלש תעניות הראשונות. שני וחמישי ושני. ושלש שניות חמישי שני וחמישי. רבי יוסי אומר כשם שאין הראשונות בחמישי. כך לא שניות ולא אחרונות:

אין גוזרין תענית על הצבור בראשי חודשים בחגכה
ובפורים ואם התחילו אין מפסיקין דברי רבן גמליאל.
אמר רבי מאיר אף על פי שאמר רבן גמליאל אין
מפסיקין מודה היה שאין משלימין וכן תשעה באב שחל
להיות בערב שבת:

פרק ג

סדר תעניות אלו האמור ברביעה הראשונה אבל
צמחים ששנו מתריעין עליהן מיד וכן שפסקו
גשמים בין גשם לגשם ארבעים יום מתריעין עליהן מיד.
מפני שהיא מכת בצרת:

ב ירדו לצמחין אבל לא ירדו לאילן לאילן ולא לצמחין.
לזה ולזה אבל לא לבורות לשיחין ולמערות מתריעין
עליהן מיד:

ג וכן עיר שלא ירדו עליה גשמים דכתיב והמטרתי על
עיר אחת ועל עיר אחת לא אמטיר חלקה אחת תמטר
וגומר אותה העיר מתענה ומתרעת וכל סביבותיה
מתענות ולא מתריעות רבי עקיבא אומר מתריעות ולא
מתענות:

ד וכן עיר שיש בה דבר או מפולת אותה העיר מתענה
ומתרעת וכל סביבותיה מתענות ולא מתריעות רבי
עקיבא אומר מתריעות ולא מתענות איזהו דבר עיר

הַמוֹצֵיָאָה חֲמֵשׁ מֵאוֹת רַגְלֵי וַיֵּצְאוּ מִמֶּנָּה שְׁלֹשָׁה מֵתִים
בְּשִׁלְשָׁה יָמִים זֶה אַחֲרֵי זֶה (הָרִי זֶה דִּבֶּר פָּחוֹת מִכָּאן אֵין
זֶה דִּבֶּר):

ה' עַל אֵלּוּ מִתְרִיעִין בְּכָל מְקוֹם עַל הַשְּׂדֵפוֹן וְעַל הַיִּרְקוֹן
וְעַל הָאֲרָבָה וְעַל הַחֲסִיל וְעַל הַחִיָּה רָעָה וְעַל הַחֶרֶב
מִתְרִיעִין עֲלֵיהֶן מִפְּנֵי שֶׁהִיא מִכָּה מִהִלָּכֶת:

י' מַעֲשֵׂה שִׁירְדוֹ זִקְנִים מִירוּשָׁלַם לְעָרֵיהֶם וּגְזָרוּ תַעֲנִית
עַל שְׁנֵרָאָה כְּמֵלֵא פִי תַנּוּר שְׂדֵפוֹן בְּאַשְׁקִלוֹן וְעוֹד גְּזָרוּ
תַעֲנִית עַל שְׂאֲכָלוּ זֵאֲבִים שְׁנֵי תִינוּקוֹת בְּעֶבֶר הַיִּרְדֵּן רַבִּי
יוֹסִי אוֹמֵר לֹא עַל שְׂאֲכָלוּ אֲלֵא עַל שְׁנֵרָאוּ:

י' עַל אֵלּוּ מִתְרִיעִין בְּשַׁבָּת עַל עִיר שֶׁהִקִּיפוּהָ גּוֹיִם אוֹ נָהָר
וְעַל הַסְפִּינָה הַמְטַרֶּפֶת בָּיִם רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר לְעֲזָרָה וְלֹא
לְעֶזְקָה שֶׁמַּעֲזוֹן הִתִּימָנוּ אוֹמֵר אֵף עַל הַדֶּבֶר וְלֹא הוֹדוּ לוֹ
חֲכָמִים:

ה' עַל כָּל צָרָה שְׁלֹא תָבֹא עַל הַצָּבוֹר מִתְרִיעִין עֲלֵיהֶן חוּץ
מִרֹּב גְּשָׁמִים מַעֲשֵׂה שְׂאֲמָרוּ לוֹ לַחוּנִי הַמַּעֲגָל הַתִּפְלָל
שִׁירְדוֹ גְּשָׁמִים אָמַר לָהֶם צֵאוּ וְהַכְנִיסוּ תַנּוּרֵי פְסָחִים
בְּשִׁבִיל שְׁלֹא יִמּוּקוּ הַתִּפְלָל וְלֹא יִרְדּוּ גְשָׁמִים מִה עֲשֵׂה
עַג עוֹגָה וְעַמֵּד בְּתוֹכָהּ וְאָמַר לַפְּנִי רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם בְּנִיד
שָׁמוּ פְּנֵיהֶם עָלֵי שְׂאֲנֵי כֶבֶן בֵּית לַפְּנִיד נִשְׁבַּע אֲנִי בְּשִׁמְךָ
הַגָּדוֹל שְׂאֲנֵי זֶה מִכָּאן עַד שֶׁתִּרְחַם עַל בְּנִיד הַתַּחֲלִילוֹ
גְּשָׁמִים מְנַטְפִים אָמַר לֹא כֵךְ שְׂאֲלָתִי אֲלֵא גְשָׁמֵי בּוֹרוֹת

שיחין ומערות. התחילו לירד בזעף. אמר לא כך שאלתי
אלא גשמי רצון ברכה ונדבה. ירדו כתקונן עד שעלו
ישראל מירושלים להר הבית. מפני הגשמים באו ואמרו
לו כשם שהתפללת עליהם שיירדו. כך התפלל שילכו
להן. אמר להם צאו וראו. אם נמחית אבן הטועים.
שלח לו שמעון בן שטח אלמלא חוני אתה. גזרני עליך
נדוי. אבל מה אעשה לך. שאתה מתחטא לפני המקום.
ועושה לך רצונך. כבן שהוא מתחטא על אביו. ועושה
לו רצונו. ועליך הכתוב אומר. ישמח אביך ואמך ותגל
יולדתך:

^ט היו מתעניין וירדו להם גשמים קודם הגן החמה. לא
ישלימו. לאחר הגן החמה ישלימו. רבי אליעזר אומר
קודם חצות לא ישלימו. לאחר חצות ישלימו. מעשה
שגזרו תענית בלוד וירדו להם גשמים קודם חצות. אמר
להם רבי טרפון צאו ואכלו ושתו ועשו יום טוב. ויצאו
ואכלו ושתו. ועשו יום טוב. ובאו בין הערבים וקראו הלל
הגדול:

פרק ד

בַּשְּׁלֹשָׁה פְּרָקִים בִּשְׁנָה כִּהְנִים נוֹשְׂאִין אֶת כַּפֵּיהֶן
 אַרְבַּעַת פַּעַמִּים בַּיּוֹם בַּשְּׁחֵרִית וּבְמוֹסָף
 בַּמִּנְחָה וּבִגְעֻלַּת שְׁעָרִים בַּתַּעֲנִיּוֹת וּבִמְעֻמְדוֹת וּבַיּוֹם
 הַכַּפּוּרִים:

^ב אֵלּוּ הֵן מְעֻמְדוֹת לְפִי שְׁנַאמֵר צוֹ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם אֶת קֶרְבְּנִי לַחֲמִי וְכִי הָיָדְךָ קֶרְבְּנוֹ שֶׁל
 אָדָם קָרֵב וְהוּא אֵינוֹ עוֹמֵד עַל גִּבּוֹיֹהֵם הַתְּקִינוּ נְבִיאִים
 הָרַאשׁוֹנִים אַרְבַּע וְעֶשְׂרִים מְשֻׁמְרוֹת עַל כָּל מְשֻׁמֵּר
 וּמְשֻׁמֵּר הָיָה מְעֻמֵּד בִּירוּשָׁלַיִם שֶׁל כִּהְנִים שֶׁל לַיִל וְשֶׁל
 יִשְׂרָאֵלִים הִגִּיעַ זְמַן הַמְשָׁמֵר לַעֲלוֹת כִּהְנִים וְלַיִל עוֹלִים
 לִירוּשָׁלַיִם וְיִשְׂרָאֵל שֶׁבָּאוֹתָו מְשֻׁמֵּר מִתַּכְנִסִּין לַעֲרִיָּהֶן
 וְקוֹרְאִין בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית:

^ג (וְאֵנְשֵׁי הַמְּעֻמֵּד הָיוּ מִתַּעֲנִין אַרְבַּעַת יָמִים בַּשָּׁבוּעַ מִיּוֹם
 שְׁנֵי וְעַד יוֹם חֲמִישִׁי וְלֹא הָיוּ מִתַּעֲנִין עָרֵב שַׁבַּת מִפְּנֵי
 כְּבוֹד הַשַּׁבָּת וְלֹא בְּאַחַד בַּשַּׁבָּת כִּדִּי שְׁלֹא יֵצְאוּ מִמִּנּוּחָהּ
 וְעָנְגוּ לִיגִיעָה וְתַעֲנִית וַיָּמוּתוּ) בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן בְּרֵאשִׁית
 וַיְהִי רִקִּיעַ בַּשְּׁנִי יְהִי רִקִּיעַ וַיִּקְוּ הַמַּיִם בַּשְּׁלִישִׁי יִקְווּ
 הַמַּיִם וַיְהִי מְאוּרוֹת בְּרַבִּיעִי יְהִי מְאוּרָת וַיִּשְׁרְצוּ הַמַּיִם
 בַּחֲמִישִׁי יִשְׁרְצוּ הַמַּיִם וְתוֹצֵא הָאָרֶץ בַּשְּׁשִׁי תוֹצֵא הָאָרֶץ
 וַיִּכְלּוּ הַשָּׁמַיִם פֶּרֶשָׁה גְדוֹלָה קוֹרִין אוֹתָהּ בַּשְּׁנִים וְהַקֵּטָנָה
 בַּיַּחֲדִיד בַּשְּׁחֵרִית בְּמוֹסָף וּבַמִּנְחָה נִכְנָסִין וְקוֹרִין עַל פִּיהֶן

בְּקוֹרִין אֶת שְׁמֵעַ עֶרֶב שֶׁבֶת בְּמִנְחָה לֹא הָיוּ נִכְנָסִין מִפְּנֵי
כְּבוֹד הַשַּׁבָּת:

ד' כָּל יוֹם שֵׁישׁ בּוֹ הַלֵּל אֵין בּוֹ מַעֲמָד בְּשַׁחֲרִית קָרְבַּן מוֹסֵף
אֵין בּוֹ בִּנְעִילָה קָרְבַּן עֲצִים אֵין בּוֹ בְּמִנְחָה דְּבָרֵי רַבִּי
עֲקִיבָא אָמַר לוֹ בֶּן עֲזַאי כִּדְ הָיָה רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ שׁוֹנֶה קָרְבַּן
מוֹסֵף אֵין בּוֹ בְּמִנְחָה קָרְבַּן עֲצִים אֵין בּוֹ בִּנְעִילָה חֲזוֹר רַבִּי
עֲקִיבָא לֵהֲיוֹת שׁוֹנֶה כְּבֶן עֲזַאי:

ה' זְמַן עֲצֵי כֹהֲנִים וְהָעַם תִּשְׁעָה בְּאַחַד בְּנִיסָן בְּנֵי אֶרֶח
בֶּן יְהוּדָה בְּעֶשְׂרִים בְּתַמּוּז בְּנֵי דָוִד בֶּן יְהוּדָה בַּחֲמִשָּׁה
בָּאָב בְּנֵי פְרַעֲוֹשׁ בֶּן יְהוּדָה בְּשִׁבְעָה בּוֹ בְּנֵי יוֹנָדָב בֶּן
רִכְבִּי בְּעֶשְׂרֶה בּוֹ בְּנֵי סִנְאָה בֶּן בְּנִימִין בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר בּוֹ
בְּנֵי זִתּוּא בֶּן יְהוּדָה וְעַמְהֵן כֹּהֲנִים וְלוֹיִם וְכָל מִי שִׁטְעָה
בְּשִׁבְטוֹ וּבְנֵי גּוֹנְבֵי עָלִי בְּנֵי קוֹעֲעֵי קִצִּיעוֹת בְּעֶשְׂרִים
בּוֹ בְּנֵי פַחַת מוֹאָב בֶּן יְהוּדָה בְּעֶשְׂרִים בְּאֵלּוּל בְּנֵי עֲדִין
בֶּן יְהוּדָה בְּאַחַד בְּטִבֶּת שָׁבוּ בְּנֵי פְרַעֲוֹשׁ שְׁנִיָּה בְּאַחַד
בְּטִבֶּת לֹא הָיָה בּוֹ מַעֲמָד שֶׁהָיָה בּוֹ הַלֵּל וְקָרְבַּן מוֹסֵף
וְקָרְבַּן עֲצִים:

ו' חֲמִשָּׁה דְּבָרִים אֶרְעוּ אֶת אֲבוֹתֵינוּ בְּשִׁבְעָה עָשָׂר בְּתַמּוּז
וְחֲמִשָּׁה בְּתִשְׁעָה בָּאָב בְּשִׁבְעָה עָשָׂר בְּתַמּוּז נִשְׁתַּבְּרוּ
הַלְּחוֹת וּבִטְלָה הַתָּמִיד וְהַבְּקָעָה הָעִיר וְשָׂרָף אֶפֹּסֶטְמוֹס
אֶת הַתּוֹרָה וְהָעַמִּיד צֶלֶם בְּהִיכָל בְּתִשְׁעָה בָּאָב נִגְזַר
עַל אֲבוֹתֵינוּ שֶׁלֹּא יִכָּנְסוּ לָאָרֶץ וְחָרַב הַבַּיִת בְּרִאשׁוֹנָה

ובשניה. ונלכדה בתר. ונחרשה העיר. משנכנס אב
ממעטין בשמחה:

י שבת שחל תשעה באב להיות בתוכה. אסורין מלספר
ומלכבס. ובחמישי מתריין. מפני כבוד השבת. ערב
תשעה באב לא יאכל אדם שני תבשילין. לא יאכל בשר
ולא ישתה יין. רבן שמעון בן גמליאל אומר ישנה. רבי
יהודה מחייב בכפית המטה. ולא הודו לו חכמים:

ח אמר רבן שמעון בן גמליאל. לא היו ימים טובים
לישראל כחמשה עשר באב. וכיום הכפורים. שבהן
בנות ירושלים יוצאות בכלי לבן שאולין. שלא לביש את
מי שאין לו. כל הכלים טעונין טבילה. ובנות ירושלים
יוצאות וחולות בכרמים. ומה היו אומרות. בחור שא
נא עיניך וראה. מה אתה בורר לך. אל תתן עיניך בנאי
תן עיניך במשפחה. שקר החן והבל היופי אשה יראת
י' היא תתהלל. ואומר תנו לה מפרי ידיה ויהללוה
בשערים מעשיה. וכן הוא אומר צאינה וראינה בנות
ציון במלך שלמה. בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו
וביום שמחת לבו. ביום חתנתו זה מתן תורה. וביום
שמחת לבו. זה בגין בית המקדש. שיבנה במהרה בימינו
אמן: סליק

מסכת שקלים

פרק א

בְּאַחַד בְּאֶדָר מְשַׁמֵּיעִין עַל הַשְּׁקָלִים. וְעַל הַכִּלְאִים.
בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר בּו'. קוֹרִין אֶת הַמְּגִלָּה בִּכְרָכִים.
וּמִתְקַנֵּין אֶת הַדְּרָכִים. וְאֶת הָרְחוּבוֹת. וְאֶת מְקוֹאוֹת
הַמַּיִם. וְעוֹשִׂין כָּל צָרְכֵי הָרִבִּים. וּמַצִּינִין אֶת הַקְּבָרוֹת.
וְיוֹצֵאִין אֶף עַל הַכִּלְאִים:

ב אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בְּרֵאשׁוֹנָה הָיוּ עוֹקְרִין וּמִשְׁלִיכִין
לְפָנֶיהֶם. מִשְׁרְבוּ עוֹבְרֵי עֲבִירָה. הָיוּ עוֹקְרִין וּמִשְׁלִיכִין עַל
הַדְּרָכִים. הִתְקִינוּ שִׁיהוּ מִפְּקִירִין כָּל הַשָּׂדֶה כְּלָה:

ג בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר בּו'. שְׁלַחֲנוֹת הָיוּ יוֹשְׁבִין בַּמִּדְיָנָה. בְּעֶשְׂרִים
וּחֲמִשָּׁה יָשְׁבוּ בַּמִּקְדָּשׁ. מִשְׁיִשְׁבוּ בַּמִּקְדָּשׁ. הִתְחִילוּ
לְמִשְׁכֵּן. אֶת מִי מִמִּשְׁכָּנִין. לְוִיִּם וְיִשְׂרָאֵלִים. גָּרִים וְעֹבְדִים
מִשׁוֹחֲרָרִים. אָבֵל לֹא נָשִׁים. וְעֹבְדִים. וּקְטָנִים. כָּל קָטָן
שֶׁהִתְחִיל אָבִיו לְשָׁקוֹל עַל יָדוֹ. שׁוֹב אֵינוֹ פּוֹסֵק. וְאֵין
מִמִּשְׁכָּנִין אֶת הַכֹּהֲנִים. מִפְּנֵי דְרָכֵי שְׁלוֹם:

ד אָמַר רַבִּי יְהוּדָה הַעִיד בֶּן בּוֹכְרֵי בִּיבְנָה. שֶׁכָּל כֹּהֵן
שֶׁשֹּׁקֵל אֵינוֹ חוּטֵא. אָמַר לוֹ רֶבֶן יוֹחָנָן בֶּן זִכְאִי לֹא כִי.
אֵלָּא כָּל כֹּהֵן שֶׁאֵינוֹ שׁוֹקֵל חוּטֵא. אֵלָּא שֶׁהַכֹּהֲנִים דּוֹרְשִׁים
מִקְרָא זֶה לְעֶצְמָן. וְכָל מִנְחַת כֹּהֵן כָּלִיל תִּהְיֶה לֹא תֵאכַל.

הואיל והעמר ושתי הלחם ולחם הפנים שלנו. היאך
נאכלים:

ה אף על פי שאמרו. אין ממשכנין נשים ועבדים קטנים.
אם שקלו מקבלין מידן. הגוי והכותי ששקלו. אין מקבלין
מידן. ואין מקבלין מידם קני זבים וקני זבות וקני יולדות.
וחטאות ואשמות. אבל נדרים ונדבות מקבלין מידן. זה
הכלל. כל שנדר ונדב מקבלין מידן. וכל שאינו לא נדר
ולא נדב אין מקבלין מידן. וכן הוא מפורש על ידי עזרא.
(שנאמר) לא לכם ולנו לבנות בית לאלהינו:

י ואלו שחייבין בקלבון לויים וישראלים. וגרים ועבדים
משוחררים. אבל לא (כהנים) נשים ועבדים וקטנים.
השוקל על ידי כהן. על ידי אשה. על ידי עבד. על ידי
קטן. פטור. ואם שקל על ידו. ועל יד חבירו חייב בקלבון
אחד. רבי מאיר אומר שני קלבנות. הנותן סלע ונוטל
שקל. חייב שני קלבנות:

י השוקל על ידי עני. ועל ידי שכנו. ועל יד בן עירו פטור.
ואם הלויים חייב. האחין השתפין שחייבים בקלבון.
פטורין ממעשר בהמה. ושחייבין במעשר בהמה. פטורין
מן הקלבון. וכמה הוא קלבון. מעה כסף. דברי רבי מאיר.
וחכמים אומרים חצי:

פרק ב

מִצָּרְפִּין שְׁקָלִים לְדַרְכּוֹנוֹת. מִפְּנֵי מִשְׁאֵי הַדֶּרֶךְ. כְּשֶׁם
שֶׁהָיוּ שׁוּפְרוֹת בַּמִּקְדָּשׁ. כִּךְ הָיוּ שׁוּפְרוֹת
בַּמִּדְיָנָה. בְּנֵי הָעִיר שִׁשְׁלָחוּ אֶת שְׁקָלֵיהֶן. נִגְנְבוּ אוֹ
שִׁנְאָבְדוּ. אִם נִתְרַמָּה (הַתְרוּמָה). נִשְׁבָּעִין לְגִזְבָּרִים. וְאִם
לֹא. נִשְׁבָּעִין לְבְנֵי הָעִיר. וּבְנֵי הָעִיר שׁוֹקְלִין תַּחְתִּיהֶן.
נִמְצְאוּ אוֹ שֶׁחֲזִירוֹם הַגִּנְבִּים. אֵלּוּ וְאֵלּוּ שְׁקָלִין. וְאִין עוֹלִין
לָהֶן לְשָׁנָה הַבָּאָה:

ב הַנּוֹתֵן שְׁקָלוֹ לַחֲבִירוֹ לְשִׁקּוֹל עַל יָדוֹ. וְשִׁקְלוֹ עַל יָדֵי
עַצְמוֹ. אִם נִתְרַמָּה תְרוּמָה מֵעַל. הַשּׁוֹקֵל שְׁקָלוֹ מִמְעוֹת
הַקֶּדֶשׁ. אִם נִתְרַמָּה תְרוּמָה וְקִרְבָּה הַבְּהֵמָה. מֵעַל. מִדְּמֵי
מַעֲשֵׂר שְׁנֵי וּמִדְּמֵי שְׁבִיעִית. יֹאכֵל כָּנָגְדוֹ:

ג הַמְכִּינֵם מְעוֹת וְאָמַר הָרִי אֵלּוּ לְשִׁקְלִי. בֵּית שְׁמַאי
אוֹמְרִים מוֹתֵרֵן נִדְבָה. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים מוֹתֵרֵן חוֹלִין.
שְׁאֲבִיא מֵהֶן לְשִׁקְלִי. שְׁוִין שֶׁהַמּוֹתֵר חוֹלִין. אֵלּוּ לְחֻטָּאת
שְׁוִין שֶׁהַמּוֹתֵר נִדְבָה. שְׁאֲבִיא מֵהֶן חֻטָּאת. שְׁוִין שֶׁמוֹתֵרֵן
חוֹלִין:

ד אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן מָה בֵּין שְׁקָלִים לְחֻטָּאת. שֶׁלְשִׁקְלִים
יֵשׁ לָהֶן קֶצֶף וְלְחֻטָּאת אֵין לָהּ קֶצֶף. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר
אֵף לְשִׁקְלִים אֵין לָהֶן קֶצֶף. שֶׁכְּשֶׁעָלוּ יִשְׂרָאֵל מִן הַגּוֹלָה.
הָיוּ שׁוֹקְלִים דַּרְכּוֹנוֹת. חֲזָרוּ לְשִׁקּוֹל סְלָעִים. חֲזָרוּ לְשִׁקּוֹל
טַבָּעִים. וּבִקְשׁוּ לְשִׁקּוֹל דִּינָרִים. אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן אֵף עַל

פִּי כֵן יָד כָּלָן שָׁוָה. אֲבָל חֲטָאת זֶה מְבִיא בְּסֻלֵּעַ. וְזֶה מְבִיא
בְּשִׁתִּים. וְזֶה מְבִיא בְּשֻׁלָּשׁ:

ה' מוֹתֵר שְׁקָלִים חוֹלִין. מוֹתֵר עֲשִׁירִית הָאִיפָה. מוֹתֵר קִנִּי
זָבִים. קִנִּי זָבוֹת. וְקִנִּי יוֹלְדוֹת. וְחֲטָאוֹת וְאַשְׁמוֹת. מוֹתֵרֶינָן
נִדְבָה. זֶה הַכֹּל כָּל שֶׁהוּא בָּא לְשֵׁם חֲטָאת. וְלְשֵׁם אֲשָׁמָה.
מוֹתֵרֵן נִדְבָה. מוֹתֵר עוֹלָה. לְעוֹלָה. מוֹתֵר מִנְחָה. לְמִנְחָה.
מוֹתֵר שְׁלָמִים. לְשְׁלָמִים. מוֹתֵר פֶּסַח. לְשְׁלָמִים. מוֹתֵר
נִזִּירִים. לְנִזִּירִים. מוֹתֵר נִזִּיר. לְנִדְבָה. מוֹתֵר עֲנִיִּים. לְעֲנִיִּים.
מוֹתֵר עָנִי. לְאוֹתוֹ עָנִי. מוֹתֵר שְׁבוּיִם. לְשְׁבוּיִם. מוֹתֵר שְׁבוּיִ.
לְאוֹתוֹ שְׁבוּיִ. מוֹתֵר הַמֵּתִים. לְמֵתִים. מוֹתֵר הַמֵּת. לְיוֹרְשָׁיו.
רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר מוֹתֵר הַמֵּת. יֵהָא מוֹנַח עַד שִׁיבָא אֵלָּהּ.
רַבִּי נֹתֵן אוֹמֵר מוֹתֵר הַמֵּת. בּוֹנִין לוֹ נֶפֶשׁ עַל קִבְרוֹ:

פרק ג

בְּשֻׁלָּשָׁה פָּרָקִים בִּשְׁנָה. תוֹרְמִין אֶת הַלְשָׁכָה. בְּפֶרוֹס
הַפֶּסַח. בְּפֶרוֹס עֶצֶרֶת. בְּפֶרוֹס הַחֹג. וְהֵן גִּרְנֹת
לְמַעַשְׂרֵי בִּהְמָה. דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָא. בֶּן עֲזַאי אוֹמֵר
בְּעֹשָׂרִים וְתִשְׁעָה בְּאֶדֶר. וּבְאַחַד בְּסִיּוֹן. וּבְעֹשָׂרִים וְתִשְׁעָה
בְּאֵב. רַבִּי אֱלֶעָזָר וְרַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמְרִים בְּאַחַד בְּנִיסָן.
בְּאַחַד בְּסִיּוֹן. בְּעֹשָׂרִים וְתִשְׁעָה בְּאֵלּוּל. מִפְּנֵי מָה אָמְרוּ
בְּתִשְׁעָה וְעֹשָׂרִים בְּאֵלּוּל. וְלֹא אָמְרוּ בְּאַחַד בְּתִשְׁרִי. מִפְּנֵי
שֶׁהוּא יוֹם טוֹב. וְאֵי אֶפְשָׁר לַעֲשׂוֹר בְּיוֹם טוֹב. לְפִיכָךְ
הִקְדִּימוּהוּ לְעֹשָׂרִים וְתִשְׁעָה בְּאֵלּוּל:

ב בשלש קפות של שלש שלש סאין תורמין את הלשכה וכתוב בהן אלף ביי"ת גימ"ל רבי ישמעאל אומר יונית כתוב בהן אלפא ביתא גמלא אין התורם נכנס לא בפרגוד (חפות) ולא במנעל ולא בסנדל ולא בתפלין ולא בקמיע שמא יעני ויאמרו מעון הלשכה העני או שמא יעשיר ויאמרו מתרומת הלשכה העשיר לפי שאדם צריך לצאת ידי הבריות בדרך שצריך לצאת ידי המקום שנאמר והייתם נקים מיי ומישראל ואומר ומצא חן ושכל טוב בעיני אלהים ואדם:

ג של בית רבן גמליאל (היה) נכנס ושקלו בין אצבעותיו וזרקו לפני התורם והתורם מתכוין ודוחפו לקפה אין התורם תורם עד שיאמר להם אתרום והן אומרים לו תרום תרום תרום שלשה פעמים:

ד תרום את הראשונה ומחפה בקטבלאות שניה ומחפה בקטבלאות שלישית לא היה מחפה שמא ישבח (ויתרום) מן הדבר התרום תרום את הראשונה לשם ארץ ישראל והשניה לשם פרכים המקפין לה והשלישית לשום בבל ולשום מדי ולשום מדינות הרחוקות:

פרק ד

הַתְּרוּמָה מֵהָהָיו עוֹשִׂין בָּהּ. לֹקַחִין בָּהּ תְּמִידִין
וּמוֹסְפִין וְנִסְכֵּיהֶם. הָעֹמֵר וּשְׁתֵּי הַלֶּחֶם וְלֶחֶם
הַפָּנִים. וְכָל קֶרֶבֶנֹת הַצָּבוֹר. שׁוֹמְרֵי סְפִיחִים בְּשִׁבְעִית.
נוֹטְלִין שְׂכָרָן מִתְּרוּמַת הַלֵּשֶׁכָּה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר (הַרוּצָה)
מִתְנַדֵּב שׁוֹמֵר חֲנָם. אָמְרוּ לוֹ אַף אֶתָּה אוֹמֵר. שְׂאִינָן בָּאֵין
אֵלָא מִשְׁלַ צָּבוֹר:

ב פָּרָה וְשְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח. וְלִשׁוֹן שֶׁל זְהוּרִית. בָּאֵין
מִתְּרוּמַת הַלֵּשֶׁכָּה. כֶּבֶשׂ פָּרָה. וְכֶבֶשׂ שְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח.
וְלִשׁוֹן שֶׁבִין קֶרְנָיו. וְאַמַּת הַמַּיִם. וְחֹמַת הָעִיר וּמִגְדָּלוֹתֶיהָ.
וְכָל צִרְכֵי הָעִיר. בָּאֵין מִשִּׁירֵי הַלֵּשֶׁכָּה. אֲבָא שְׂאוּל אוֹמֵר
כֶּבֶשׂ פָּרָה. כֹּהֲנִים גְּדוֹלִים עוֹשִׂין אוֹתוֹ מִשְׁלַ עֲצָמָן:

ג מוֹתֵר שִׁירֵי הַלֵּשֶׁכָּה מֵהָהָיו עוֹשִׂין בָּהֶן. לֹקַחִין
בָּהֶן יֵינֹת שְׂמָנִים וְסֻלְתוֹת. וְהַשֹּׁכֵר לְהַקְדֵּשׁ. דְּבָרֵי רַבִּי
יִשְׁמַעֵאל. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר אֵין מִשְׁתַּכְּרִין מִשְׁלַ הַקְדֵּשׁ.
וְלֹא מִשְׁלַ עֲנִיִּים:

ד מוֹתֵר תְּרוּמָה מֵהָהָיו עוֹשִׂין בָּהּ. רַקוּעֵי זֶהָב צְפוּי לְבֵית
קֹדֶשׁ הַקְּדָשִׁים. רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר מוֹתֵר הַפְּרוֹת לְקִיץ
הַמִּזְבֵּחַ. וּמוֹתֵר הַתְּרוּמָה לְכָלִי שְׂרֵת. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר
מוֹתֵר הַתְּרוּמָה לְקִיץ הַמִּזְבֵּחַ וּמוֹתֵר נִסְכִּים לְכָלִי שְׂרֵת.
רַבִּי חֲנַנְיָה סָגַן הַכֹּהֲנִים אוֹמֵר מוֹתֵר נִסְכִּים לְקִיץ הַמִּזְבֵּחַ.
וּמוֹתֵר הַתְּרוּמָה לְכָלִי שְׂרֵת. זֶה וְזֶה לֹא הָיוּ מוֹדִים בַּפְּרוֹת:

ה' מותר הקטרת מה היו עושין בה' מפרישין ממנה שכר האומנין ומחללין אותה על שכר האומנין ונותנין אותה לאומנין בשכרן וחוזרין ולוקחין אותה מתרומה חדשה ואם בא החדש בזמנו לוקחין אותה מתרומה חדשה ואם לאו מן הישנה:

י' המקדיש נכסיו והיו בהן דברים ראויין לקרבנות הצבור ינתנו לאומנין בשכרן דברי רבי עקיבא אמר לו בן עזאי אינה היא המדה אלא מפרישין מהן שכר האומנין ומחללין אותן על מעות האומנין ונותנין אותן לאומנין בשכרן וחוזרין ולוקחין אותן מתרומה חדשה:

י' המקדיש נכסיו והיתה בהן בהמה ראויה לגבי המזבח זכרים ונקבות רבי אליעזר אומר זכרים ימכרו לצרכי עולות ונקבות ימכרו לצרכי זבחי שלמים ודמיהן יפלו עם שאר נכסים לבדק הבית רבי יהושע אומר זכרים עצמן יקרבו עולות ונקבות ימכרו לצרכי זבחי שלמים ויביא (בדמיהן עולות) ושאר נכסים יפלו לבדק הבית רבי עקיבא אומר רואה אני את דברי רבי אליעזר מדברי רבי יהושע שרבי אליעזר השוה את מדתו ורבי יהושע חלק אמר רבי פפוס שמעתי כדברי שניהם שהמקדיש בפירוש כדברי רבי אליעזר והמקדיש סתם כדברי רבי יהושע:

ה' המקדיש נכסיו. והיו בהן דברים ראויין על גבי המזבח.
 יינות שמנים ועופות. רבי אלעזר אומר ימכרו לצרכי
 אותו המין. ויביא בדמיהם עולות. ושאר נכסים יפלו
 לבדק הבית:

ט אחד לשלשים יום משערין את הלשכה. כל המקבל
 עליו לספק סלתות מארבע עמדות משלש. יספק מארבע.
 משלש ועמדות מארבע יספק מארבע. שיד הקדש על
 העליונה. ואם התליעה סלת התליעה לו. ואם החמיץ
 יין. החמיץ לו. ואינו מקבל את מעותיו. עד שיהא המזבח
 מרצה:

פרק ה

אלו הן הממוגין שהיו במקדש. יוחנן בן פינחס על
 החותמות. אחיה על הנסכים. מתתיה בן שמואל
 על הפיסות. פתחיא על הקנין. פתחיא זה מרדכי. למה
 נקרא שמו פתחיא. שהיה פותח בדברים ודורשן. ויודע
 שבעים לשון. בן אחיה על חלי מעים. נחניא חופר שיחין.
 גביני פרוז. בן נבר על נעילת שערים. בן בבי על הפקיע.
 בן ארזה על הצלצל. הגרוס בן לוי על השיר. בית גרמו
 על מעשה לחם הפנים. בית אבטינס על מעשה הקטרת.
 אלעזר על הפרוכות. ופינחס על המלבוש:

^ב אין פּוֹחֲתִין מִשְׁלֹשָׁה גִזְבָּרִים וּמִשְׁבַּעַה אַמְרָכְלִין וְאִין עוֹשִׁין שְׂרָרָה עַל הַצָּבוֹר בְּמִמּוֹן פָּחוֹת מִשְׁנַיִם חוּץ מִבֵּין אַחֲיָה שְׁעַל חָלִי מַעִים וְאֶלְעָזָר שְׁעַל הַפְּרוּכּוֹת שְׁאוֹתָן קָבְלוּ (רֹב) הַצָּבוֹר עֲלֵיהֶן:

^ג אַרְבַּעַה חוֹתְמוֹת הָיוּ בַּמִּקְדָּשׁ וְכָתוּב עֲלֵיהֶן עֵגֶל זָכָר גְּדִי חוּטָא בֶן עֲזָאִי אוֹמֵר חֲמִשָּׁה הָיוּ וְאַרְבֵּית כָּתוּב עֲלֵיהֶן עֵגֶל זָכָר גְּדִי חוּטָא דָּל וְחוּטָא עֲשִׂיר עֵגֶל מִשְׁמֵשׁ עִם נִסְכֵּי בָקָר גְּדוֹלִים וְקִטְנִים זָכָרִים וְנִקְבוֹת גְּדִי מִשְׁמֵשׁ עִם נִסְכֵּי הַצֹּאן גְּדוֹלִים וְקִטְנִים זָכָרִים וְנִקְבוֹת חוּץ מִשְׁלֵ אֵלִים זָכָר מִשְׁמֵשׁ עִם נִסְכֵּי אֵלִים בְּלֶבֶד חוּטָא מִשְׁמֵשׁ עִם נִסְכֵּי שְׁלֹשׁ בְּהֵמוֹת שֶׁל מְצוֹרְעִין:

^ד מִי שֶׁהוּא מִבְּקֵשׁ נִסְכִּים הוֹלִיךְ לוֹ אֶצֶל יוֹחָנָן שֶׁהוּא מְמוֹנֶה עַל הַחוֹתְמוֹת נוֹתֵן לוֹ מַעוֹת וּמִקְבֵּל מִמֶּנּוּ חוֹתָם בָּא לוֹ אֶצֶל אַחֲיָה שֶׁהוּא מְמוֹנֶה עַל הַנִּסְכִּים וְנוֹתֵן לוֹ חוֹתָם וּמִקְבֵּל מִמֶּנּוּ נִסְכִּים וְלַעֲרֵב בָּאִין זֶה אֶצֶל זֶה וְאַחֲיָה מוֹצִיא אֶת הַחוֹתְמוֹת וּמִקְבֵּל כְּנֻגָּדֵן מַעוֹת וְאִם הוֹתִירוּ הוֹתִירוּ לַהֲקַדֵּשׁ וְאִם פָּחַתּוּ הִיא מִשְׁלֵם יוֹחָנָן מִבֵּיתוֹ שֶׁיֵּד הַקֹּדֶשׁ עַל הָעֲלִיזָנָה:

^ה מִי שֶׁאַבֵּד מִמֶּנּוּ חוֹתְמוֹ מִמֵּתִינִין לוֹ עַד הָעֶרֶב אִם מָצָאוּ לוֹ כִּדֵּי חוֹתְמוֹ נוֹתֵנִין לוֹ וְאִם לֹא הָיוּ נוֹתֵנִין לוֹ וְשֵׁם הַיּוֹם כָּתוּב עֲלֵיהֶן מִפְּנֵי הָרָמָאִין:

י שְׁתֵּי לְשָׁכוֹת הָיוּ בַּמִּקְדָּשׁ. אַחַת לְשֹׁכֶת חֲשָׁאִים. וְאַחַת לְשֹׁכֶת הַכֵּלִים. לְשֹׁכֶת חֲשָׁאִים יֵרָאִי חֲטָא נֹתְנִים לְתוֹכָהּ בַּחֲשָׁאִי. וְעֲנִיִּים בְּנֵי טוֹבִים מִתְּפָרְנִסִּין מִתּוֹכָהּ בַּחֲשָׁאִי. לְשֹׁכֶת הַכֵּלִים. כָּל מִי שֶׁהוּא מִתְנַדֵּב כָּלִי. זוֹרְקוֹ לְתוֹכָהּ. וְאַחַד לְשָׁלְשִׁים יוֹם גִּזְבָּרִין פּוֹתְחִין אוֹתָהּ. וְכָל כָּלִי שֶׁמֵּצְאוּ בוֹ צֶרֶד לְבַדֵּק הַבֵּית. מִנִּיחִין אוֹתוֹ. וְהַשָּׂאֵר נִמְכָּרִין. וְדַמִּיהוֹ נוֹפְלִין לְלִשְׁכַּת בִּדֵּק הַבֵּית:

פרק ו

שְׁלֹשָׁה עָשָׂר שׁוּפְרוֹת. שְׁלֹשָׁה עָשָׂר שְׁלַחֲנוֹת. שְׁלֹשׁ עָשָׂר הַשְּׁתַּחֲוִיּוֹת. הָיוּ בַּמִּקְדָּשׁ. שֵׁל בֵּית רַבִּן גְּמְלִיאֵל. וְשֵׁל בֵּית רַבִּי חֲנַנְיָה סֵגֵן הַכֹּהֲנִים. הָיוּ מִשְׁתַּחֲוִין אַרְבָּעָה עָשָׂר. וְהִיכָן הִיתָה יְתִירָה. כְּנֶגֶד דִּיר הָעֵצִים. שָׁפָן מִסֶּרֶת בִּידָם מֵאַבוֹתֵיהֶם. שֵׁשׁ הָאָרוֹן נִגְנָז:

ב מעֲשֶׂה בְּכֹהֵן אֶחָד שֶׁהָיָה מִתְעַסֵּק. וְרָאָה הָרֹצֵפָה שֶׁהִיא מְשׁוֹנָה מִחֲבֵרוֹתֶיהָ. בָּא וְאָמַר לְחֲבִירוֹ. לֹא הִסְפִּיק לְגִמּוֹר אֶת הַדָּבָר. עַד שֶׁיֵּצֵאתָ נִשְׁמָתוֹ. וַיֵּדְעוּ בִּיחוד שֵׁשׁ הָאָרוֹן נִגְנָז:

ג וְהִיכָן הָיוּ מִשְׁתַּחֲוִים. אַרְבַּע בְּצָפוֹן. וְאַרְבַּע בְּדָרוֹם. שְׁלֹשׁ בַּמִּזְרָח. וְשִׁתִּים בַּמַּעֲרָב. כְּנֶגֶד שְׁלֹשָׁה עָשָׂר שְׁעָרִים. שְׁעָרִים דְּרוֹמָיִים סְמוּכִין לַמַּעֲרָב. שְׁעַר הָעֲלִיּוֹן. שְׁעַר הַדֶּלֶק. שְׁעַר הַבְּכוֹרוֹת. שְׁעַר הַמִּים. וְלָמָּה נִקְרָא שְׁמוֹ

שַׁעַר הַמִּים. שָׁבוּ מִכְּנִיסִין צְלוּחִית שֶׁל מַיִם שֶׁל נְסוּד בַּחֲגֹ.
 רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אָמַר. בּוֹ הַמַּיִם מִפְּכִים. וְעַתִּידִין
 לְהִיּוֹת יוֹצְאִין מִתַּחַת מִפְתָּן הַבַּיִת. לְעַמְתָּן בַּצָּפוֹן סְמוּכִין
 לַמַּעֲרָב. שַׁעַר יְכַנִּיָּה. שַׁעַר קָרְבָן. שַׁעַר נָשִׁים. שַׁעַר הַשִּׁיר.
 וְלָמָּה נִקְרָא שְׁמוֹ שַׁעַר יְכַנִּיָּה. שָׁבוּ יָצָא יְכַנִּיָּה בְּגָלוֹתוֹ.
 בַּמִּזְרֵחַ שַׁעַר נִקְנֹזֵר. וְשְׁנֵי פִשְׁפָּשִׁין הָיוּ לוֹ. אֶחָד בִּימִינוֹ.
 וְאֶחָד בְּשִׁמְאָלוֹ. וְשְׁנַיִם בַּמַּעֲרָב שֶׁלֹּא הָיָה לָהֶן שֵׁם:

ד' שְׁלֹשָׁה עָשָׂר שְׁלַחֲנוֹת הָיוּ בַּמִּקְדָּשׁ. שְׁמוֹנָה שֶׁל שִׁישׁ
 בַּבַּיִת הַמִּטְבָּחִים. שְׁעָלֶיהֶן מְדִיחִין אֶת הַקָּרְבָּיִם. וְשְׁנַיִם
 בַּמַּעֲרָב הַכָּבֶשׂ. אֶחָד שֶׁל שִׁישׁ. וְאֶחָד שֶׁל כֶּסֶף. עַל שֶׁ
 שִׁישׁ הָיוּ נוֹתְנִים אֶת הָאֵיבָרִים. עַל שֶׁל כֶּסֶף כָּלִי שֶׁרֶת.
 וְשְׁנַיִם בָּאוּלָם (מִבִּפְנִי) עַל פֶּתַח הַבַּיִת. אֶחָד שֶׁל שִׁישׁ.
 וְאֶחָד שֶׁל זָהָב. עַל שֶׁל שִׁישׁ נוֹתְנִין לֶחֶם הַפָּנִים בְּכִנְיָסָתוֹ.
 וְעַל שֶׁל זָהָב בִּיצִיאָתוֹ. שְׁמַעְלִין בְּקִדְשׁ וְלֹא מוֹרִידִין. וְאֶחָד
 שֶׁל זָהָב מִבִּפְנִים שְׁעָלָיו לֶחֶם הַפָּנִים תָּמִיד:

ה' שְׁלֹשָׁה עָשָׂר שׁוּפְרוֹת הָיוּ בַּמִּקְדָּשׁ. וְכָתוּב עָלֶיהֶן תְּקָלִין
 חֲדָתִיִן. וְתְקָלִין עֲתִיקִין. קִנִּין וְגוֹזְלֵי עוֹלָה. עֲצִים וְלְבוֹנָה.
 זָהָב לְכַפּוּרוֹת. שִׁשָּׁה לְנִדְבָה. תְּקָלִין חֲדָתִיִן שֶׁבְּכָל שָׁנָה
 וְשָׁנָה. וְעֲתִיקִין מִי שֶׁלֹּא שָׁקֵל אֶשְׁתַּקֵּד. שׁוֹקֵל לְשָׁנָה
 הַבָּאָה. קִנִּין הֵן תּוֹרִין. וְגוֹזְלֵי עוֹלָה הֵן בְּנֵי יוֹנָה. וְכֻלָּן עוֹלוֹת.
 דִּבְרֵי רַבִּי יְהוּדָה. וְחֲכָמִים אָמְרִים קִנִּין אֶחָד חֲטָאת וְאֶחָד
 עוֹלָה. וְגוֹזְלֵי עוֹלָה כֻּלָּן עוֹלוֹת:

י האומר הרי עלי עצים לא יפחות משני גזרין לבונה לא יפחות מקמץ זהב לא יפחות מדינר זהב ששה לנדבה נדבה מה היו עושין בה לוקחין בה עולות הבשר לשם והעורות לכהנים זה מדרש דרש יהודע כהן גדול אשם הוא אשום אשם ליי זה הכלל כל שהוא בא משום חטא ומשום אשמה ילקח בו עולות הבשר לשם והעורות לכהנים נמצאו שני כתובים קיימים אשם ליי ואשם לכהנים ואומר כסף אשם וכסף חטאות לא יובא בית יי לכהנים יהיו:

פרק ז

מעוֹת שֶׁנִּמְצְאוּ בֵּין הַשְּׁקָלִים לַנִּדְבָה קָרוֹב לַשְּׁקָלִים יִפְּלוּ לַשְּׁקָלִים קָרוֹב לַנִּדְבָה יִפְּלוּ לַנִּדְבָה מִחֻצָה לַמִּחֻצָה יִפְּלוּ לַנִּדְבָה בֵּין עֲצִים לַלְבוֹנָה קָרוֹב לַעֲצִים יִפְּלוּ לַעֲצִים לַלְבוֹנָה יִפְּלוּ לַלְבוֹנָה מִחֻצָה לַמִּחֻצָה יִפְּלוּ לַלְבוֹנָה בֵּין קִנִּין לְגֻזְלֵי עוֹלָה קָרוֹב לְקִנִּין יִפְּלוּ לְקִנִּין לְגֻזְלֵי עוֹלָה יִפְּלוּ לְגֻזְלֵי עוֹלָה מִחֻצָה לַמִּחֻצָה יִפְּלוּ לְגֻזְלֵי עוֹלָה בֵּין חוֹלִין לְמַעֲשֵׂר שְׁנִי קָרוֹב לְחוֹלִין יִפְּלוּ לְחוֹלִין לְמַעֲשֵׂר שְׁנִי יִפְּלוּ לְמַעֲשֵׂר שְׁנִי מִחֻצָה לַמִּחֻצָה יִפְּלוּ לְמַעֲשֵׂר שְׁנִי זֶה הַכֹּל הוֹלְכִין אַחֵר הַקָּרוֹב (לְהַקֵּל) מִחֻצָה לַמִּחֻצָה לְהַחֲמִיר:

^ב מעות שנמצאו לפני סוחרים בהמה לעולם מעשר בהר
הבית חולין בירושלים בשעת הרגל מעשר ובשאר כל
ימות השנה חולין:

^ג בשר שנמצא בעזרה איברין עולות וחתוכות חטאות
בירושלים זבחי שלמים זה וזה תעבר צורתו ויצא לבית
השריפה נמצא בגבולין אברין נבלות חתוכות מותרות
ובשעת הרגל שהבשר מרבה אף אברין מותרין:

^ד בהמה שנמצאת מירושלים ועד מגדל עדר וכמדתה
לכל רוח זכרים עולות נקבות זבחי שלמים רבי יהודה
אומר הראוי לפסחים פסחים קדם לרגל שלשים יום:

^ה בראשונה היו ממשכנין את מוצאה עד שהוא מביא
נסכיה חזרו להיות מניחין אותה ובורחין התקינו בית
דין שיהיו נסכיה באין משל צבור:

^ו אמר רבי שמעון שבעה דברים התקינו בית דין וזה
אחד מהן גוי ששלח עולתו ממדינת הים ושלח עמה
נסכים קרבין משלו ואם לאו קרבין משל צבור וכן
גר שמת והניח זבחים אם יש לו נסכים קרבין משלו
ואם לאו קרבין משל צבור ותנאי בית דין הוא על כהן
גדול שמת שתהא מנחתו קרבה משל צבור רבי יהודה
אומר משל יורשין ושלמה היתה קרבה:

י על המלח ועל העצים. שיהו הפהגים גאותים בהן. ועל הפרה שלא יהו מועלין באפרה. ועל הקנין הפסולות. שיהו באות משל צבור. רבי יוסי אומר המספק את הקנין. מספק את הפסולות:

פרק ח

כ כל הרוקין הנמצאין בירושלים טהורין. חוץ משל שוק העליון. דברי רבי מאיר. רבי יוסי אומר בשאר ימות השנה. שבאמצע טמאין ושבצדדין טהורין. ובשעת הרגל. שבאמצע טהורין ושבצדדין טמאין. שמפני שהן מועטין. מסתלקין לצדדין:

ב כל הכלים הנמצאים בירושלים דרך ירידה לבית הטבילה טמאין. דרך עליה טהורין. שלא כדרך ירידתן עליהן. דברי רבי מאיר. רבי יוסי אומר כלן טהורין. חוץ מן הסל. והמגריפה. והמריצה. והמיוחדין לקברות:

ג סכין שנמצאת בארבעה עשר. שוחט בה מיד. בשלשה עשר שונה ומטביל. וקופין בין בזה ובין בזה. שונה ומטביל. חל ארבעה עשר להיות בשבת. שוחט בה מיד. בחמשה עשר שוחט בה מיד. נמצאת קשורה לסכין. הרי זה פסבין:

ד פרכת שנטמאת בולד הטמאה. מטבילין אותה בפנים. ומכניסין אותה מיד. ואת שנטמאת באב הטמאה.

מִטְבִּילִין אוֹתָהּ בַּחוּץ וְשׁוֹטְחִין אוֹתָהּ בַּחֵיל (מִפְּנֵי שְׁצִירָכָה הָעֶרֶב שְׁמֵשׁ) וְאִם הָיְתָה חֲדָשָׁה שׁוֹטְחִין אוֹתָהּ עַל גַּג הָאֶצְטָבָא כְּדִי שִׁירָאוּ הָעַם אֶת מְלֹאכְתָּהּ שֶׁהִיא נֹאָה:

ה' רַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר מִשּׁוּם רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן הֶסְגָּן פְּרָכַת עֲבִיָּה טַפַּח וְעַל שִׁבְעִים וּשְׁנַיִם נִימִין נִאֲרָגְתָּ וְעַל כָּל נִימָא וְנִימָא אֲרַבְעָה וְעֶשְׂרִים חוּטִין אֲרַכָּה אֲרַבְעִים אֲמָה וְרַחֲבָה עֶשְׂרִים אֲמָה וּמִשְׁמוֹנִים וּשְׁתֵּים רִבּוֹא נַעֲשִׂית וּשְׁתֵּים עוֹשִׂין בְּכָל שָׁנָה וְשֹׁלֵשׁ מֵאוֹת כֹּהֲנִים מִטְבִּילִין אוֹתָהּ:

י' בֶּשֶׁר קָדְשֵׁי הַקִּדְּשִׁים שֶׁנִּטְמָא בֵּין בָּאֵב הַטְּמֵאָה בֵּין בּוֹלֵד הַטְּמֵאָה בֵּין בְּפָנִים בֵּין בַּחוּץ בֵּית שְׁמָאֵי אוֹמְרִים הַכֹּל יִשְׂרָף בְּפָנִים חוּץ מִשְׁנִטְמָא בָּאֵב הַטְּמֵאָה בַּחוּץ וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים הַכֹּל יִשְׂרָף בַּחוּץ חוּץ מִמִּי שֶׁנִּטְמָא בּוֹלֵד הַטְּמֵאָה בְּפָנִים:

י' רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר אֶת שֶׁנִּטְמָא בָּאֵב הַטְּמֵאָה בֵּין בְּפָנִים בֵּין בַּחוּץ יִשְׂרָף בַּחוּץ וְאֶת שֶׁנִּטְמָא בּוֹלֵד הַטְּמֵאָה בֵּין בְּפָנִים וּבֵין בַּחוּץ יִשְׂרָף בְּפָנִים רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר מְקוֹם טְמֵאתוֹ שֶׁם שְׂרִיפְתּוֹ:

ח' אֲבָרֵי הַתָּמִיד נִתְּנִין מִחֲצִי כֶּבֶשׂ וּלְמִטָּה בַּמַּעֲרָב וְשֵׁל מוֹסְפִין נִתְּנִין מִחֲצִי כֶּבֶשׂ וּלְמִטָּה בַּמִּזְרָח וְשֵׁל רֹאשֵׁי חֲדָשִׁים נִתְּנִין עַל כָּרְכּוֹב הַמְּזַבֵּחַ מִלְּמַעְלָה הַשְּׁקָלִים

וְהַבְּכוֹרִים אֵין נוֹהֲגִין אֶלָּא בִּפְנֵי הַבַּיִת. אֲבָל מַעֲשֵׂר דָּגָן
וּמַעֲשֵׂר בְּהֵמָה וְהַבְּכוֹרוֹת נוֹהֲגִין בֵּין בִּפְנֵי הַבַּיִת בֵּין שְׁלֹא
בִּפְנֵי הַבַּיִת. הַמְּקַדֵּשׁ שְׁקָלִים וּבְכוֹרִים. הֵרִי זֶה קֹדֶשׁ רַבִּי
שִׁמְעוֹן אוֹמֵר הָאוֹמֵר בְּכוֹרִים קֹדֶשׁ. אֵינָן קֹדֶשׁ: סליק

מסכת מגילה

פרק א

מגילה נקראת באחד עשר בשנים עשר בשלשה עשר בארבעה עשר בחמשה עשר לא פחות ולא יותר. ברכים המוקפין חומה מימות יהושע בן נון. קורין בחמשה עשר. כפרים ועירות גדולות. קורין בארבעה עשר. אלא שהכפרים מקדימין ליום הכניסה:

ב כיצד. חל (יום ארבעה עשר) להיות בשני. כפרים ועירות גדולות. קורין בו ביום. ומקפות חומה למחר. חל להיות בשלישי או ברביעי. כפרים מקדימין ליום הכניסה. ועירות גדולות קורין בו ביום. ומקפות חומה למחר. חל להיות בחמישי. כפרים ועירות גדולות. קורין בו ביום. ומקפות חומה למחר. חל להיות בשבת. כפרים מקדימין ליום הכניסה. ועירות גדולות ומקפות חומה. קורין בו ביום. חל להיות בשבת. כפרים ועירות גדולות. מקדימין וקורין ליום הכניסה. ומקפות חומה למחר. חל להיות אחר השבת. כפרים מקדימין ליום הכניסה. ועירות גדולות קורין בו ביום. ומקפות חומה למחר:

ג אי זו היא עיר גדולה כל שיש בה עשרה בטלגין. פחות מכאן הרי זה כפר. באלו אמרו מקדימין ולא מאחרין.

אָבֵל זְמַן עֲצֵי כֹהֲנִים. וְתִשְׁעָה בָּאָב. חֲגִיגָה וְהִקְהֵל.
מֵאַחֲרָיו וְלֹא מִקְדִּימָיו. אֵף עַל פִּי שְׁאֵמְרוּ מִקְדִּימָיו וְלֹא
מֵאַחֲרָיו. מִתָּרִין בְּהֶסְפֵּד וּבִתְעֵנִית וּמִתְנֻנּוֹת לְאַבְיוֹנִים.
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה אֵימָתִי מָקוֹם שֶׁנִּכְנָסִין בְּשָׁנִי וּבַחֲמִישִׁי.
אָבֵל מָקוֹם שֶׁאֵין נִכְנָסִין לֹא בְּשָׁנִי וְלֹא בַּחֲמִישִׁי. אֵין קוֹרִין
אוֹתָהּ אֶלָּא בְּזִמְנָה:

ד' קִרְאוּ אֶת הַמְּגִלָּה בְּאֶדְר הָרִאשׁוֹן וְנִתְעַבְּרָה הַשָּׁנָה.
קוֹרִין אוֹתָהּ בְּאֶדְר הַשֵּׁנִי. אֵין בֵּין אֶדְר הָרִאשׁוֹן לְאֶדְר
הַשֵּׁנִי אֶלָּא קְרִיאַת הַמְּגִלָּה. וּמִתְנֻנּוֹת לְאַבְיוֹנִים:

ה' אֵין בֵּין יוֹם טוֹב לְשִׁבְתָּ אֶלָּא אֲכָל נֶפֶשׁ בְּלֶבֶד. אֵין בֵּין
שִׁבְתָּ לְיוֹם הַכַּפּוּרִים אֶלָּא שְׁזָה זְדוּנֹו בִּידֵי אָדָם. וְזֶה זְדוּנֹו
בְּכֶרֶת:

ו' אֵין בֵּין הַמֶּדֶר הַנָּאָה מִחֲבִירוֹ לְמֶדֶר מִמֶּנּוּ מֵאֲכָל. אֶלָּא
דְּרִיסַת הָרֶגֶל וְכֻלִּים שֶׁאֵין עוֹשִׂין בָּהֶן אֲכָל נֶפֶשׁ. אֵין בֵּין
נְדָרִים לְנִדְבוֹת אֶלָּא שֶׁהַנְּדָרִים חִיב בְּאַחֲרֵיוֹתָן. וְנִדְבוֹת
אֵינוֹ חִיב בְּאַחֲרֵיוֹתָן:

ז' אֵין בֵּין זָב הָרוּאָה שְׁתֵּי רְאִיזוֹת לְרוּאָה שְׁלֹשׁ. אֶלָּא
קֶרְבָּן. אֵין בֵּין מְצוּרַע מְסֻגָּר לְמְצוּרַע מְחֻלָּט. אֶלָּא פְּרִיעָה
וּפְרִימָה. אֵין בֵּין טָהוֹר מִתּוֹךְ הַסִּגְר לְטָהוֹר מִתּוֹךְ הַחֻלָּט.
אֶלָּא תְּגִלַּחַת וְצִפּוּרִים:

ח אין בין ספרים לתפלין ומזוזות אלא שהספרים נכתבין בכל לשון ותפלין ומזוזות אינן נכתבות אלא אשורית רבן שמעון בן גמליאל אומר אף בספרים לא התירו שיכתבו אלא יונית:

ט אין בין כהן משוח בשמן המשחה למרבה בגדים אלא פר הבא על כל המצות אין בין כהן משמש לכהן שעבר אלא פר יום הכפורים ועשירית האיפה:

י אין בין במה גדולה לבמה קטנה אלא פסחים זה הכלל כל שהוא נדר ונדב קרב בבמה וכל שאינו לא נדר ולא נדב אינו קרב בבמה:

יא אין בין שילה לירושלים אלא שבשילה אוכלים קדשים קלים ומעשר שני בכל הרוואה ובירושלים לפנים מן החומה וכאן וכאן קדשי קדשים נאכלים לפנים מן הקלעים קדושת שילה יש אחריה התר קדושת ירושלים אין אחריה התר:

פרק ב

הַקּוֹרֵא אֶת הַמַּגִּלָּה לְמַפְרֵעַ לֹא יֵצֵא. קִרְיָא עַל פֶּה.
קִרְיָא תַּרְגּוּם. בְּכָל לָשׁוֹן לֹא יֵצֵא. אָבֵל קוֹרִין
אוֹתָהּ לְלוֹעֲזוֹת בְּלֻעִז. וְהַלּוֹעִז שִׁשְׁמַע אֲשׁוּרִית יֵצֵא:

ב קִרְיָא סְרוּגִין וּמִתְנַמְנֵם יֵצֵא. הִיא כּוֹתְבָהּ. דּוֹרְשָׁה.
וּמְגִיָּהּ. אִם כִּיּוֹן לָבוּ יֵצֵא. וְאִם לֹאוּ לֹא יֵצֵא. הִיתָה
כְּתוּבָה בְּסֵם וּבִסְקִירָא וּבְקוּמוֹס וּבְקִנְקִנְתּוֹס. עַל הַנִּיָּר.
וְעַל הַדְּפִתְרָא. לֹא יֵצֵא. עַד שֶׁתֵּהָא כְּתוּבָה אֲשׁוּרִית. עַל
הַסֵּפֶר וּבִדְיוֹ:

ג בֶּן עִיר שֶׁהֵלֵךְ לְכַרְדֵּי. וּבֶן כְּרֵד שֶׁהֵלֵךְ לְעִיר. אִם עָתִיד
לְחַזֹּר לְמְקוֹמוֹ. קוֹרֵא כְּמְקוֹמוֹ. וְאִם לֹאוּ קוֹרֵא עֲמָהִין.
וּמִהִיכָן קוֹרֵא אָדָם אֶת הַמַּגִּלָּה. וְיוֹצֵא בָּהּ יְדֵי חוֹבְתוֹ. רַבִּי
מֵאִיר אֹמֵר כֻּלָּה. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר מֵאִישׁ יְהוּדִי. רַבִּי יוֹסִי
אֹמֵר מֵאַחֵר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה:

ד הַכֹּל כְּשֶׁרִין לְקִרְוֹת אֶת הַמַּגִּלָּה. חוּץ מִחֶרֶשׁ שׁוֹטֵה
וְקִטָּן. רַבִּי יְהוּדָה מְכַשִּׁיר בְּקִטָּן. אִין קוֹרִין אֶת הַמַּגִּלָּה
וְלֹא מְלִין. וְלֹא טוֹבְלִין. וְלֹא מְזִין. וְכֵן שׁוֹמְרֵת יוֹם כְּנֶגֶד
יוֹם. לֹא תִטְבּוֹל עַד שֶׁתֵּנֶן הַחֲמָה. וְכֵלֶן שֶׁעָשׂוּ מִשְׁעֵלָה
עֲמוּד הַשַּׁחַר כְּשֶׁר:

ה כָּל הַיּוֹם כְּשֶׁר לְקִרְיָאֵת הַמַּגִּלָּה. וְלִקְרִיאֵת הַהִלָּל.
וְלִתְקִיעַת שׁוֹפָר. וְלִנְטִילַת לוּלָב. וְלִתְפִלַּת הַמוֹסָפִין.

וְלַמּוֹסָפִין וְלִדְּוֵי הַפָּרִים וְלִדְּוֵי הַמַּעֲשֹׂר וְלִדְּוֵי יוֹם
הַכַּפּוּרִים לְסִמִּיכָה לְשַׁחֲטָה לְתַנּוּפָה לְהַגְשָׁה לְקַמִּיצָה
וְלַהֲקַטְרָה לְמַלִּיקָה וְלִקְבֵּלָהּ וְלַהֲזִיָּהּ וְלַהֲשִׁקּוֹת סוּטָה
לְעִרִיפַת הָעֵגְלָה וְלִטְהַרֵּת הַמִּצּוֹרֶעַ:

י כָּל הַלֵּילָה כָּשֶׁר לְקַצִּירַת הָעֵמֶר וְלַהֲקַטֵּר חֲלָבִים
וְאַבְרִים זֶה הַכֹּלָל כָּל דָּבָר שֶׁמִּצְוָתוֹ בַּיּוֹם כָּשֶׁר כָּל הַיּוֹם
דָּבָר שֶׁמִּצְוָתוֹ בַּלַּיְלָה כָּשֶׁר כָּל הַלֵּילָה:

פרק ג

בְּנֵי הָעִיר שֶׁמָּכְרוּ רְחוּבָה שֶׁל עִיר לֹקָחִין בְּדָמָיו בֵּית
הַכֶּנֶסֶת בֵּית הַכֶּנֶסֶת לֹקָחִין תֵּיבָה תֵּיבָה לֹקָחִין
מִטְּפָחוֹת מִטְּפָחוֹת לֹקָחִין סְפָרִים סְפָרִים לֹקָחִין תּוֹרָה
אָבֵל אִם מָכְרוּ תּוֹרָה לֹא יִקְחוּ סְפָרִים סְפָרִים לֹא יִקְחוּ
מִטְּפָחוֹת מִטְּפָחוֹת לֹא יִקְחוּ תֵּיבָה תֵּיבָה לֹא יִקְחוּ בֵּית
הַכֶּנֶסֶת בֵּית הַכֶּנֶסֶת לֹא יִקְחוּ אֶת הָרְחוּב וְכֵן בְּמוֹתְרֵיהֶן
אֵין מוֹכְרִין אֶת שֶׁל רַבִּים לְיַחֲיד מִפְּנֵי שְׁמוּרֵידִין אוֹתוֹ
מִקְדָּשָׁתוֹ דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה אָמְרוּ לוֹ אִם כֵּן אַף לֹא מַעֲיִר
גְּדוּלָּה לְעִיר קִטְנָה:

ב אֵין מוֹכְרִין בֵּית הַכֶּנֶסֶת אֶלָּא עַל תְּנָאִי שְׂאֵם יִרְצוּ
יַחֲזִירוּהוּ דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר וַחֲכָמִים אוֹמְרִים מוֹכְרִים אוֹתוֹ
מִמֶּכֶר עוֹלָם חוּץ מֵאַרְבָּעָה דְּבָרִים לְמִרְחֵץ וּלְבִרְסָקִי
וְלִטְבִּילָה וּלְבֵית הַמֵּיִם רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר מוֹכְרִין אוֹתָהּ
לְשֵׁם חֲצֵר וְהַלּוֹקָח מֵה שִׁירָצָה יַעֲשֶׂה:

^א וְעוֹד אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בֵּית הַכְּנֶסֶת שֶׁחָרַב אֵין מִסְפִּידִין בְּתוֹכוֹ. וְאֵין מִפְּשִׁילִים בְּתוֹכוֹ חֲבָלִים. וְאֵין פּוֹרְשִׁין לְתוֹכוֹ מְצוּדוֹת. וְאֵין שׁוֹטְחִין עַל גִּגּוֹ פִּירוֹת. וְאֵין עוֹשִׂין אוֹתוֹ קַפְנֵדְרִיא. שֶׁנֶּאֱמַר וְהַשְׁמוֹתִי אֶת מִקְדְּשִׁיכֶם. קְדוּשָׁתָן אֶף כְּשֶׁהֵן שׁוֹמְמִין. עָלוּ בּוֹ עֲשָׂבִים לֹא יִתְלוֹשׁ מִפְּנֵי עֲגַמַת נַפֶּשׁ:

^ד רֹאשׁ חֹדֶשׁ אֶדָּר שֶׁחַל לֵהְיוֹת בְּשַׁבָּת. קוֹרִין בְּפָרֶשֶׁת שְׁקָלִים. חַל לֵהְיוֹת בְּתוֹךְ הַשַּׁבָּת. מִקְדִּימִין לְשַׁעֲבֵר. וּמִפְּסִיקִין לְשַׁבָּת אַחֲרָת. בְּשָׁנָה זָכוֹר. בְּשָׁלִישִׁית פָּרָה אֲדוּמָה. בְּרַבִּיעִית הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם. בַּחֲמִישִׁית חוֹזְרִין לְכַסְדָּרֵן. לְכָל מִפְּסִיקִין. בְּרֹאשֵׁי חֲדָשִׁים. בַּחֲנֻכָּה. וּבְפוּרִים. בְּתַעֲנִיּוֹת. וּבְמַעֲמָדוֹת. וּבִיּוֹם הַכְּפוּרִים:

^ה בַּפֶּסַח קוֹרִין בְּפָרֶשֶׁת מוֹעֲדוֹת שֶׁל תּוֹרַת כְּהֲנִים. בְּעֶצֶרֶת שֶׁבָּעָה שְׁבָעוֹת. בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ. בִּיּוֹם הַכְּפוּרִים אַחֲרֵי מוֹת. בִּיּוֹם טוֹב הָרֹאשׁוֹן שֶׁל חֹג קוֹרִין בְּפָרֶשֶׁת מוֹעֲדוֹת שְׁבַת־תּוֹרַת כְּהֲנִים. וּבִשְׁאֵר יְמֵי מוֹת הַחֹג בְּקַרְבָּנוֹת הַחֹג:

^ו בַּחֲנֻכָּה בְּנִשְׂיָאִים. בְּפוּרִים וַיָּבֹא עִמְלֶק. בְּרֹאשֵׁי חֲדָשִׁים וּבְרֹאשֵׁי חֲדָשִׁיכֶם. בְּמַעֲמָדוֹת בְּמַעֲשֵׂי בְּרֹאשִׁית. בְּתַעֲנִיּוֹת בְּרִכּוֹת וּקְלָלוֹת. אֵין מִפְּסִיקִין בְּקְלָלוֹת אֲלָא אֶחָד קוֹרֵא אֶת כָּלֶן. בְּשָׁנִי וּבַחֲמִישִׁי וּבַשַּׁבָּת בְּמִנְחָה קוֹרִין כְּסִדְרֵן. וְאֵין עוֹלִים לָהֶם מִן הַחֲשֵׁבוֹן. שֶׁנֶּאֱמַר וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת

מוֹעֲדֵי י" אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. מִצּוֹתָן שִׁיהוּ קוֹרִין כָּל אֶחָד
וְאֶחָד בְּזִמְנֹו:

פרק ד

הַקּוֹרֵא אֶת הַמְּגִלָּה. עוֹמֵד וְיוֹשֵׁב. קִרְאָה אֶחָד. קִרְאוּהָ
שְׁנַיִם יָצְאוּ. מְקוֹם שֶׁנִּהְגוּ לִבְרֹךְ יְבָרֵךְ. וְשֶׁלֹּא
לִבְרֹךְ לֹא יְבָרֵךְ. בְּשָׁנֵי וּבְחֻמֵּשֵׁי וּבְשִׁבְתַּת בְּמִנְחָה. קוֹרִין
שְׁלֹשָׁה. אֵין פּוֹחֲתִין מֵהֶן. וְאֵין מוֹסִיפִין עֲלֵיהֶן. וְאֵין
מִפְטִירִין בִּנְבִיאַת הַפּוֹתֵחַ וְהַחוֹתֵם בַּתּוֹרָה. מְבָרֵךְ לִפְנֵיהָ
וּלְאַחֶרֶיהָ:

ב בְּרֵאשֵׁי הַחֲדָשִׁים. וּבַחֹלוֹ שֶׁל מוֹעֵד קוֹרִין אַרְבָּעָה. אֵין
פּוֹחֲתִין מֵהֶן. וְאֵין מוֹסִיפִין עֲלֵיהֶן. וְאֵין מִפְטִירִין בִּנְבִיאַת
הַפּוֹתֵחַ וְהַחוֹתֵם בַּתּוֹרָה. מְבָרֵךְ לִפְנֵיהָ וּלְאַחֶרֶיהָ. זֶה
הַכָּלֵל. כָּל יוֹם שֶׁיֵּשׁ בוֹ מוֹסֵף וְאֵינוֹ יוֹם טוֹב קוֹרִין אַרְבָּעָה.
בְּיוֹם טוֹב חֲמִשָּׁה. בְּיוֹם הַכַּפּוֹרִים שְׁשֶׁה. בְּשִׁבְתַּת שְׁבָעָה.
אֵין פּוֹחֲתִין מֵהֶן. וְאֵין מוֹסִיפִין עֲלֵיהֶן. וּמִפְטִירִין בִּנְבִיאַת
הַפּוֹתֵחַ וְהַחוֹתֵם בַּתּוֹרָה. מְבָרֵךְ לִפְנֵיהָ וּלְאַחֶרֶיהָ:

ג אֵין פּוֹרְסִין אֶת שְׁמַע. וְאֵין עוֹבְרִין לִפְנֵי הַתִּיבָה. וְאֵין
נוֹשְׂאִין אֶת כַּפֵּיהֶם. וְאֵין קוֹרִין בַּתּוֹרָה. וְאֵין מִפְטִירִין
בִּנְבִיאַת. וְאֵין עוֹשִׂין מַעֲמָד וּמוֹשָׁב. וְאֵין אוֹמְרִים בִּרְכַּת
אַבְלִים. (וְתַנְחֻמֵּי אַבְלִים) וּבִרְכַּת חֲתָנִים. וְאֵין מְזַמְּנִין
בְּשֵׁם פָּחוֹת מֵעֶשְׂרֵה. וּבִקְרָקְעוֹת תִּשְׁעָה וְכֹהֵן וְאָדָם
כִּיּוֹצֵא בָהֶן:

י הקורא בתורה. לא יפחות משלשה פסוקים. לא יקרא למתרגמן יותר מפסוק אחד. ובנביא שלשה. היו שלשתן שלש פרשיות קורין אחד אחד. מדלגין בנביא. ואין מדלגין בתורה. ועד כמה הוא מדלג. עד כדי שלא יפסוק המתרגמן:

ה המפטיר בנביא הוא פורס על שמע. והוא עובר לפני התיבה. והוא נושא את כפיו. ואם היה קטן. אביו או רבו עוברין על ידו:

י קטן קורא בתורה ומתרגם. אבל אינו פורס על שמע. ואינו עובר לפני התיבה. ואינו נושא את כפיו. פוחח פורס על שמע ומתרגם. אבל אינו קורא בתורה. ואינו עובר לפני התיבה. ואינו נושא את כפיו. סומא פורס על שמע ומתרגם. רבי יהודה אומר כל שלא ראה מאורות מימיו. אינו פורס על שמע:

י כהן שיש בידיו מומין. לא ישא את כפיו. רבי יהודה אומר אף מי שהיו ידיו צבועות אסטים ופואה. לא ישא את כפיו. מפני שהעם מסתכלין בו:

ה האומר איני עובר לפני התיבה בצבועין. אף בלבנים לא יעבור. בסנדל איני עובר. אף יחף לא יעבור. העושה תפלתו עגולה סכנה ואין בה מצוה. נתנה על מצחו או על פס ידו הרי זו דרך האפיקורסות. צפה זהב ונתנה על בית אנקלי שלו. הרי זו דרך החיצונים:

ט האומר יברכוך טובים. הרי זו דרך האפיקורוסות. על
 קן צפור יגיעו רחמים. ועל טוב יזכר שמך. מודים מודים
 משתקין אותו. המכנה בעריות משתקין אותו. האומר
 מזרעך לא תתן להעביר למלך ומזרעך לא תתן לאעברה
 בארמיותא. משתקין אותו בגזיפה:

' מעשה ראובן נקרא ולא מתרגם. מעשה תמר נקרא
 ומתרגם. מעשה עגל הראשון נקרא ומתרגם. והשני
 נקרא ולא מתרגם. ברכת כהנים מעשה דוד ואמנון.
 לא נקראין ולא מתרגמין. אין מפטירין במרכבה. ורבי
 יהודה מתיר. רבי אליעזר אומר אין מפטירין בהודע את
 ירושלים: סליק